

Thôi Miên Sư Đích Tính Phúc Sinh Hoạt

Contents

Thôi Miên Sư Đích Tính Phúc Sinh Hoạt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	61
26. Chương 26	64
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	71
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	79
33. Chương 33	81
34. Chương 34	83

Thôi Miên Sư Đích Tính Phúc Sinh Hoạt

Giới thiệu

Tác giả: DainansonSố chương: 34Editor: HUY3NL1NHMỘT bộ truyện đam mỹ hiện đại với đủ thể loại thôi miên sư, tổng

1. Chương 1

Lý Vân Thiên đi ở lối đi bộ.

Hắn vừa bị tổng giám đốc mắng một trận, trong lòng khó chịu, quyết định nghỉ luôn buổi chiều.

“Kháo, không phải chỉ là không cẩn thận đụng người một cái thôi sao? Lại mắng ta?”

Người mắng Lý Vân Thiên chính là tổng giám đốc công ty bọn hắn, Tư Đồ Trường Phong, 28 tuổi, cả ngày mặc âu phục, biểu tình lãnh lạnh nhạt đạm, một mỹ nam hệ cấm dục.

Lý Vân Thiên là tài xế của Tư Đồ Trường Phong, kỳ thực Lý Vân Thiên từ lâu đã có âm ý với tổng giám đốc hắn, khi lần đầu tiên hắn gặp tổng giám đốc, đã muốn xé rách y phục của Tư Đồ Trường Phong, xông vào hậu huyệt y, biến biểu tình lạnh như băng hòa tan thành lửa nóng, nhìn y phát ra âm thanh dâm dăng.

“Một ngày nào đó lão tử sẽ thao người đến độ gào khóc xin tha, cho phía sau người ngâm gậy xoa bóp đi làm, xem người làm được gì!”

Lý Vân Thiên về đến nhà, hắn mở hòm thư, định lấy báo. Đột nhiên hắn phát hiện còn có một phong thư.

“Thời đại này còn có kẻ nào quê mùa đi gửi thư cho ta?” Hắn lẩm bẩm cầm thư đi vào cửa.

Mở phong bì, bên trong rơi ra một cái vòng tay, vòng tay màu đen, hình dạng vô cùng dương cương đại khí, Lý Vân Thiên vừa nhìn đã thích, hắn đưa tay định nhặt, bỗng dừng trên tay đau buốt, một giọt máu rơi xuống vòng tay.

Vòng tay phát ra bạch quang, Lý Vân Thiên thấy hoa mắt, liền lâm vào hôn mê.

Thì ra, chiếc vòng này là phần thưởng Ủy viên ngoại tình hội phân phát ngẫu nhiên, xác suất căn bản là một hệ ngàn hà mới có một người trúng thưởng. Mà chức năng của vòng tay, chính là thôi miên, nó có thể dựa theo ý tưởng của chủ nhân mà thôi miên kẻ khác, không giới hạn số người bị thôi miên!

“Lần này phát tài!” Lý Vân Thiên vừa tỉnh dậy liền hưng phấn.

“Tổng giám đốc a tổng giám đốc, lần này người chạy không thoát a!”

Bởi vì Lý Vân Thiên là tài xế, cho nên hắn nắm chắc lịch trình của tổng giám đốc. Lý Vân Thiên chạy tới công ty, trên đường gặp người còn chào hỏi hắn: “Lý Vân Thiên, tới đón tổng giám đốc tan sở a? Mau đi đi, tổng giám đốc chuẩn bị đi rồi đó.”

“Ừ, ta đi ngay đây.” Lý Vân Thiên tâm tình tốt đáp lại.

Đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, tổng giám đốc Tư Đồ Trường Phong đang thay quần áo, đôi tay thon dài đang cởi nút áo làm thủ công, lộ ra đầu vai tuyết trắng, cái eo thon dài vì nghe tiếng người vào mà chuyển động, lộ ra sự mềm dẻo vô cùng.

“Tại sao người không gõ cửa đã đi vào?” Tư Đồ Trường Phong cau mày nói.

“Thật có lỗi, tổng giám đốc.” Lý Vân Thiên cười, thuận tay khóa trái cửa.

Lý Vân Thiên đi đến trước mặt Tư Đồ Trường Phong, nói: “Nhìn ta, tổng giám đốc.”

Tư Đồ Trường Phong không rõ cho nên ngẩng đầu lên, nhìn con người của Lý Vân Thiên tản ra sắc thái thần bí.

Tư Đồ Trường Phong lập tức tiến vào trạng thái thôi miên, biểu tình trống rỗng, tư thế cũng cố định tại động tác cởi áo.

“Ta là ai?”

“Người là tài xế của ta”

“Không, thật ra ta là người người thăm mền.”

“Thăm mền...”

“Phải, người thăm mền ta, thấy ta liền muốn đại côn thịt của ta cắm vào dâm huyết của người, hơn nữa tiếp nhận ta điều giáo, thời điểm đối mặt với ta thân thể sẽ nhạy cảm cực độ, vô cùng dễ dàng cao triều. Nhưng người vẫn luôn giữ cảm giác ngưng ngừng xấu hổ.”

Tư Đồ Trường Phong lập lại một lần lời Lý Vân Thiên nói.

“Bắt đầu từ hôm nay ta chính là chủ nhân của người, ở trước mặt người khác người là tổng giám đốc, khi chỉ có hai chúng ta người chính là tiểu đầy tớ của ta.”

Tư Đồ Trường Phong: “Người chính là chủ nhân của ta...”

“Bây giờ lặp lại lần nữa, ta là ai?”

Tư Đồ Trường Phong lẩm bẩm: “Người là chủ nhân của ta.”

“Đầy tớ là tài sản riêng của chủ nhân, chủ nhân bất kể muốn làm gì đầy tớ đều là đúng”

“Chủ nhân bất kể muốn làm gì đầy tớ đều là đúng”

“Khi ta nói ‘tổng giám đốc đầy tớ’, người sẽ tiến vào trạng thái thôi miên, ở trạng thái này người sẽ không có ký ức gì, nhưng tất cả chỉ thị của ta sẽ in thật sâu vào tiềm thức của người, ta đếm từ một đến ba người sẽ khôi phục trạng thái bình thường.”

Lý Vân Thiên cười tà: “Một, hai, ba!”

Ánh mắt mất tiêu cự của Tư Đồ Trường Phong khôi phục bình thường, y thấy Lý Vân Thiên đứng trước mặt y, đột nhiên cảm thấy Lý Vân Thiên vô cùng uy nghiêm, làm người ta có xúc động muốn quỳ trước mặt hắn.

Lý Vân Thiên ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc Tư Đồ Trường Phong hay ngồi, ra lệnh cho y: “Tiếp tục cỡi!”

Tư Đồ Trường Phong cởi nút áo sơ mi, áo sơ mi làm thủ công kỹ lưỡng cùng cà vạt bị y ném xuống đất, viên thịt trên ngực tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, chiến chiến nguy nguy đứng thẳng lên.

Lý Vân Thiên khẽ cười một tiếng, Tư Đồ Trường Phong cúi đầu, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Cởi hết y phục ra, quả nhiên chưa được ta điều giáo mới dần như vậy, ngay cả tiếng người cùng nghe không hiểu.” Lý Vân Thiên nói với tổng giám đốc.

Tư Đồ Trường Phong cúi thắt lưng, quần tây trang chất liệu thượng đẳng và quần lót đen bị vứt qua một bên, cả tất cũng không may mắn thoát được. Thân thể quang lỏa của Tư Đồ Trường Phong rất đẹp, nửa người trên cũng là hình tam giác, vai rộng eo thon hông chắc, cái hông rất tròn, côn thịt phía trước cũng chậm rãi đứng lên.

Lý Vân Thiên ngồi trên ghế ngoắc ngoắc ngón tay: “Tới đây.”

Tư Đồ Trường Phong mới nhấc chân lên một bước, Lý Vân Thiên liền vỗ bàn một cái: “Ngu xuẩn! Trước mặt ta lại dám đứng? Quỳ xuống, mở chân ra, cho ta thấy thịt động phía sau của người!”

Tư Đồ Trường Phong ‘bụp’ một cái quỳ xuống đất, mặt y đỏ bừng, nhếch mông lên, tứ chi chạm đất bò tới trước mặt Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên nhấc chân gầy gầy côn thịt của Tư Đồ Trường Phong, côn thịt màu hồng của y càng lớn hơn. Lý Vân Thiên cười nói: “Thước tắc không tệ a, tiếc là sau này không dùng đến.”

Tim Tư Đồ Trường Phong nhảy lên ‘thình thịch’.

“Nhìn người xem” Lý Vân Thiên vui vẻ nói: “Hưng phần đến vậy sao, nhục còn người nhỏ giọt, làm bẩn cả sàn nhà kia.”

Tư Đồ Trường Phong cúi đầu nhìn, trên sàn nhà cơ hồ tràn một vũng nước, y xấu hổ cúi đầu.

“Có điều, tổng giám đốc của ta” Lý Vân Thiên nhấn mạnh hai chữ ‘tổng giám đốc’, “Người thân là cấp trên, lại quỳ trước mặt cấp dưới lộ ra hậu huyết, còn bị ta đập lên thịt còn, người sao lại hạ tiện như vậy?”

Tư Đồ Trường Phong toàn thân cứng ngắc, y run rẩy, dùng sức lắc đầu, trong thanh âm còn mang theo tiếng khóc: “Không phải vậy, không phải vậy”

“Quản người có phải hay không!” Lý Vân Thiên cau kính quát lên “Nếu người hạ tiện như vậy, cũng đừng trách lão tử! Bây giờ nâng mông lên, quay về phía ta, ta muốn bắt đầu kiểm tra thân thể người!”

Tổng giám đốc vừa khóc vừa nâng mông mình lên.

Lý Vân Thiên lấy một ngón tay cắm vào sồ cục béo mập của Tư Đồ Trường Phong.

“Thật chặt”

Hắn vừa thử sấp vào thăm dò bên trong, vừa nói: “Hạ tiện như người, đến giờ còn chưa bị ai phá chỗ này sao?” Thật ra trong lòng Lý Vân Thiên cũng biết, cuộc sống riêng tư của tổng giám đốc vô cùng sạch sẽ, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân y cũng chưa từng chạm vào. Chỉ là Lý Vân Thiên thích những lời này, vừa vũ nhục tổng giám đốc cao cao tại thượng này, vừa khai phá hậu đình của y, thật thống khoái!

Tư Đồ Trường Phong giống như vôi vàng muốn giải thích, vừa khóc vừa nói: “Chủ nhân ta không có, ta chưa từng bị người khác...”

“Được rồi!” Lý Vân Thiên không nhin được nói “Lời ta nói nào có đường cho người giải thích, không có thì không có.”

Lý Vân Thiên sờ tới thứ rắn rắn bên trong, rút ngón tay ra, đưa đến trước mặt tổng giám đốc.

“Nhìn xem cái PI’YAN bẩn thỉu của người, làm tay ta cũng bẩn theo, còn không mau liếm sạch cho ta!”

Tư Đồ Trường Phong đưa cái lưỡi ra, từng chút từng chút liếm sạch tay Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên biết đạo lý đánh một gậy cho một viên đường, hắn xoa xoa đầu tổng giám đốc, hài lòng thấy sắc mặt tổng giám đốc trở nên đỏ rực, còn tự cho là bí mật len lén rụi rụi vào lòng bàn tay hắn.

Lý Vân Thiên lấy ra trứng rung đã chuẩn bị trước, để Tư Đồ Trường Phong lần nữa nhắc mông lên, đút vào trong.

“Bây giờ tạm nhét vào một trái, chúng ta trở về dọn dẹp hậu đình của người rồi nói sau.”

Lý Vân Thiên để Tư Đồ Trường Phong mặc lại quần áo, áo mũ chỉnh tề đứng trước mặt hắn, cực kỳ có phong phạm tinh anh, vừa thấy đã biết là loại người thành công.

Có điều ai lại biết hiện tại trong hậu đình y lại nhét một cái khiêu đản không ngừng nhảy múa chứ?

Tư Đồ Trường Phong mặt đỏ hồng, cắn môi dưới đáng thương hề hề nhìn Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên nghiêm mặt nói: “Thu hồi cái vẻ dâm dăng của người lại, ta cũng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng này của người.”

Tư Đồ Trường Phong nghe Lý Vân Thiên nói vậy ngược lại lại cao hứng lên, y vui vẻ gật gật đầu, chỉnh mặt nghiêm, làm một tổng giám đốc thần nhiên lạnh lùng, cấm dục như thường.

Phòng tổng giám đốc mở cửa, lái xe cùng tổng giám đốc đều đi ra, hai người cùng đi về phía gara.

Lý Vân Thiên ngồi ổn định, ngăn động tác Tư Đồ Trường Phong muốn mở cửa sau xe.

“Người lên ghế phó lại là được rồi.”

Tổng giám đốc bình thường vẫn ngồi ghế sau, có khi còn làm việc ngay trong xe, laptop đặt trên đầu gối, ánh sáng sắc lạnh chiếu lên gương mặt lạnh băng tinh xảo của y, mỗi lần Lý Vân Thiên nhìn thấy hình ảnh đó qua gương chiếu hậu lại có xúc động muốn hung hăng áp đảo y.

Hiện tại người này cuối cùng đã để cho hắn muốn làm gì thì làm

~Xe lăn bánh, Lý Vân Thiên tùy tay chỉnh điều khiển khiêu dẫn đến nấc cao nhất. Tổng giám đốc bên cạnh lập tức hừ một tiếng, sắc mặt cũng không thể ức chế mà hồng rực lên.

Lý Vân Thiên cởi bỏ quần Tư Đồ Trường Phong, bung bung phân thân càng lúc càng trướng đại của y.”Thực có tinh thần a, xem ra người còn có thể tự dùng mặt sau tìm kiếm khoái hoạt nha.”

“Chủ nhân... Chủ nhân...” Tư Đồ Trường Phong rên rỉ.

Lý Vân Thiên bóp chặt phân thân tổng giám đốc, cao trào sắp bùng nổ bị sinh sinh áp trở về.

“Xin cho ta bắn...” Tư Đồ Trường Phong lại chảy nước mắt.

“Thật không quy củ.” Lý Vân Thiên lạnh lùng nói, “Người nếu đã gọi ta là chủ nhân, nên biết toàn thân người đều là sở hữu vật của chủ nhân. Trước khi ta cho phép người đã muốn bắn, có phải không để ta vào mắt?”

Tư Đồ Trường Phong vội vàng lắc đầu, “Không, chủ nhân, nô... Nô không có ý này.”

Lý Vân Thiên liếc mắt nhìn y.

“Trở về liền dạy người quy củ.”

Nhà Tư Đồ Trường Phong là một đồng biệt thự xa hoa, tiền viện là một tiểu hoa viên, cây cối tươi tốt, hoa nở rực rỡ. Hậu viện có một bể bơi, gara ở hậu viện.

Xung quanh biệt thự tường vây nghiêm nghiêm mật mật, người bên ngoài không thể nhìn vào bên trong, vừa ra khỏi gara Lý Vân Thiên bắt Tư Đồ Trường Phong cởi hết quần áo.

Lần đầu tiên lột thân ở ngoài làm cho tổng giám đốc có chút co rúm lại, tuy rằng biết tuyệt đối sẽ không có người nhìn thấy, y vẫn không tự chủ lấy tay che chắn bộ vị trọng yếu.

Lý Vân Thiên lấy ra một sợi dây thừng, trói chặt phân thân của Tư Đồ Trường Phong.

“Đây là trừng phạt người ở trên xe thiếu chút nữa muốn bắn.” Lý Vân Thiên vừa buộc vừa nói. Dây thừng rất dài, Lý Vân Thiên nắm dây thừng, tựa như dắt sủng vật.

“Dạ.” Tổng giám đốc phục tùng nói.

“Hiện tại vào nhà.”

Phòng khách rất lớn, Lý Vân Thiên trực tiếp mang Tư Đồ Trường Phong vào phòng tắm.

“Hiện tại ta bắt đầu nói quy củ cho người:

1 Ở trong biệt thự không cho người mặc quần áo, không được đứng thẳng, khi đối mặt ta tứ chi phải chạm đất, hông cong lên.

2 Không được sự cho phép của ta người không được phép cao trào.

3 Mỗi ngày bảo trì sạch sẽ, sáng tối tẩy rửa đạo niệm đến sạch sẽ mới thôi. Đây là lần đầu tiên, ta giúp người làm, về sau là tự mình làm.

4 Xưng với ta là Tư nô, gọi ta chủ nhân.

5 Tất cả mệnh lệnh của chủ nhân đều đúng, người phải tuân thủ.”

Lý Vân Thiên nói xong, hỏi tổng giám đốc quỳ gối trước mặt, “Nhớ kỹ chưa?”

Tư Đồ Trường Phong hạ thân, nhếch miệng lên: “Chủ nhân, Tư nô nhớ kỹ.”

Lý Vân Thiên vỗ vỗ hông Tư Đồ Trường Phong, co dãn vô cùng tốt, “Không tồi.”

Lý Vân Thiên lấy cam du vừa mua trên đường, nhét vào hậu đình tổng giám đốc. Bụng y chậm rãi nổi lên, tựa như hoài thai bốn tháng.

Tư Đồ Trường Phong rên rỉ, trong bụng quặn đau làm trán y toát mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng biến trắng. Có điều ngay cả như vậy, tư thế của y vẫn không nhúc nhích, làm Lý Vân Thiên thập phần vừa lòng.

Sau khi hẩn đổ bầu cam du cuối cùng vào hậu đình Tư Đồ Trường Phong, dùng gang tấc tấc lên.

“Đây là 1000 ml cam du, ngươi phải nhịn nại 20 phút mới đạt hiệu quả.” Lý Vân Thiên nói với Tư Đồ Trường Phong.

Sắc mặt Tư Đồ Trường Phong tái nhợt tỏ vẻ hiểu được.

Trong lúc chờ đợi Lý Vân Thiên đùa bốn phân thân Tư Đồ Trường Phong bởi vì thống khổ mà uể oải, hơn nữa thỉnh thoảng còn ần ần bụng, làm bụng tổng giám đốc phản ứng càng thêm kịch liệt.

Đến cuối cùng Tư Đồ Trường Phong là vừa khóc vừa run rẩy tiếp tục kiên trì.

“20 phút rồi.” Thời điểm Lý Vân Thiên nói ra những lời này, Tư Đồ Trường Phong như trút được gánh nặng mà thở dài một hơi.

“Thỉnh chủ nhân cho phép Tư nô bài trừ cam du trong cơ thể.” Tổng giám đốc cầu xin.

Lý Vân Thiên cười một tiếng: “Nhập vai thực nhanh nha, bài xuất ra đi.”

Lý Vân Thiên mở quạt thông gió trong phòng tắm, để tiểu nô lệ của hắn nhếch cao cao hậu đình, lấy gang tấc bên trong ra.

Tuy rằng giáp mặt cường chế bài tiết tương đối dễ dàng phá hủy lòng tự trọng một con người, nhưng Lý Vân Thiên vẫn chấp thuận cho Tư Đồ Trường Phong ngồi bài tiết. Hắn còn muốn giữ lại lòng tự trọng của tổng giám đốc cao không thể với tới này một thời gian, loại người cao ngạo bị đùa bốn, khiến y lộ ra thần sắc hoàn toàn tương phản ngày thường, ở dưới thân mình rên rỉ, cao trào, mới khiến người động tâm.

Trải qua ba lần súc ruột, Lý Vân Thiên lôi kéo (còn nhớ rõ sợi dây ở phân thân tổng giám đốc không?) Tư Đồ Trường Phong cơ hồ đã hư thoát trở lại phòng khách.

“Biểu hiện không tồi.” Lý Vân Thiên hiếm khi ôn hòa khen.

Tư Đồ Trường Phong như được cổ vũ, ánh mắt sáng lên.

“Hiện tại, leo lên lưng sô pha, tách hai chân ra.” Lý Vân Thiên lại hạ mệnh lệnh.

Tư Đồ Trường Phong ngoan ngoãn nằm úp sấp, hai chân thon dài một cái gác lên lưng sô pha, một cái điểm mũi chân trên mặt đất chống đỡ, tách ra thật rộng, cũng bởi vậy nửa dưới của y nhìn không sót một cái gì.

Lý Vân Thiên đổ dầu trơn ra tay, vươn ra một ngón tay, vuốt lên bên cạnh hậu huyệt, xúc cảm tựa như lông chim mềm nhẹ làm cho Tư Đồ Trường Phong càng thêm miễn cưỡng.

“PI’YAN đang hé ra co lại nha.” Lý Vân Thiên nói xong, nhìn đến tai tổng giám đốc đỏ bừng.

“Mông của ngươi rất có tiềm lực, hiển nhiên là loại thích hợp bị nam nhân thao.” Ngón tay Lý Vân Thiên sáp nhập, thăm dò bên trong. Trải qua quá trình súc ruột hậu đình rất nhanh liền tiếp nhận ngón tay, nhuần nhuyễn bên trong càng không ngừng hấp hút.

Tổng giám đốc rất nhanh vượt qua giai đoạn không thích ứng được bị dị vật sáp nhập, bắt đầu cảm thấy khoái cảm.

Hai ngón tay, ba ngón tay... Hậu đình chưa bao giờ bị giáo dục dùng cho việc khác hiện tại nhiều nhất chỉ có thể tiếp thu ba ngón tay, Lý Vân Thiên khi thăm dò va chạm vào điểm miễn cưỡng của Tư Đồ Trường Phong, chỉ cần đụng tới, hậu đình tổng giám đốc liền co rút không ngừng, tiểu gia hỏa phía trước bị trói trụ cũng tinh thần sáng láng, nếu không phải bị trói trụ, có thể đã bắn đến vài lần!

2. Chương 2

Lý Vân Thiên đổ dầu bôi trơn lên phân thân của mình, quy đầu thô to chậm rãi tiếp cận tiểu cục huyết vì mất đi ngón tay an ủi mà đang hé ra hợp lại trước mặt.

Tựa hồ cảm giác được côn thịt xỏ xuyên qua, Tư Đồ Trường Phong nhẹ nhàng nâng cái mông lên, hướng phía sau nghênh đón.

“Người đây là đang chờ mong bị ta thao sao? Chủ động như vậy.” Lý Vân Thiên một bên nói, một bên thẳng tiến vào tiểu huyết hãn chờ mong đã lâu!

Tổng giám đốc rên rỉ một tiếng, ngón tay nắm chặt sô pha da chế xa hoa dưới thân. Kỳ thực y muốn thân thủ ôm lấy nam nhân cuồi trên người y. Y cũng không biết tại sao mọi chuyện lại biến chuyển thành thế này, thế nào đột nhiên lại thành nô lệ của người này, nhưng hiện tại y cảm thấy tốt lắm, hậu huyết bị lấp đầy, trong lòng tựa hồ cũng tràn đầy, như vậy là đủ rồi.

Lý Vân Thiên thao một hồi, càng vặn bung hai cánh mông của Tư Đồ Trường Phong, nhìn kỹ tiểu huyết tham lam cắn nuốt côn thịt của mình.

“Cái miệng phía dưới của ngươi thật đúng là nghe lời a, khi ta sáp vào còn có thể chủ động co rút hoan nghênh ta.”

Tư Đồ Trường Phong ngẩng đầu lên.

Lý Vân Thiên đỉnh về phía trước, đỉnh đến Tư Đồ Trường Phong toàn thân phát run, phân thân giữa hai chân cũng lay động theo tiết tấu lúc ẩn lúc hiện.

Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông Tư Đồ Trường Phong, “Chân mở lớn chút.” Đồng thời đè thắt lưng Tư Đồ Trường Phong xuống, bởi vậy cái mông tổng giám đốc bị cố định càng nhếch lên.

Bả vai Tư Đồ Trường Phong thay thế hai tay chống đỡ thân thể, theo yêu cầu của Lý Vân Thiên, hai tay y duỗi về phía sau, tự tách hai cánh mông của mình ra, để tiện cho người phía trên xuất nhập.

Chân y cũng tách mở rộng ra, cơ hồ thành 180 độ.

Lý Vân Thiên mỗi lần va chạm tựa hồ đều đụng nơi sâu nhất trong nội tâm y, nhất là Lý Vân Thiên sau khi sáp nhập liền lập tức hướng về phía trước thăm dò điểm mẫn cảm phát động công kích mãnh liệt!

Đại não của tổng giám đốc cơ hồ cũng không đủ dùng, cái miệng y giương lên, tựa hồ làm vậy có thể hô hấp được càng nhiều dưỡng khí, lại bởi vậy mà ngân tuyến theo khóe miệng chảy ra. Cảnh tượng nước bọt từ miệng không kịp khép rơi xuống lọt vào mắt Lý Vân Thiên, thật sự là quá thôi tình!

Hậu huyết bao lấy Lý Vân Thiên đột nhiên bắt đầu co rút mạnh, tiếng rên rỉ của Tư Đồ Trường Phong cũng dồn dập lên, Lý Vân Thiên biết tổng giám đốc sắp cao trào, hãn cũng tăng nhanh tốc độ thao luyện.

“A... A!” Trước mắt lóe sáng, tiểu gia hỏa phía trước của Tư Đồ Trường Phong không người an ủi tự phát bắn ra, nhưng mà, vậy còn chưa phải chấm dứt.

Lý Vân Thiên sau lúc Tư Đồ Trường Phong cao trào cũng không đình chỉ cước bộ chinh phạt, ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh!

Cao trào qua đi thân mình thực mẫn cảm, tổng giám đốc còn đắm chìm trong dư vị, hai mắt tìm không thấy tiêu cự, đã lại bị kéo vào lốc xoáy dục vọng, tuyến tiền liệt bị liên tục đỉnh vào hóa thành khoái cảm làm cho côn thịt y mới phun ra đã lại đứng thẳng, cư nhiên lại bắn ra một đạo bạch trọc.

Lý Vân Thiên lúc này đột nhiên lấy ra một cái khẩu hoàn, giam giữ phân thân tổng giám đốc.

Tư Đồ Trường Phong lúc này gần như không còn lý trí, cũng không có phản ứng gì, nhưng một lát sau, khi khoái cảm bị thao khiến y lại muốn bùng nổ, phân thân bị giam chặt đáng thương hề hề nhỏ ra một hai giọt chất lỏng.

“A... Để cho ta... Cho ta bắn...” Tư Đồ Trường Phong rên rỉ.

“Không được, cứ bắn tinh sớm hay muộn sẽ vết sạch người, thân thể dâm dăng như người, mỗi ngày nhiều nhất chỉ được bắn hai lần.” Lý Vân Thiên cau mày nói.

Tư Đồ Trường Phong nức nở một tiếng.

Lý Vân Thiên thao động liên tục cự kỳ lâu, trong lúc đó Tư Đồ Trường Phong cao trào bị đè lại bốn lần, đến cuối cùng y cứ nhiên vô sự tự thông không bắn tinh, chỉ thông qua tuyến tiền liệt đạt tới cao trào!

“Thật đúng là thể chất dâm dăng nha.” Lý Vân Thiên dùng sức vỗ mông tổng giám đốc, bởi vì bị va chạm bị vỗ liên tục, cái mông đã đỏ bừng.

Tư Đồ Trường Phong gần như thoát lực nằm trên sô pha, Lý Vân Thiên tháo khẩu hoàn cho Tư Đồ Trường Phong, dùng sức vào đỉnh thật sâu, phun trào trong cơ thể tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc, vậy mà đồng thời không khống chế nổi.

Tư Đồ Trường Phong sau đó liền hôn mê bất tỉnh, Lý Vân Thiên ôm y vào phòng tắm.

Hắn điều chỉnh tư thế cho Tư Đồ Trường Phong để cái mông nhô lên, nhìn qua lỗ nhỏ bị sử dụng quá độ đã sưng đỏ không chịu nổi, hơn nữa tạm thời vô pháp khép lại, sáp ngón tay vào.

Nhuễn thịt bên trong lập tức hấp hút nịnh nọt, đón ý nói đùa.

“Thật sự là cực phẩm.” Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông tổng giám đốc, cười nói.

Hắn mở nước ấm, rửa sạch toàn thân tổng giám đốc trong ngoài một lần, ôm y vào phòng ngủ.

Khi Tư Đồ Trường Phong tỉnh lại, thời gian đã qua sáng sớm hôm sau.

Trên người y đau nhức, nhất là thắt lưng, cơ hồ không phải của mình.

Mà trong tiểu huyết của y, cứ nhiên còn cắm đại nhục côn của Lý Vân Thiên!

“Tỉnh?” Lý Vân Thiên lập tức phát hiện thay đổi của Tư Đồ Trường Phong, ưỡn thắt lưng đỉnh tới.

Tổng giám đốc thốt ra một tiếng rên rỉ.

“A... Chủ nhân...”

Lý Vân Thiên rút côn thịt cắm trong hậu huyết y ra.

“Ta biết người hiện tại còn bị ta thao thì có thể mấy ngày không xuống được giường. Ta cũng không làm khó người, người dùng miệng hầu hạ ta một lần, ta liền để người đi làm.”

“Chủ nhân...” Tư Đồ Trường Phong cảm động nhìn chủ nhân của y. Y vốn còn tưởng rằng hôm nay, thậm chí sau này cũng không thể đi công tác, chỉ có thể làm nô lệ trên giường của chủ nhân.

Tuy rằng làm nô lệ cũng là do y tự nguyện...

“Chủ nhân hảo hảo!” Tư Đồ Trường Phong cúi đầu, liếm liếm côn thịt của Lý Vân Thiên. Côn thịt của Lý Vân Thiên quá lớn, miệng Tư Đồ Trường Phong há to đến đau buốt, mới miễn cưỡng ngậm được nó vào.

“Dùng đầu lưỡi, chú ý không được đụng răng vào.” Lý Vân Thiên chỉ đạo tổng giám đốc chú ý hạng mục công việc.

Tư Đồ Trường Phong càng thêm cố gắng, đầu y chôn dưới khổ hạ Lý Vân Thiên, tư thế quỳ nằm làm cho hậu đình giơ lên cao cao.

Lý Vân Thiên ý bảo Tư Đồ Trường Phong chuyển phương hướng, để mông y chuyển tới tay Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên lấy ra hộp thuốc cao, đổ một ít ra tay, sau đó ngón tay lại tham nhập hậu đình.

“Àn...”

Tư Đồ Trường Phong phát ra một tiếng giọng mũi.

Hậu đình đột nhiên truyền đến cảm giác thanh lương, khiến nơi vốn hỏa hỏa lạt lạt của y trở nên thực thoải mái.

Y không khỏi muốn quay đầu nhìn lại.

Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông Tư Đồ Trường Phong.

“Chuyên tâm, ta đang bôi thuốc cho ngươi.”

Tư Đồ Trường Phong trong lòng chảy qua dòng nước ấm, hết sức chuyên chú hầu hạ phân thân của chủ nhân. Mông y càng kiêu càng cao, thực như muốn đuổi theo tay Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên cười cười, xem ra tiểu nô lệ của hắn đối hắn ngày càng không muốn xa rời, cũng không uống hắn sáng sớm chạy đi mua cao hạ nhiệt.

3. Chương 3

Cuối cùng khi Lý Vân Thiên bùng nổ trong miệng tổng giám đốc, cánh môi tổng giám đốc đã sưng lên. Khoang miệng y đau nhức, hiển nhiên bình thường chưa bao giờ gương miệng “dùng sức” lâu như vậy.

“Còn tạm được.” Lý Vân Thiên đang vuốt ve mông Tư Đồ Trường Phong trong thời gian hưởng thụ, nhào nặn nó thành đủ loại hình dạng. Động phía sau cũng bởi vậy thỉnh thoảng lại lộ ra, nó đã không quá sưng đỏ, khi ngón tay sáp nhập cơ bản đã khôi phục chặt trí. Đây không khỏi làm Lý Vân Thiên sợ hãi than tư chất thừa nhận nam nhân yêu thương của tổng giám đốc rất cao nha.

Nghe ra lời Lý Vân Thiên rất miễn cưỡng, Tư Đồ Trường Phong biết chủ nhân muốn an ủi y, vẫn có chút khổ sở.

“Tư nô về sau sẽ cố gắng học tập!”

Tư Đồ Trường Phong vô cùng nghiêm túc nói với Lý Vân Thiên, Lý Vân Thiên thậm chí còn thấy được trên mặt tiểu nô lệ của hắn là biểu hiện chỉ tổng giám đốc cao cao tại thượng bình thường mới có... Kiên định cùng kiêu ngạo.

Chính là cái này, không sai. Lý Vân Thiên nói với chính mình, ban đầu bị tổng giám đốc hấp dẫn, chính bởi y cao cao tại thượng, giống một đóa cao linh chi hoa không thể chạm đến.

Hiện tại Lý Vân Thiên muốn gạt bỏ nhân cách của Tư Đồ Trường Phong rất đơn giản, muốn một nô lệ đơn thuần, nghe lời, dám dâng cũng rất đơn giản, nhưng nếu chỉ là muốn một sexdoll, hắn cần gì phải phiền toái đi trêu chọc tổng giám đốc này chứ?

Muốn khiến tổng giám đốc cao ngạo chỉ ở trước mặt hắn lộ ra một mặt hoàn toàn bất đồng, muốn khiến Tư Đồ Trường Phong lạnh nhạt chỉ ở trước mặt hắn trở nên dâm dăng... Đây không phải yêu, mà Lý Vân Thiên đối với Tư Đồ Trường Phong, là ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Lý Vân Thiên lấy lại tinh thần, hắn tán dương nhu nhu tóc Tư Đồ Trường Phong.

“Ta tin tưởng ngươi.”

Ánh mắt Tư Đồ Trường Phong sáng như sao.

Mang theo tổng giám đốc đi ăn điểm tâm, đương nhiên điểm tâm là Lý Vân Thiên mua thuốc thì thuận đường mua về.

Lý Vân Thiên vừa ăn vừa hỏi, “Tổng giám đốc của ta, ta tính tìm cho ngươi mấy đồng bạn, ngươi muốn loại hình nào?”

Tư Đồ Trường Phong chần chờ lặp lại, “Đồng bạn?”

“Đúng vậy, người cũng đã nhìn ra, người cần bản không có biện pháp một mình thừa nhận ta.” Lý Vân Thiên dường như không có việc gì nói.

Tư Đồ Trường Phong thực hồ thẹn, “Đều là Tư nô không tốt, còn phải phiền toái chủ nhân lại đi tìm nô lệ khác.”

Khóe miệng Lý Vân Thiên gợi lên cười.

“Tốt lắm, ăn xong ta sẽ đưa người tới công ty, buổi tối đón người về.”

Tổng giám đốc của hắn cũng không vì hắn tạm thời ôn nhu mà dấy lên tâm tư độc chiếm chủ nhân, Lý Vân Thiên tỏ vẻ vừa lòng.

Lý Vân Thiên trước khi đưa tổng giám đốc ra ngoài, để y quỳ trên mặt đất, mân mê móng, cắm vào một cây gậy mát xa loại nhỏ.

“Nguyên một ngày người không được để nó rời khỏi cơ thể người.” Lý Vân Thiên căn dặn.

Tư Đồ Trường Phong lúc này một bên mặc quần áo, một bên chú ý gậy mát xa bôi dầu bôi trơn có thể thừa dịp y không chú ý mà rút ra hay không, cuối cùng thành cảnh tượng mắc cửi một tay che hậu đình, tay kia thì mặc quần áo.

Lý Vân Thiên bật cười, lấy một thùng các tông ra, “Lại đây ta giúp người cố định.”

Tư Đồ Trường Phong đưa móng đến tay Lý Vân Thiên, Lý Vân Thiên lôi ra cuộn băng dính dùng để dán thùng các tông, lưu loát giúp y bao kín mặt sau.

Chờ Tư Đồ Trường Phong mặc xong quần áo, Lý Vân Thiên xoa bóp móng thịt tổng giám đốc dưới lớp quần áo chỉnh tề, ngạc nhiên phát hiện Tư Đồ Trường Phong mặc quần áo vào tựa hồ càng e thẹn, một động tác vô cùng đơn giản cũng khiến sắc mặt y đỏ bừng.

“Chúng ta đi thôi.”

Đưa Tư Đồ Trường Phong đến công ty rồi, Lý Vân Thiên trực tiếp lái xe đi. Hắn tính toán trong hôm nay tìm thấy mục tiêu thứ hai của hắn.

Hắn lái xe khắp nơi không mục đích, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời ——

Đây là một soái ca đeo kính râm, vì là đầu xuân, y dùng khăn quàng cổ phủ kín nửa mặt mình ở giữa đám người không chút nổi bật, nhưng Lý Vân Thiên lại có một cảm giác, soái ca này, chính là người hắn muốn tìm!

Phía trước là đường dành riêng cho người đi bộ, Lý Vân Thiên chạy nhanh dừng xe ở một chỗ, trong lúc đó ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm soái ca kính râm. Mà soái ca kính râm cũng không có đi xa, vào một trung tâm thương mại.

Lý Vân Thiên chạy nhanh theo vào.

Soái ca tùy ý đi ngắm quần áo trong trung tâm, sau đó đi lên tầng ba.

Đó là một quán cà phê, thu phí cao mà bài trí tao nhã, không có người quấy rầy.

Khi đứng trong thang máy soái ca kính râm nhận một cuộc điện thoại, Lý Vân Thiên ần ần nghe được “Người không tới a... Không sao, ta đi dạo cũng được... Hôm nào gặp lại đi.”

Trời cũng giúp ta!

Hiển nhiên người soái ca hẹn trước lâm thời lỡ hẹn, thời gian cả ngày hôm nay của y sẽ lãng phí ở đây mà sẽ không bị hoài nghi!

Lý Vân Thiên trong lòng âm thầm cao hứng. Đi vào quán cà phê rồi, Lý Vân Thiên liền nhìn thấy soái ca kính râm đi vào toilet.

Không nắm chắc cơ hội thì chính là gốc tử! Lý Vân Thiên thầm hưng hăng nói, theo soái ca đi vào.

Soái ca kính râm cuối cùng cũng phát hiện có người theo dõi, y quay đầu lại cau mày nói: “Các người cảm phiền không... Phiền...”

Một khắc đối diện với hai mắt Lý Vân Thiên, soái ca tiến nhập trạng thái thôi miên.

Nơi này hoàn cảnh không tốt, tùy thời sẽ có người đến, cũng sẽ bị người cách gian WC nghe được. Lý Vân Thiên nhanh chóng phán đoán, hắn nói với soái ca: “Chúng ta vô cùng thân quen, người đi theo ta đi đi.”

“Thân quen...” Soái ca lặp lại.

“Đúng vậy.” Lý Vân Thiên giải trừ thôi miên cho soái ca, dẫn y tới một căn phòng yên tĩnh.

“Không có người khác quấy rầy chứ?”

“Tiên sinh xin yên tâm, chỗ chúng tôi là cơ sở hạng nhất, bất kể là cách âm hay ngăn nhìn trộm, ngay cả tay sờ ảnh tốt nhất cũng sẽ không moi được phân tin tức nào từ chỗ chúng tôi!” Người phục vụ mỉm cười nói.

“Mấy loại đồ ăn lúc này ta đã chọn xong, hiện tại mang vào cho ta... Lúc sau bọn ta không gọi thì đừng làm phiền.” Lý Vân Thiên để giữa vụn nhất, cố ý dận dò.

Chờ vào phòng, bỏ khăn quàng cổ và kính râm của soái ca xuống, Lý Vân Thiên mới hiểu vì sao người phục vụ lại nói như vậy. Người bị hấn thôi miên hiển nhiên là khách quen nơi này. Y là ca vương nổi tiếng nhất hiện tại —— Lục Á Sanh!

Bị cho rằng mình tinh sợ Paparazzi quấy rầy mà yêu cầu phòng đơn, hiển nhiên là hợp tình hợp lý, Lý Vân Thiên càng nghĩ càng vì hảo vận của mình mà may mắn không thôi.

Lục Á Sanh tự nhiên ngồi xuống ghế, hiển nhiên là chỗ ngồi y thường ngồi. Y nói với Lý Vân Thiên: “Ngồi đi, ân... Ta cảm thấy người rất quen thuộc, nhưng mà...”

Lý Vân Thiên khóa kỹ cửa, lại thôi miên Lục Á Sanh.

“Lục ca vương, hôm nay người tới đây làm gì?” Lý Vân Thiên ngồi đối diện Lục Á Sanh, có chút hiếu kỳ hỏi. Dù sao cũng là mình tinh mà, trước kia chưa bao giờ gặp trực tiếp.

“Ta hẹn gặp đệ đệ của ta, hấn lâm thời có việc tới không được.” Lục Á Sanh ánh mắt đại ra, thành thành thật thật trả lời.

“Người biết ta là ai không?” Lý Vân Thiên hỏi.

“Người là người ta quen biết, nhưng ta tựa hồ nghĩ không ra người là ai.”

“Ta là đồng học trước kia của người, bắt đầu từ khi đó người đã cảm thấy ta vô cùng uy nghiêm, luôn luôn có xúc động muốn quỳ sát dưới thân ta. Hiện tại chúng ta gặp lại, người dự định từ nay về sau dứt bỏ bản khoán lúc trước, mở rộng cửa lòng với ta.”

Lục Á Sanh đại ra lặp lại lời Lý Vân Thiên.

“Người muốn duy trì danh vọng ca vương, lại muốn ở bên ta, người cảm thấy thực có lỗi với ta, quyết định trở thành nô lệ của ta để làm bồi thường.” Lý Vân Thiên tà cười kể lại một lần bối cảnh chuyện cũ của hấn trong lòng Lục Á Sanh.

Sau khi Lục Á Sanh lặp lại một lần, Lý Vân Thiên nói: “Sau khi ta đếm ba hai một, người sẽ tỉnh táo lại. Người không nhớ rõ chuyện ta thôi miên người, nhưng nội dung trong đó đều khắc thật sâu trong đầu người, trở thành chuẩn tắc hành sự của người.”

“Ba, hai, một!”

Ánh mắt Lục Á Sanh trở nên linh động, Lý Vân Thiên trên mặt mang theo nụ cười vô hại, nói: “Ta là lão đồng học của người, Lý Vân Thiên a.”

Sau đó hấn thở dài, mất mát nói: “Xem ra người không nhớ rõ ta.”

“Không!” Lục Á Sanh đột nhiên đứng lên, y kích động giải thích, “Ta không phải không nhớ rõ người, ta sao có thể quên người? Ta có thể quên ai cũng sẽ không quên người!”

4. Chương 4

Lý Vân Thiên biểu hiện không tin tưởng Lục Á Sanh coi trọng và ý lại hắn, vô luận Lục Á Sanh giải thích hay lấy lòng như thế nào, Lý Vân Thiên đều lạnh lùng ngồi ở đó, tựa như chỉ có mình hắn ở đây.

Lục Á Sanh khê cần môi, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Lý Vân Thiên.

“Đại minh tinh của ta, người đang làm cái gì vậy?” Lý Vân Thiên làm bộ kinh ngạc hỏi.

“Ta...” Lục Á Sanh có chút run rẩy, trong tâm nói cho y biết quỳ gối trước nam nhân đã lâu không gặp là thấp hèn cỡ nào, nhưng y không hề hối hận vị quyết định của mình.

Lục Á Sanh cúi đầu, hôn giày Lý Vân Thiên.

Thật thấp hèn a, nằm sấp dưới thân hắn, hôn giày hắn như vậy. Lục Á Sanh nghĩ trong lòng.

Lý Vân Thiên hơi hơi thu chân, không để Lục Á Sanh có cơ hội tiếp tục, hơn nữa dời chân xuống, dùng giày nhắc cầm Lục Á Sanh.

“Công việc của minh tinh còn bao gồm giúp lão đồng học lâu không gặp liếm giày sao?” Lý Vân Thiên ác độc nói.

Lục Á Sanh xấu hổ nhắm mắt lại, y không dám rời cầm khỏi mũi giày, đó là lần đầu đụng chạm của chủ nhân y nhận định, điều này khiến y hưng phấn, lại tức giận vì bản thân thấp hèn.

“Ta... Vân Thiên... Ta muốn người làm chủ nhân của ta.”

Cầm còn trên mũi giày, khiến gương mặt tinh xảo của ca vương bị ép ngưỡng lên, Lục Á Sanh trong trạng thái như vậy nói với Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên nhíu mi.

“Đây lại là một sách lược gì của người sao? Hay người đang luyện diễn? Muốn làm nô lệ của ta, còn dám gọi thẳng tên ta, xem ra thành ý của người cũng chỉ đến thế.”

“Không! Chủ nhân! Nô phi thường nghiêm túc! Xin cho nô một cơ hội.” Lục Á Sanh vội vàng nói.

Lý Vân Thiên xem kỹ Lục Á Sanh, tầm mắt kia giống như có thể nhìn thấu người khác, làm Lục Á Sanh mặt đỏ tim đập.

“Cởi quần áo ra, muốn làm nô lệ của ta, ta còn phải đánh giá người đủ tư cách hay không.”

Dáng người Lục Á Sanh còn tốt hơn Tư Đồ Trường Phong một chút. Có điều hai người không phải cùng loại hình, Tư Đồ Trường Phong thiên về gầy, bắp thịt trên người cũng ít hơn. Mà Lục Á Sanh dù sao cũng là minh tinh, vô cùng để ý dáng người, cơ ngực cùng bắp tay y rõ ràng đều phát triển hơn tổng giám đốc, bốn khối cơ bụng cũng thập phần bắt mắt.

Sau khi quần lót rời khỏi cơ thể, tiểu Á Sanh có chút hưng phấn bắn lên.

Lý Vân Thiên châm biếm một chút.

Lục Á Sanh có chút co rúm lại, có điều y lập tức càng tập trung vào chuyện trọng đại triển lãm thân thể mình trước chủ nhân.

“Cho ta xem nơi về sau sẽ bị sử dụng của người.” Lý Vân Thiên thản nhiên nói, tựa hồ có chút cạn hứng.

Lục Á Sanh thấy chủ nhân hứng thú thiếu thiếu, trong lòng sốt ruột, đồng thời nghe Lý Vân Thiên nói, nhất thời có chút không kịp phản ứng, “Nơi sẽ bị sử dụng?”

Cũng không thể trách Lục Á Sanh, trước khi bị thôi miên y từ đầu đến chân đều rõ ràng là dị tính luyến, ai biết đối với chủ nhân đồng tính sẽ cần dùng đến nơi nào a.

Lý Vân Thiên lạnh lùng nhìn y, “Thành thật mà nói, ta rất thất vọng.”

Lục Á Sanh trong lòng khẩn trương, y quỳ gối bò tới trước mặt Lý Vân Thiên, hạ thấp cái đầu vẫn luôn cao ngạo trước giới truyền thông, y mở miệng ôm lấy chân Lý Vân Thiên, vội vàng hôn lên giày của chủ nhân y.

Lý Vân Thiên bất vi sở động, nhìn mình tinh lộ ra tron vẹn nằm sấp trước mặt hắn. Cái miệng ca vương có đường cong rất đẹp, tư thế quỳ làm cho cánh hông nhô ra, bởi vì cúi đầu, cửa vào giấu bên trong cũng lúc ẩn lúc hiện.

5. Chương 5

Qua vài phút, Lý Vân Thiên mới mở miệng.

“Người đã muốn là nô lệ của ta như vậy, ta sẽ cho người một cơ hội. Hiện tại ta bảo người bày ra tư thế gì người liền ngoan ngoãn nghe theo.”

Lục Á Sanh cầu còn không được nhanh chóng gạt đầu.

“Nằm sấp lên bàn đi... Không sai, nửa người dán vào bàn, tay cầm góc bàn, chân mở ra, có thể mở rộng đến đâu thì đến, hông nhếch lên.” Lý Vân Thiên chậm rì rì nói, đồng thời vòng quanh ca vương thay đổi góc nhìn.

Ai có thể tưởng tượng đến cảnh này chứ? Thiên vương nổi tiếng được quần chúng nhiệt tình yêu thương cư nhiên ở trước mặt một người nam nhân không để ý nhục nhã giương hai chân, nâng cao hông.

“Lục ca vương, xin hỏi cảm giác hiện tại của người như thế nào?” Lý Vân Thiên giơ tay lên trước mặt Lục Á Sanh, tựa như trong tay cầm micro, hưng trí bừng bừng hỏi.

“Ách...” Lục Á Sanh khó khăn tìm về thanh âm của mình, mặt y đỏ lên, giống như thực sự biểu hiện một mặt nhục nhã như vậy trước ống kính. Không sai, cho dù không có thương thức về đồng tính, y cũng biết đây là tình cảnh khiến người ta nan kham cỡ nào.

Lý Vân Thiên cũng không thúc giục, khẽ cười một tiếng buông tay.

Lục Á Sanh lại như sợ Lý Vân Thiên lại mất hứng, cố nén xấu hổ mở miệng: “Nâng cao hông, lộ ra một mặt bất nhã cho chủ nhân thấy, ta thực xấu hổ...”

Lý Vân Thiên cầm lấy chiếc đĩa trên bàn, nhẹ nhàng chọc vào PI ‘YAN Lục Á Sanh.

Lục Á Sanh rên rỉ một tiếng.

Chiếc đĩa nhỏ rất nhanh vượt qua cơ vòng, đột phá cửa động màu hồng phấn.

“Ngô... Chủ nhân, cảm giác rất quái lạ...” Lục Á Sanh mặt đỏ hồng nói.

“Hiện tại cảm giác, người vẫn là thứ hàng đợi ta kiểm tra hợp cách hay không.” Lý Vân Thiên nghiêm khắc nói.

Thân hình trắng nõn nằm trên bàn run rẩy, sau đó nhu thuận nằm yên bất động, nhận Lý Vân Thiên “kiểm tra”.

Lý Vân Thiên dùng chiếc đĩa chọc đến cuối, lại rút ra, nhìn trên đĩa cơ bản không dính dị vật gì.

“PI ‘YAN rất sạch sẽ, người có thói quen định kỳ rửa sạch hậu huyệt của người?”

Lục Á Sanh không dám nói lời nào, chỉ là trầm mặc lắc đầu.

“Xem ra là trước khi ra ngoài tự mình thanh tẩy, làm chuẩn bị vì muốn tìm chủ nhân sao? Thả lỏng PI ‘YAN của người!’ Lý Vân Thiên tận lực vũ nhục minh tinh. Hắn vừa nói vừa sáp ngón tay vào hậu đình, cảm nhận xúc cảm căng chặt bên trong.

“Ngô...” Lục Á Sanh áp lực rên rỉ.

Lý Vân Thiên vỗ thật mạnh lên mông Lục Á Sanh, “Còn thực dâm dăng a, tay ta đi vào người còn có cảm giác.” Ngón tay hắn trườn sáp, gấp khúc, thăm dò điểm mẫn cảm trong đó.

Cho dù là xử nam, bị một ngón tay tiến vào cũng không phải quá khó khăn. Một lát sau, Lý Vân Thiên thử thêm ngón thứ hai đi vào thăm dò.

Lục Á Sanh run rẩy, hiển nhiên y cảm thấy rất đau.

“Bảo người thả lỏng người nghe không rõ a! Người xinh đẹp lại có PI ‘YAN ngu ngốc như vậy.’ Lý Vân Thiên lại phát lên mông Lục Á Sanh, mông thịt bị đánh tới đánh lui, cơ hồ tạo nên một chuỗi sóng gợn.

Lý Vân Thiên cảm thấy có điểm thú vị, càng không ngừng vỗ lên.

Chỉ khổ Lục Á Sanh đang nằm sấp, hậu huyết hàm chứa ngón tay chịu đau liên không tự chủ co rút lại, làm ngón tay thứ hai tiến vào phi thường khó khăn. Lý Vân Thiên liên tục đỉnh vào, hậu huyết bị buộc nở rộ ury ury khuất khuất nuốt hai ngón tay. Lúc này Lục Á Sanh đau đến mặt mũi trắng bệch, không biết là vì bị đánh mông, hay bởi hai ngón tay tàn sát bừa bãi phía sau.

.

6. Chương 6

Chờ đến khi Lý Vân Thiên dừng lại, mông Lục Á Sanh đã đỏ rực, làn da trắng nõn bên hông còn nổi mấy dấu tay màu đỏ.

Lý Vân Thiên nhìn thấy phân thân dưới thân ca vương cư nhiên lại đứng thẳng, cười nói: “Vừa bị đánh mông, vừa là lần đầu bị lộng dâm huyết phía sau, người cư nhiên có thể ngạnh lên, thực tiện a.”

Lục Á Sanh lẳng lặng quỳ, Lý Vân Thiên nắm cánh tay Lục Á Sanh, dùng tư thế ca vương đưa lưng về phía hắn mạnh mẽ kéo y lên.

Nhưng mà, hắn nhìn thấy Lục Á Sanh đang lặng lẽ rơi lệ.

“Người cảm thấy nhục nhã?”

Lục Á Sanh gật đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Người hối hận rồi sao?” Lý Vân Thiên hỏi.

Lục Á Sanh lập tức lắc đầu, gương mặt xinh đẹp của y tràn đầy nước mắt, lại vừa khóc vừa nói, “Chủ nhân ta không hối hận, cầu người đừng không cần ta...”

Vẫn giữ tâm trí bình thường, thậm chí vì là minh tinh, thể diện càng nặng hơn người thường, lại tiếp thu cảm giác xa lạ từ hậu đình bị dạy dỗ, chảy lệ gọi một người nam nhân là “Chủ nhân”, muốn hắn đừng vứt bỏ y...

Khóe miệng Lý Vân Thiên nhếch lên. Hắn buông tay Lục Á Sanh ra, kéo y dậy, đứng thẳng, ngồi vào ghế bên cạnh. Hắn duỗi ngón tay đến bên miệng Lục Á Sanh, Lục Á Sanh lúc này lại học thông minh, lập tức hé miệng liếm lên.

“Cảm giác hiện tại thế nào? Liếm ngón tay mới rút từ PI ‘YAN của mình ra.”

Lục Á Sanh nhắm mắt lại, lông mi dài khẽ run rẩy, làm Lý Vân Thiên cảm thấy thập phần đáng yêu, không hề bức bách.

Nói chung nam nhân lông mi dài dày luôn khiến người ta có cảm giác nữ khí, Lục Á Sanh lại là ngoại lệ, đường nét của y sâu sắc, lông mi phủ bóng ma, cho người ta loại lỗi giác như một loại u buồn mà vẫn nhã, bị y nhìn chăm chú, luôn có cảm giác được yêu sâu đậm.

Lý Vân Thiên duỗi ngón tay vào miệng Lục Á Sanh, gảy đầu lưỡi y.

Môi vô pháp khép kín, khiến Lục Á Sanh nước bọt đều chảy ra.

Ngón tay tàn sát bờ môi trong miệng ca vương, phát ra tiếng nước âm mĩ, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống cái cổ thon dài, lưu lại trước ngực đường ngân tuyến lông lạnh.

“Đây là nơi ca vương dùng để đạt kỷ lục doanh số tiêu thụ a.” Ngón tay Lý Vân Thiên lại tìm kiếm xuống dưới, tiếp cận cổ họng.

Lục Á Sanh cuối cùng chịu không được, phát ra một tiếng nôn khan.

Lý Vân Thiên sẵn sàng rút về ngón tay, chùi nước bọt dính trên tay lên mặt Lục Á Sanh.

“Coi như có tiềm lực thâm hầu.” Hần nhận xét.

Lý Vân Thiên để Lục Á Sanh đứng lên, hần ngồi vào ghế, ôm lấy ca vương trần trụi.

Lý Vân Thiên ăn mặc chỉnh tề cùng Lục Á Sanh trần như nhộng hình thành đối lập rõ ràng, cũng bởi vậy khiến y có một loại xấu hổ kỳ dị. Nhưng tư thế thân mật làm Lục Á Sanh liền quên điều đó, y vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lỗ tai cũng phồng đỏ.

“Hát ta nghe một bài, ca khúc nổi danh nhất của ngươi.” Lý Vân Thiên phân phó.

“Dạ!” Lĩnh vực đặc ý nhất, phương diện kiêu ngạo nhất được thể hiện trước mặt chủ nhân, Lục Á Sanh nóng lòng muốn thử. Y nhẹ nhàng khụ một tiếng, điều tiết cổ họng vừa mới khốc, sau đó mở miệng hát lên.

Lục Á Sanh không hổ là ca vương, thanh âm của y trong trẻo mà đủ dày hết sức cuốn hút, cảm tình dung nhập trong đó làm cho người ta cảm thấy toàn bộ thể giới lãng mạn toàn bộ chỉ yêu một người.

Lý Vân Thiên vừa nghe, vừa đem ngón tay sáp nhập hậu đình của ca vương.

Giai điệu của Lục Á Sanh lập tức ngắt quãng.

“Tiếp tục, không được phân tâm.” Lý Vân Thiên bắt mãi nói.

Lục Á Sanh cực lực áp chế dị thường phía sau, bình tĩnh tiếp tục hát.

Ngón tay thứ hai của Lý Vân Thiên đi vào, hậu đình mới bị khai thác miễn cưỡng tiếp nhận vị khách chưa từng ghé qua. Tay kia của hần thì sờ viên thịt nổi lên trước ngực Lục Á Sanh, nhu niết vuốt ve, rất nhanh liền trướng lên.

Lục Á Sanh trước nay chưa từng kéo lời ca của y lên tới quãng tám như vậy! Thanh âm của y run rẩy, khi hai ngón tay Lý Vân Thiên bắt chước động tác giao hợp trêu sáp hậu huyệt y, tiết tấu của Lục Á Sanh liền chạy theo tiết tấu trêu sáp của Lý Vân Thiên.

Khi Lý Vân Thiên dùng sức niết viên thịt trước ngực Lục Á Sanh, thanh âm của Lục Á Sanh sẽ cao ngắt, ngón tay đỉnh đến điểm mẫn cảm, y sẽ phát ra tiếng kêu rên đáng yêu, lúc trêu sáp thần tốc, tiếng ca của Lục Á Sanh sẽ run rẩy theo.

Có cảm giác như đang điều khiển tiếng hát của ca vương...

“Ngươi dựa vào ca khúc như vậy đoạt thưởng sao?” Lý Vân Thiên nghiêm khắc nói.

Lục Á Sanh vì bị đỉnh đến điểm mẫn cảm, hô hấp nặng nề, chớ nói chi y còn phải phân tâm hát, đành phải lung tung lác đác. Nhìn trên mặt ca vương còn có nước mắt và nước bọt chưa kịp lau, Lý Vân Thiên tăng nhanh tốc độ ngón tay trêu sáp.

Lục Á Sanh ngẩng đầu lên, tựa như con cá thiếu dưỡng khí, há to miệng lại phát không ra tiếng. Ngay khi y ngân câu cuối trong bài, liền bị Lý Vân Thiên dùng ngón tay sáp bần!

Lý Vân Thiên nhanh tay nhanh mắt đón được JING ‘YE bắn ra, bôi lên mặt Lục Á Sanh.

“Ném thử hương vị của mình.” Ngón tay lưu luyến trên mặt lại xâm nhập vào trong khoang miệng có thể cất ra tiếng ca tuyệt vời của Lục Á Sanh. Ca vương còn đắm chìm trong dư vị theo bản năng nghe theo mệnh lệnh của Lý Vân Thiên, vươn ra đầu lưỡi hồng phấn, từng chút từng chút liếm ngón tay.

Nhưng câu kế tiếp của Lý Vân Thiên lập tức kéo y về hiện tại.

“Không tồi, tiện nô người ta đành thu vậy.”

Lục Á Sanh kinh hỉ nhìn chủ nhân của y.

Lý Vân Thiên nghiêm mặt.

“Còn không quỳ xuống!”

Lục Á Sanh bùm một tiếng liền quỳ xuống sàn nhà.

“Từ nay về sau người gọi là Ca nô đi.”

Lục Á Sanh cúi thật sâu, cơ hồ cực hỉ mà khóc.

Mặt còn lưu lại mặt đỏ ửng, minh tinh một lần nữa bao kín nghiêm nghiêm thực thực đi ra khỏi phòng, đã gần chạng vạng.

Lý Vân Thiên bảo Lục Á Sanh lên xe, thuận tiện hỏi địa chỉ của y.

“Cái gì, ở nơi nào!?” Lý Vân Thiên cơ hồ không thể tin được hảo vận của mình —— địa chỉ của ca vương giống hệt khu biệt thự của tổng giám đốc, hơn nữa còn ngay sát vách!

Quả thực chính là cách một bức tường, thật đúng là quá tiện!

Lý Vân Thiên trong lòng cao hứng, lái xe chạy về phía công ty của tổng giám đốc.

“Hát cho ta nghe đi.” Lý Vân Thiên một bên lái xe, một bên sử dụng quyền lợi làm chủ nhân của hắn.

Tới cửa công ty, tổng giám đốc đã sớm đứng đợi. Trước kia đều là Lý Vân Thiên lên mời xuống, hiện tại đương nhiên không cần, Tư Đồ Trường Phong cũng không có lá gan ấy.

Tổng giám đốc mới định ngồi vào ghế phó, liền phát hiện nơi đó đã có người. Lý Vân Thiên một bên lái xe, một bên nhàn nhã đùa bốn nam nhân sắc mặt đỏ bừng lại vẫn ca hát ngồi ở ghế phó.

“Chủ nhân...” Tư Đồ Trường Phong có chút ủy khuất nhìn Lý Vân Thiên.

“Đừng tranh sủng, tổng giám đốc của ta.” Lý Vân Thiên mỉm cười, giọng điệu cảnh cáo.

Tư Đồ Trường Phong cả kinh, bản thân tựa hồ có chút được sủng mà kiêu, chủ nhân tuyệt đối sẽ chán ghét vứt bỏ mình a!

Y gục đầu mở cửa sau xe, ngồi lên, trên đường về nhà không ngừng nghĩ vạn nhất chủ nhân không cần mình nữa phải làm sao bây giờ.

Lý Vân Thiên đánh xe về nhà tổng giám đốc.

Lục Á Sanh còn nghi hoặc nhìn nhà mình ở cách vách.

“Hôm nay trước ở đây.” Lý Vân Thiên vỗ vỗ hông Lục Á Sanh, “Hiện tại, Tư nô, Ca nô của ta, các người cởi hết quần áo ra!”

7. Chương 7

Ở trước mặt nam nhân không phải chủ nhân cởi quần áo làm Tư Đồ Trường Phong cùng Lục Á Sanh đều có chút ngượng ngùng, bọn họ cởi bỏ y phục giá trị xa xỉ ra xong, tay cũng không tự giác che lấp bộ vị quan

trọng.

Lý Vân Thiên cách bằng dính plastic màu vàng trên móng tổng giám đốc, thống thống gây mát xa trong cơ thể y, nghe được tiếng tổng giám đốc rên rỉ.

“Một ngày không gặp mặt, miệng nhỏ phía dưới của ngươi có nhớ ta không?” Lý Vân Thiên mỉm cười hỏi.

Tư Đồ Trường Phong sắc mặt đỏ bừng, ấp úng không mở miệng.

“Àn?” Lý Vân Thiên tiếp tục đùa, “Ngươi xem phía trước của ngươi cũng đã ngẩng đầu, nhìn thấy ta hưng phấn như vậy?”

Hắn xé băng dán che hậu huyết của tổng giám đốc, rút gây mát xa ra, ngón tay dò xét đi vào.

“Ngươi xem, ngón tay ta vói vào tiểu huyết của ngươi còn có thể hé ra hợp lại hoan nghênh ta a. Cái miệng phía dưới của ngươi thành thật hơn miệng phía trên nhiều, còn nhiệt tình như vậy.”

Lý Vân Thiên nói xong, lại quay đầu nói với Lục Á Sanh, “Ca nô ngươi cũng vậy, cái miệng phía dưới thiếu thao có phải bắt đầu ngứa rồi không? Đừng gấp, chủ nhân một hồi sẽ giúp ngươi khai bao.” Lý Vân Thiên dùng tay kia cầm vào hậu đình của Lục Á Sanh, nhu lộng.

Tổng giám đốc cùng ca vương lộ ra trợn vệt vai sóng vai mà đứng, phía sau là chủ nhân của bọn y, hai tay chiếm cứ PI ‘YAN hai người, nhanh chóng trừ sáp. Hai nô lệ liếc nhau, cùng trong tình cảnh này, cảm giác quần bách chậm rãi tiêu thất.

Lý Vân Thiên trên tay dùng sức, thúc về phía trước. Hai nô lệ cảm thấy phía sau truyền đến đụng chạm mạnh mẽ, nhịn không được bước về phía trước mấy bước.

“Không sai, cứ như vậy đi về phía trước.” Lý Vân Thiên thống Tư Đồ Trường Phong cùng Lục Á Sanh, dùng ngón tay cầm trong hậu huyết khổng chế hướng đi của bọn họ, dẫn bọn họ đến phòng tắm.

“Công khóa mỗi ngày, bắt đầu súc ruột đi.” Lý Vân Thiên mang cam du ra, nói với hai nô lệ của hắn.

“Tư nô là tiền bối, làm mẫu trước cho Ca nô đi.”

Tư Đồ Trường Phong có chút run rẩy đưa lưng về phía Lý Vân Thiên và Lục Á Sanh quỳ xuống, nhếch lên cái móng. Y cầm lấy cam du đặt bên cạnh, khẽ cắn môi nhét vào hậu đình của mình.

Trước mặt hai nam nhân chủ động giương móng, hơn nữa tự mình biểu diễn súc ruột cho mình để bọn họ xem, cho dù trong đó một người là chủ nhân, mà một nam nhân xa lạ khác là nô lệ khác của chủ nhân, đối với tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng mà nói, nội tâm đã bị kích thích tuyệt đối không chịu nổi.

Giống như ngày hôm qua rót 1000 ml vào bụng, Tư Đồ Trường Phong từ từ nhắm hai mắt nhắm nạy cảm giác cồn cào trong bụng. Lý Vân Thiên đưa cho tổng giám đốc một cái giang tắc, ý bảo y nhét vào.

Tư Đồ Trường Phong cầm lấy muốn đưa vào, bị Lý Vân Thiên một phen bắt lấy cánh tay.

“Quá nóng vội đi, tổng giám đốc của ta, trước dùng miệng trên của ngươi làm trơn nó, ta cũng không muốn tiểu huyết của ngươi bị ngươi làm bị thương.”

Tư Đồ Trường Phong mặt đỏ lên, hé miệng từng chút từng chút liếm lên giang tắc.

Lý Vân Thiên vỗ vỗ móng Lục Á Sanh đang đỏ bừng mặt đứng bên cạnh, hiển nhiên chính mắt thấy một nam nhân tuần mỹ không thua gì y ở trước mặt y súc ruột gây kích thích khiến y trở nên hưng phấn.

“Học tiền bối của ngươi, ngươi cũng bắt đầu đi.” Lý Vân Thiên nói.

Chưa từng bị nam nhân tiến vào hiển nhiên Lục Á Sanh ngượng ngùng cơ hồ vô pháp nhúc nhích, Lý Vân Thiên cười nói: “Đại minh tinh thẹn thùng? Xuất ra phong phạm đứng trên sân khấu của ngươi đi nào.”

Lục Á Sanh đáng thương nhìn Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên mặt nghiêm, “Không muốn nghe ta nói? Ngươi không muốn làm nô lệ của ta sao?”

Lục Á Sanh biết sự tình không có đường cứu vãn, đành phải cắn răng quỳ xuống. Y run run rẩy rẩy dùng tay lần ra phía sau của mình, điều này đối với y của một ngày trước mà nói vẫn là một chuyện vô cùng khó

tin. Hậu huyết xử nam ngưng ngừng nhắm chặt, ngón tay không hề kết cấu ngay cả một đốt cũng không thể đi vào.

Lục Á Sanh sốt ruột nước mắt đều muốn rơi xuống, ngón tay cố gắng đâm chọc.

“Thật là ngu ngốc.” Lý Vân Thiên nói, hắn bắt lấy tay Lục Á Sanh, “Ta lúc trước cũng đã giúp người mở rộng, người còn không vào được, PI’YAN thiếu dạy dỗ của người còn kém xa lắm!”

Hắn kéo cả tay kia của Lục Á Sanh ra phía sau y, như vậy Lục Á Sanh cũng chỉ có thể sử dụng bả vai cùng đầu chống đỡ thân thể.

“Hai tay giữ lấy hông của người, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, ta giúp người súc ruột.”

Thẳng đến khi phun ra chất lỏng trong suốt, Lý Vân Thiên mới cho Tư Đồ Trường Phong cùng Lục Á Sanh trở lại phòng khách.

Ngày hôm qua hắn vội vã cáo biệt thân xử nam của mình, trên cơ bản cái gì cũng chưa làm đã để thương lên thượng Tư Đồ Trường Phong, hôm nay hắn đã bình tĩnh hơn.

Hắn để tổng giám đốc cùng ca vương mở chân nằm trên sofa, cạo đồng hắc mao trên hạ thân họ.

“Các nô lệ thiếu điều giáo của ta, dùng nửa thân dưới loạn thất bát tao như vậy hầu hạ chủ nhân của các người, thật sự là không có giáo dưỡng.” Lý Vân Thiên nghiêm khắc nói.

Hắn lấy dao cạo râu, xoa phân thân Tư Đồ Trường Phong bán đĩnh, bắt đầu chậm rãi cạo.

Tư Đồ Trường Phong nhỏ giọng rên rỉ.

“Đừng nhúc nhích.” Lý Vân Thiên cảnh cáo, “Cạo hỏng người liền ngay cả nô lệ cũng làm không được!”

Cạo xong phía trước Lý Vân Thiên để Tư Đồ Trường Phong xoay người, quỳ sắp lộ ra hậu đĩnh.

Bốn phía hậu đĩnh có hắc mao tinh tế, lần trước khi Tư Đồ Trường Phong bị sáp nhập, hắc mao cũng sẽ tiến vào theo... Dù thế nào cũng không thoải mái bằng cảm giác bóng loáng sạch sẽ.

Còn Lục Á Sanh, khi cạo thể mao cho ca xương xử nam, hậu đĩnh mẫn cảm của y bị kích thích, phía trước liền bắn một lần.

“Khóa giáo dục tiếp theo, các người cần luyện tập độ linh hoạt và độ chặt của cái miệng nhỏ phía sau.” Lý Vân Thiên nói, hắn lấy ra một cây gậy mát xa, sáp nhập vào phía sau Tư Đồ Trường Phong, kéo tay y, để tổng giám đốc tự nắm đoạn gốc gậy mát xa.

“Tự mình trừa sáp, khi sáp nhập thì thả lỏng, rút ra thì buộc chặt PI ‘YAN của người, cứ như vậy lặp lại 300 lần.” Lý Vân Thiên lộ ra nụ cười gần như dễ tiện. Khiến người ta tự dạy dỗ hậu đĩnh của mình, sau đó lại nhếch miệng để hắn kiểm tra thành quả dạy dỗ, chính là ảo tưởng trước khi Lý Vân Thiên nhận được năng lực thôi miên.

Tư Đồ Trường Phong đỏ mặt, bắt đầu trừa sáp cự vật nhét phía sau.

“Phải đến ra, khoảng cách giữa hai lần quá lâu hoặc đếm sai sẽ phải bắt đầu lại.” Lý Vân Thiên bổ sung.

“Dạ, 1... 2, 3... A... 4...” Tư Đồ Trường Phong phát ra tiếng rên rỉ gần như nức nở.

Lý Vân Thiên quay đầu nhìn Lục Á Sanh quỳ gối hàm chứa phân thân của mình.

“Yết hầu của ca vương quả nhiên không giống người thường.” Lý Vân Thiên trêu đùa.

Hắn vỗ vỗ đầu Lục Á Sanh, “Giờ nằm lên bàn đi, hai tay ôm đầu gối, mở đùi ra.”

Lục Á Sanh nằm lên chiếc bàn làm từ thủy tinh công nghiệp, hai tay ôm chặt lấy hai chân, bởi vậy tách ra mà có thể rõ ràng nhìn thấy phân thân đứng thẳng cùng nhục huyết hồng nhạt thỉnh thoảng khép mở bại lộ dưới ánh mắt Lý Vân Thiên.

Bởi vì phía sau còn lưu lại cam du súc ruột lúc trước, ngón tay Lý Vân Thiên không chút cố sức tham nhập vào bộ vị còn lóe lượng thủy quang. Hắn theo sau động thân mà vào.

“Ân...” Ca vương phát ra một tiếng kéo dài, áp lực rên rĩ.

Lý Vân Thiên bắt đầu tiến công tới điểm mẫn cảm ngón tay đã tra xét được, Lục Á Sanh hiển nhiên có phản ứng thật lớn, mỗi lần ma xát đều khiến phía sau của y mãnh liệt co rút. Y cắn môi dưới, chỉ khi khoái cảm quá mức mãnh liệt mới có thể phát ra một hai tiếng kêu rên.

“Cái miệng có thể phát ra thanh âm êm tai như vậy, không cần lãng phí.”

Lý Vân Thiên vói ngón tay vào miệng Lục Á Sanh, Lục Á Sanh bất đắc dĩ đành phải há to miệng, nước bọt theo khóe miệng không thể khép kín chảy ra.

Tiếng rên rĩ của Lục Á Sanh lớn dần lên, mà bên cạnh là Tư Đồ Trường Phong đang tự trừu sáp còn đếm sắp đến 100.

Cảm nhận được ca vương sắp đến giới hạn, Lý Vân Thiên mãnh liệt va chạm, Lục Á Sanh thét chói tai đạt tới đỉnh, phân thân y bị đỉnh đến bụng bắn ra bạch trọc, vẩy đầy ngực y. Bởi vì Lý Vân Thiên mạnh mẽ va chạm, PI ‘YAN Lục Á Sanh đã đổi diện trần nhà.

Lý Vân Thiên hưởng thụ tràng đạo kịch liệt co rút mát xa khi Á Sanh cao trào, người dưới thân bắn ra xong liền đeo khẩu hoàn cho y.

“Phóng đảng thân mình như vậy, cũng không nên vì bị ta thao thích mà tinh tấn nhân vong a.”

8. Chương 8

Sau khi bắn vào trong cơ thể Lục Á Sanh, Lý Vân Thiên bài khai cánh móng Lục Á Sanh, nhìn JING ‘YE bên trong y chậm rãi chảy ra.

Mà Tư Đồ Trường Phong sớm đã tự làm xong 300 cái trừu sáp đang nằm úp sáp bên cạnh sô pha chờ mong nhìn Lý Vân Thiên.

Đáng nhắc tới là, vì trong quá trình trừu sáp chịu khoái cảm quá mức mãnh liệt, Tư Đồ Trường Phong mấy lần đếm sai, bị Lý Vân Thiên phát hiện, cường chế bắt đầu lại từ đầu.

Chờ y đếm đến lần thứ 300, số lần trừu sáp thực sự đã không biết là bao nhiêu.

“Chờ ta đến thượng người sao?” Lý Vân Thiên buông Lục Á Sanh đã thoát lực, để hậu huyết vì vô pháp bắn tinh mà càng thêm mẫn cảm một mực cơ khát co rút được tạm nghỉ.

Tư Đồ Trường Phong trên mặt lạnh lùng hơi hơi đỏ lên, y vẫn duy trì tư thế nằm sáp mở đùi ra, nhếch cao móng, hơn nữa hơi hơi đóng đưa.

“Chủ nhân, mời vào...”

Lý Vân Thiên sờ sờ hậu huyết phiếm hồng của Tư Đồ Trường Phong.

“Vậy để ta kiểm tra một chút tình hình luyện tập của ngươi, dựa theo phân phó vừa rồi, khi đi vào thì thả lỏng, đi ra ngoài thì chặt lại.” Lý Vân Thiên giống như đang nghiêm túc nói một nội dung công tác bình thường.

Lúc này Lý Vân Thiên quần áo còn chỉnh tề, chỉ giải khai dây lưng, lộ ra phân thân thật lớn, đứng trước hai nô lệ toàn thân trần trụi, hậu đình mấp máy, càng có vẻ bọn họ dâm đảng không chịu nổi.

Càng đừng nói Lý Vân Thiên dùng giọng điệu đứng đắn như vậy để tổng giám đốc làm ra hành động phóng đảng đâu.

Phân biệt thượng Lục Á Sanh và Tư Đồ Trường Phong một lần, sau khi tẩy rửa, nhìn nơi hai người cất chứa mình phun ra nước trong, hơn nữa còn đáng yêu hé ra hợp lại, Lý Vân Thiên lấy ra đạo cụ kế tiếp ——

Một khối thịt bò, lớn nhỏ không sai biệt lắm cỡ phân thân của hắn.

Lại lấy một cái hộp sắt, mở ra bên trong là loại mỡ dạng rắn trắng nõn. Đây là phổi phương từ xưa, mỡ heo trộn thêm tinh chất hạnh nhân, sau khi tĩ mĩ ngao nấu một chút mùi mỡ đều không có. Luôn dùng dầu bôi trơn khoáng vật sẽ làm da thô ráp, tuy rằng tiện dụng, nếu chỉ muốn làm các nô lệ một lần hai lần đương nhiên không thành vấn đề, thế nhưng trường kỳ thì ai cũng không muốn biến nhất phẩm trong tay thành thứ đẳng.

Lý Vân Thiên nhét khối thịt bò vào hậu đình của hai người.

Loại thịt tự nhiên trường kỳ sáp nhập hậu đình, tràng đạo sẽ bị kích thích, tự chủ phân bố dịch ruột non. Nếu rèn luyện thích đáng, Lý Vân Thiên hi vọng có thể hoàn toàn thay thế được dầu bôi trơn, vừa tiện lại khỏe mạnh.

“Hiện tại các người luyện tập hậu huyết đi, PI ‘YAN nói lỏng quả thật tiện để ta đi vào, nhưng không chặt đũa không thích thích.” Lý Vân Thiên phân phó như vậy.

Ngày hôm sau, lại tiến tổng giám đốc trong mộng cảm gây mất xa đi làm xong, Lý Vân Thiên hỏi Lục Á Sanh chưa có hướng đi.

“Người không cần đi công tác sao, thu âm, hay tham gia thông cáo linh tinh.”

Lục Á Sanh vẫn như cũ lộ tròn vẹn, lắc đầu, “Ta còn có thể nghỉ ngơi một ngày, có điều ngày mai sẽ phải đi thu album mới.”

Đang nói chuyện, di động của Lục Á Sanh bỗng nhiên vang lên.

Lý Vân Thiên ý bảo y bắt điện thoại.

Mà nghe nội dung đối thoại của Lục Á Sanh, sau đó Lý Vân Thiên hỏi kỹ càng tĩ mĩ mấy vấn đề, Lý Vân Thiên lần thứ hai hưng phấn lên.

Nô lệ thứ ba của hắn, đến rồi!

Không phải ai khác, chính là đệ đệ ngày hôm qua cho Lục Á Sanh leo cây, là một bộ đội đặc chủng.

Viên Bằng Phi là đệ đệ thân sinh của Lục Á Sanh, về phần khác họ, là bởi cha mẹ ly hôn, một người theo họ mẹ.

Y kém Lục Á Sanh hai tuổi, tuy rằng người sống với cha người ở cùng mẹ, nhưng tình cảm hai anh em vẫn tốt lắm, trong quân được nghỉ, Viên Bằng Phi sẽ đi thăm hỏi người ca ca nhân khí cực cao này.

Lý Vân Thiên nhìn y trong di động của Lục Á Sanh thần sắc kiên nghị thân hình cao ngất, mặc một thân chiến phục anh tuấn, thâm nghĩ, đệ đệ bộ đội đặc chủng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, chỉ vì y ngày hôm qua lảm thời lỡ hẹn, khiến hai anh em bọn họ đều phải biến thành khổ hạ chi thần của hắn, trở thành nô lệ tối nghe lời, tối thấp hèn!

Lý Vân Thiên đưa Lục Á Sanh đến biệt thự của y, hơn nữa bố trí tốt mọi thứ, bảo ca vương hẹn đệ đệ bộ đội đặc chủng đến biệt thự, mọi chuyện đã xong, chỉ thiếu gió đông!

Tính toán Viên Bằng Phi đại khái phải nửa giờ nữa mới tới, Lý Vân Thiên ngay tại phòng khách nhà Lục Á Sanh đẩy ngã y, để hai chân ca vương nâng lên bờ vai hắn, mãnh liệt tiến công vào tiểu huyết y.

Lý Vân Thiên một bên làm, một bên đánh giá bố trí phòng khách của Lục Á Sanh.

“Thật không hổ là ca sĩ, ngay cả phòng khách cũng bố trí như phòng Karaoke.”

Trong phòng khách có màn hình siêu lớn, dưới đặt hai cái micro không dây, hiển nhiên chỉ cần mở ra, có thể lựa chọn đủ loại ca khúc.

Lục Á Sanh một bên đắm chìm trong khoái cảm bị làm, một bên lo lắng đệ đệ sắp tới.

Bản thân một mặt dâm dăng như vậy có thể sẽ bị người thân nhìn thấy, thống khổ bối đức cùng cảm giác vụn vụn làm cho ca vương nghĩ tới phân thân liền lập tức đứng thẳng lên!

Tiếng cửa mở ra truyền tới, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng...

“Đại ca, các người đây là!” Phía cửa phòng khách truyền đến tiếng nam nhân khiếp sợ.

Lục Á Sanh kinh hãi, hậu huyết mãnh liệt co rút, phía trước trực tiếp phun ra.

Lý Vân Thiên quay đầu qua, nhìn soái ca còn mặc bộ đội đặc chủng chế phục.

Hai mắt tràn ngập sắc thái thần bí lập tức làm cho Viên Bằng Phi tiến nhập trạng thái thôi miên, Lý Vân Thiên không để ý tới bộ đội đặc chủng đại ra đứng ở đó, lại thôi miên Lục Á Sanh còn đang rên rỉ dưới thân hắn.

“Người không nhớ rõ ký ức ta sử dụng tới thuật thôi miên, chỉ nhớ tới cảnh tượng trước khi đệ đệ người đến bị ta thao đến ngất xỉu. Ta đếm một hai ba, người sẽ trực tiếp ngủ đi, đến khi ta gọi tỉnh người, bất kể thanh âm hay đụng chạm gì, đều không thể làm người tỉnh lại.”

“Một, hai, ba!”

Hai mắt Lục Á Sanh lập tức không mở ra được, hậu huyết y còn đang trong dư vị cao trào kịch liệt co rút, người đã tiến vào giấc ngủ sâu.

Lý Vân Thiên rút ra phân thân còn cứng rắn, hắn đi đến trước mặt Viên Bằng Phi đứng ngốc như con ma nơ canh, đóng cửa phòng khách, như vậy, phòng khách bởi vì phông theo thiết kế phòng Karaoke mà trải cách âm thật dày liền vô pháp truyền ra ngoài thanh âm gì.

“Khí lực, tốc độ của người đều giảm bằng một phần mười lúc đầu, hơn nữa người sẽ không phát giác ra cái gì dị thường.”

Sau khi người tỉnh lại sẽ phát giác người vô luận thế nào cũng không thể rời khỏi phòng khách.

Thân thể của người sẽ miễn cảm gấp mười, mà PI ‘YAN của người, sẽ miễn cảm một trăm lần.”

Đặt xong tổ chất thân thể cho bộ đội đặc chủng, Lý Vân Thiên lại bắt đầu đặt ra tình cảnh trước mặt.

“Khi người phát hiện ra ta và ca ca người làm tình, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hơn nữa cảm thấy sợ hãi. Người cảm thấy ta cực kỳ có tính uy hiếp, nhưng vô luận thế nào cũng không dám ra tay công kích ta, chỉ có thể nơi nơi chạy trốn. Cho dù bị ta cưỡng bạo, người cũng chỉ có thể vừa cao trào, vừa nghĩ đào thoát, hơn nữa cảm thấy xấu hổ cùng sỉ nhục đối với thân thể dâm dăng của mình. Sau khi ta đếm xong một hai ba, người sẽ tỉnh lại, và bắt đầu chạy trốn.”

“Một, hai, ba!”

Viên Bằng Phi khôi phục biểu tình linh động nhìn thấy gương mặt Lý Vân Thiên tựa tiểu phi tiểu, sợ hãi kêu một tiếng, xoay người muốn mở cửa lao ra ngoài.

Nhưng cánh cửa không khóa trong tay Viên Bằng Phi lại vận thế nào cũng không ra, y sốt ruột không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Lý Vân Thiên cố ý phát ra tiếng bước chân vang dội, Viên Bằng Phi quay đầu nhìn thấy Lý Vân Thiên tới gần, lập tức run rẩy buông nắm cửa trong tay, chạy vào phía trong phòng.

Viên Bằng Phi không phát hiện, tốc độ mà y nghĩ là toàn lực để chạy trốn, chỉ tương đương với tốc độ một người tản bộ.

Lý Vân Thiên đi hai bước đã bắt được bả vai Viên Bằng Phi, Viên Bằng Phi dùng sức giãy dụa, nhưng khí lực giảm mười lần, y vô lực tựa như đứa trẻ mới sinh.

9. Chương 9

Lý Vân Thiên vỗ vỗ mặt Viên Bằng Phi, “Tiểu dâm hóa, muốn trốn đi đâu!” Nói xong một tay cố định hai tay bộ đội đặc chủng sau lưng. Bởi vì khí lực chỉ còn một phần mười, Viên Bằng Phi chỉ biết giãy dụa vô

ích, hoàn toàn không có biện pháp đào thoát.

Lý Vân Thiên lấy ra con dao nhỏ, cắt chiến phục của Viên Bằng Phi, y phục xanh đậm xanh nhạt loang lổ bị khoét một cái miệng lớn, lộ ra quần lót bên trong cũng là trang bị quân lực chế phục.

Nhìn Viên Bằng Phi còn đang vắn vẹo, Lý Vân Thiên dùng dao nhẹ nhàng ấn ấn hông y.

“Đừng lộn xộn, cái chuôi dao người cũng cảm thấy đi, vải dày vậy mà dễ dàng bị cắt nhỏ, nếu muốn cắt hông người thành hoa bốn cánh, tuyệt đối là dễ dàng đi?”

Bộ đội đặc chủng cường tráng nghe vậy, thân thể cứng còng một cử động nhỏ cũng không dám.

Lý Vân Thiên chậm rãi lướt qua bộ vị được quần lót bao lấy, vải bông mềm mại lập tức rách ra, lộ ra cảm địa bên trong chưa có ai thăm dò qua.

Lý Vân Thiên thu dao, búng hông Viên Bằng Phi.

“Hông nhật nha. Trước chưa từng bị người thương sao?”

Viên Bằng Phi nan kham quay đầu, một tiếng cũng không phát.

“Không nói lời nào, ta liền trực tiếp gian người.”

“... Không có.” Bộ đội đặc chủng về mặt kiên nghị hồi lâu mới miễn cưỡng mở miệng.

Lý Vân Thiên nắm Viên Bằng Phi, kéo y đến phòng tắm, thô bạo lấy một ống dẫn nước cắm vào hậu huyệt của bộ đội đặc chủng không biết nhân sự.

Tay bị bắt trụ chân Viên Bằng Phi vắn vẹo giãy dụa.

Lý Vân Thiên đạp Viên Bằng Phi một cước, chân đi giày da nặng trĩu đá vào bụng dưới của y, quả thực có thể cảm nhận được xúc cảm của bắp thịt mềm dẻo dưới chân.

“Dạy người tẩy trừ hậu huyệt dơ bẩn kia của người có gì sai sao?” Lý Vân Thiên vừa nói, vừa mở vòi nước. Nước máy lạnh lẽo chảy vào tràng đạo của Viên Bằng Phi, rất nhanh, bụng dưới Viên Bằng Phi nổi lên, cách áo lót chiến phục còn có thể nhìn thấy đường nét cơ bụng giống như mang thai chậm rãi nổi lên.

Ngay từ đầu Viên Bằng Phi nhẫn nại một câu không nói, nhưng khi dòng nước tùy ý lên vào trong tràng đạo khiến y cảm giác như bị tiêu chảy, cảm giác ngày càng đau làm cho y sắc mặt tái nhợt. Thế nhưng bộ đội đặc chủng ý chí kiên định cho dù bị như vậy, cũng vẫn cố nhẫn nại, một câu cũng chưa nói.

Lý Vân Thiên vắn vòi nước, lúc này bụng Viên Bằng Phi đã nổi lên như gò đất. Khi Lý Vân Thiên rút ống nước ra, ý niệm không thể bài tiết trước mặt địch nhân mãnh liệt thôi thúc trong đầu khiến Viên Bằng Phi gắt gao kẹp chặt cơ vòng, cơ hồ đều không có giọt nào tràn ra.

“Không tồi, còn biết sau khi súc ruột không thể lập tức bài xuất nước ra, người cũng có kinh nghiệm nha.” Lý Vân Thiên cười nhạo Viên Bằng Phi.

Sắc mặt Viên Bằng Phi đổi đổi, lúc này Lý Vân Thiên lấy ra một cái gang tấc bơm khí, trong khi y cắn răng nhẫn nại liền nhanh chóng nhét vào, sau đó bắt đầu bóp bơm khí.

Hậu huyệt bị vật thể lấp đầy biến thành lớn, Viên Bằng Phi hoàn toàn không có kinh nghiệm lập tức kêu lên, y giãy dụa mong hi vọng thoát khỏi ma thủ của Lý Vân Thiên, thế nhưng đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Bên trong PI ‘YAN’ của bộ đội đặc chủng cắm ống dẫn, khi Viên Bằng Phi vắn vẹo có vẻ phi thường dầm mĩ. Lý Vân Thiên một chút cũng không thương hại bơm gang tấc thành lớn đến hoàn toàn không có biện pháp trực tiếp rút ra mới thôi.

Khóe mắt Viên Bằng Phi chảy ra nước mắt sinh lý, không liên quan đến ý chí, hoàn toàn là vì đau. Y không biết sự tình sao lại biến thành như vậy, nam nhân giao hoan với ca ca này, cư nhiên mạnh đến mức y hoàn toàn vô pháp chống cự! Y chính là bộ đội đặc chủng lấy kỹ xảo tác chiến cao siêu mà nổi tiếng! Huống chi hiện tại cư nhiên lại xảy ra chuyện như vậy y hoàn toàn không thể lý giải, bị cắt quần, thủy quần nhét vào hậu đình, mặc cho dòng nước tiến vào, sau đó còn bị chặn bên trong...

Lý Vân Thiên sờ soạng một vòng quanh hậu môn, xác nhận huyệt khẩu Viên Bằng Phi không bị xé rách.

Lý Vân Thiên dùng chân đạp đùi Viên Bằng Phi, bầy y thành tư thế ngồi bệt dưới đất. Mặt đất đụng chạm đến huyết khẩu cảm giác tấc, xúc cảm cự vật đỉnh lên khiến Viên Bằng Phi lại kêu rên ra tiếng.

Lý Vân Thiên siết mở cầm Viên Bằng Phi, răng trắng nõn chĩnh tề sắp hàng bên trong khoang miệng, đầu lưỡi phần hồng thủy nhuận, bởi vì miệng bị mạnh mẽ mở ra mà bất an cuốn khúc. Sau đó Lý Vân Thiên cầm thủy quản vừa rút ra từ hậu đình của bộ đội đặc chủng, nhét vào trong miệng Viên Bằng Phi.

Mở van nước ra, dòng nước ào ào xông vào khoang miệng Viên Bằng Phi, y lập tức bị sặc, liên tục ho khan.

“Thật sự là cái miệng thiếu dạy dỗ a.” Lý Vân Thiên nắm cầm bộ đội đặc chủng còn đang ho sặc sụa, buộc y ngẩng đầu lên, “Nột, Bình ca, ta hiện tại rót nước cho ngươi, ngươi nếu còn phun nước ra như bây giờ, ta sẽ trực tiếp cầm ống vào yết hầu của ngươi, rót đầy dạ dày ngươi.”

Viên Bằng Phi cùng Lý Vân Thiên liếc nhau.

Hắn nói thật... Bộ đội đặc chủng trong lòng hiểu ra, nếu không làm theo lời đối phương, mình tuyệt đối sẽ há to miệng, bị thủy quản trực tiếp thông thẳng vào họng!

Lý Vân Thiên nhìn ánh mắt bộ đội đặc chủng vẫn lấp lánh quang mang không chịu thua như cũ, vừa lòng gật gật đầu. Thuần phục một con sư tử hay một con hổ mang đến cảm giác thành tựu tuyệt không giống nhau, hắn thực vừa lòng hiện tại đã bắt trụ được loại động vật hoang dã thị huyết mà hung mãnh, mà không như ca ca Lục Á Sanh loại động vật dưỡng trong nhà cao quý mà yếu ớt.

Nước theo ống dẫn chảy vào miệng Viên Bằng Phi, bộ đội đặc chủng nuốt ừng ực, hầu kết cao thấp di động, tiếng nuốt nước có thể làm người ta nghe rõ ràng. Lý Vân Thiên chăm chú nhìn Viên Bằng Phi uống gần hai lít nước... Không có biện pháp, cho dù uống không nổi nữa, nhưng đối mặt với uy hiếp bị trực tiếp cầm vào cổ họng rót nước, bộ đội đặc chủng đã dùng nghị lực đến cực hạn khi huấn luyện, cắn răng cố nuốt xuống!

Sau khi lấy ống nước ra, Viên Bằng Phi ho khan đều mang theo tiếng nước. Lý Vân Thiên nhìn bụng Viên Bằng Phi, chỗ dạ dày giống như cái trống, hắn động tác mềm nhẹ giơ lên phân thân uể oải của Viên Bằng Phi, lấy ống nhựa chuyên dụng, chậm rãi sáp vào.

Viên Bằng Phi hoảng sợ mở to hai mắt, phân thân yếu ớt bị người sáp nhập là chuyện tuyệt đối vượt qua lẽ thường.

Lý Vân Thiên sáp tốt xong, dùng kẹp kẹp chặt lối ra đường đạo niệu, sau đó mang khẩu gia cho bộ đội đặc chủng.

Hai sợi thép chắc chắn cố định hàm răng của Viên Bằng Phi, khiến y không thể ngậm lại, Lý Vân Thiên đỉnh phân thân lúc trước rút khỏi hậu đình của ca ca y, thông tiến vào trong miệng Viên Bằng Phi.

“Để bồi thường việc quấy rầy ta và ca ca ngươi làm tình, giúp ta hấp ra đi.”

30 phút sau, nước miếng từ khước miệng chảy ra, ngực đều ứ một mảng lớn, Viên Bằng Phi chảy mồ hôi lạnh khóc lên.

Hậu đình tràn đầy nước bị cương tắc ngăn chặn tuyệt đối không bài xuất được, cuộn trào mãnh liệt khiến y đổ mồ hôi lạnh liên tục, mà nước bị ép rót vào đều tụ tập ở bàng quang, phân thân bị chặn, quyền không chế bài tiết trước sau đều rơi vào trong tay người khác, y hiện tại cơ hồ bị ép buộc điên rồi!

“Muốn bài xuất ra?” Lý Vân Thiên vẫn như cũ không nhanh không chậm thao miệng Viên Bằng Phi, hỏi.

Viên Bằng Phi vội vã không ngừng gật đầu.

“Vậy dùng cái miệng nhỏ này của ngươi làm cho ta bắn đi, ta liền đồng ý.”

Viên Bằng Phi sắp bị tra tấn đến thần chí không rõ làm sao còn lo lắng đến tôn nghiêm linh tính, y khẩn cấp dùng đầu lưỡi liếm lên phân thân thô to trong miệng, ma sát đỉnh quy đầu.

Một hồi, Lý Vân Thiên dùng sức thông vào, xâm nhập tới tận yết hầu y, còn dừng bên trong một hồi lâu, mới bắt đầu bắn.

Yết hầu bị sáp nhập thật sâu, cảm giác hít thở không thông bao phủ Viên Bằng Phi, y nâng cánh tay vô lực lên muốn đẩy Lý Vân Thiên, nhưng khí lực bị nhược hóa y sao có thể làm được. Thẳng đến khi Lý Vân Thiên rần rần chắc chắc bắn hết vào miệng y, còn đợi Viên Bằng Phi nuốt hết xuống, Lý Vân Thiên mới rút phân thân ra.

Nước miếng chảy ra từ khoe miệng, Viên Bằng Phi mãnh liệt ho khan, còn nôn khan. Lý Vân Thiên cong thắt lưng mở van khí của giang tặc trong người Viên Bằng Phi, rút giang tặc cùng đạo niệu quản ra.

Đầu tiên là dòng nước nho nhỏ, lúc sau liền giống như hồng thủy trút xuống, Viên Bằng Phi trước sau đồng thời phun ra ngoài.

10. Chương 10

Viên Bằng Phi một bên khóc lóc một bên thả ra chất lỏng trước sau, khuôn mặt đều bị nước mắt cùng nước miếng biến thành bần hê hê, huống chi y chỉ bị cởi dây lưng, quần khoét lỗ, lộ ra phân thân cùng hậu huyết, chiến phục vốn anh dũng bất phàm nay sũng nước, Viên Bằng Phi thoát nhìn cực kỳ chật vật.

“Thực bần a.” Lý Vân Thiên ghét bỏ nói, mở quạt thông gió, đồng thời mở nước mức lớn nhất, hướng vòi nước về phía Viên Bằng Phi.

Viên Bằng Phi bị phun nước, thần trí chậm rãi hồi phục lại, y ngẩng đầu nhìn Lý Vân Thiên, trong mắt có sợ hãi, cũng có phần hận.

“Không phục ta quản giáo sao? Nhìn bộ dạng bần thủ của ngươi xem, gương mặt anh tuấn như vậy, trong miệng lại giấu nhiều thứ bần như vậy.”

Lý Vân Thiên giẫm lên Viên Bằng Phi, dùng chân gầy phân thân lộ ra ngoài, phân thân bị khi dễ thực thắm vẫn hồng phấn đáng yêu, run run rẩy rẩy phun ra nước mắt hưng phấn.

“Nam nhân thấp hèn vì bị sáp nhập đạo niệu quản, bị súc ruột mà ngạnh lên, thì có tư cách gì lộ ra vẻ mặt này chứ?”

Lý Vân Thiên dùng dòng nước cẩn thận cọ rửa bộ đội đặc chủng, sau đó tay không ngừng, lột quần áo y.

Dáng người Viên Bằng Phi vô cùng tốt, rèn luyện đều đặn khiến bắp thịt y rắn chắc, cũng không phải loại bắp thịt như vận động viên thể hình, đường cong của y lưu sướng, giống một con báo hung mãnh.

Tắm xong cho bộ đội đặc chủng bị lộ ra trơn vẹn, Lý Vân Thiên thả lỏng áp chế cho y, quả nhiên Viên Bằng Phi lập tức dùng thân mình thoát lực bỏ chạy ra ngoài.

Trên mặt đất in những dấu chân ướt sũng.

Lý Vân Thiên nhàn nhã nhìn Viên Bằng Phi nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước. Bộ đội đặc chủng trải qua huấn luyện khắc nghiệt vốn không đến mức yếu ớt như vậy, chẳng qua trước sau hàm chứa gần 4 lít nước hơn nửa giờ làm cho thể xác và tinh thần y đều mệt mỏi, huống chi y bị thôi miên khí lực và tốc độ đều chỉ bằng một phần mười ban đầu.

“Nghĩ đến, Viên Bằng Phi chính là một Binh ca phi thường ưu tú a!” Lý Vân Thiên trong lòng nghĩ.

Viên Bằng Phi vừa cố gắng chạy, vừa muốn tháo khẩu gia cố định miệng y xuống.

Nhưng y làm thế nào cũng không tháo được...

Đây cũng là một nội dung thôi miên, vô luận thế nào bộ vị bị buộc chặt cũng không thể gãy khỏi, là nội dung Lý Vân Thiên thêm cho Viên Bằng Phi khi đeo khẩu gia lên.

Vì thế Viên Bằng Phi đáng thương đành phải mang theo khẩu gia khiến y khuất nhục vạn phần, miệng không thể ngậm lại, vô vọng mà bỏ chạy. Khi y chạy đến phòng khách, muốn lay tỉnh ca ca vẫn mê man mở rộng hai chân, hiển nhiên cố gắng của y chỉ là phí công, muốn công Lục Á Sanh rời khỏi đây, lại thế nào

cũng không thể xô dịch người đang ngủ say. Thấy Lý Vân Thiên lần thứ hai tới gần, Viên Bằng Phi đành phải bỏ chạy một mình.

Chậm rãi đẩy con mồi vào tuyệt cảnh, sẽ có khoái cảm thi ngược. Nhìn bộ đội đặc chủng bất lực giãy dụa, khí lực vốn tráng kiện cùng kỹ thuật đánh đấm cao siêu để y tuyệt đối không e ngại đối kháng cận thân, nhưng bị nhược hóa rồi, y chỉ có thể như tiểu động vật lưu lạc trốn trong góc, e ngại tùy thời sẽ bị bắt. Nội tâm vẫn là bộ đội đặc chủng hung mãnh, nhưng thân thể đã ở thời điểm y không biết mà biến thành nhu nhược phế tài.

Lý Vân Thiên chậm rãi đi đến bên Viên Bằng Phi làm thế nào cũng trốn không thoát, đành phải cuộn mình giấu sau sofa.

Viên Bằng Phi nghe thấy tiếng bước chân thì run rẩy một chút, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân Thiên, mà không phải yếu đuối chôn đầu giữa đầu gối.

Lý Vân Thiên nắm tay y kéo lên. Bởi vì trong tiềm thức vô luận thế nào cũng vô pháp địch nổi, thêm hạn chế không thể ra tay công kích, Viên Bằng Phi mới có thể biểu hiện nhu nhược như vậy, dù sao Lý Vân Thiên vẫn muốn cam đoan an toàn cho mình. Hiện tại Viên Bằng Phi trên cơ bản đã buông tha chống cự, Lý Vân Thiên vượt cơ bụng mềm dẻo rắn chắc của y, trêu đùa: “Sao không chạy nữa?”

Viên Bằng Phi nhắm mắt lại, miệng mang khẩu gia vô pháp nói ra, y cũng không muốn phát ra âm thanh khiến đối phương đắc ý.

Nếu thân thể vô pháp chống cự, ít nhất y có thể tiêu cực không phản ứng lại.

“Nếu nhắm mắt không muốn nhìn, người cũng không cần mở mắt ra.” Lý Vân Thiên nói, tiếp theo lấy một cái che mắt, cột vào sau đầu Viên Bằng Phi, lại dùng mấy trớ thính chặn lỗ tai y.

Thị giác và thính giác đều bị phong bế, bộ đội đặc chủng bất an xoay đầu, rất nhanh bị cố định. Lý Vân Thiên mang y đến một phòng trống, vỗ vỗ mặt y, đè chân y xuống.

Phía dưới là một cái ghế dựa, hai bên là tay vịn đệm mềm, sau lưng là da lông mềm mại thoải mái, chỗ ngồi cũng là mặt gỗ bóng loáng. Lý Vân Thiên để Viên Bằng Phi ngồi vào ghế xong, lấy dây thừng trói chặt y lại. Đầu tiên là trần trụi nửa thân trên, hần vừa trói, vừa nâng hai chân Viên Bằng Phi lên, khoát lên tay vịn, tay và chân cột chặt vào nhau. Chân y gấp xuống, vừa hay có thể cột vào chân ghế.

Chân bị nâng lên, nửa thân dưới của Viên Bằng Phi không hề che dấu hoàn toàn bại lộ dưới tầm mắt Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên dùng ngón tay sờ sờ cúc lõi vì bất an mà co rút, Viên Bằng Phi mãnh liệt run lên một chút.

Ánh mắt lỗ tai đều bị phong bế, thân thể Viên Bằng Phi trở nên càng mất cảm, y chỉ có thể dựa vào xúc giác cảm thụ thế giới bên ngoài.

Lý Vân Thiên cười khê một chút, động tác mềm nhẹ lật ghế, lưng ghế chạm đất, như vậy hậu huyệt bị bại lộ bên ngoài của Viên Bằng Phi liền vừa vặn đối diện trần nhà.

Lý Vân Thiên lấy mấy khiêu dẫn, nhét hết vào cúc lõi hoàn toàn không có biện pháp chống cự, sau đó mở công tắc.

Chấn động rất nhỏ từ trong cơ thể Viên Bằng Phi truyền ra, thân thể bộ đội đặc chủng run rẩy, phân thân đứng lên.

Lý Vân Thiên dùng ngón tay khuấy vài cái trong miệng Viên Bằng Phi, cuối cùng vừa lòng đứng lên, đóng cửa rời khỏi phòng này.

Đi vào phòng khách, Lý Vân Thiên ngồi xuống bên cạnh Lục Á Sanh, vỗ vỗ mặt y.

“Ca nô, tỉnh lại.”

Lục Á Sanh rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

“Ta đây là...” Y nhớ tới cảnh tượng lúc trước — đương nhiên là sau khi bị thôi miên —

“Bị chủ nhân làm đến ngất đi?”

Lục Á Sanh cảm thấy thập phần hổ thẹn khốn quẫn, y nhớ tới đệ đệ y sắp tới đây, mở miệng hỏi: “Chủ nhân, đệ đệ của ta...”

“Tĩnh lại đã mở miệng nhắc nam nhân khác, chủ nhân rất không hài lòng a!” Lý Vân Thiên xụ mặt nói.

Lục Á Sanh vội vàng bò xuống sô pha, quỳ gối dưới chân Lý Vân Thiên, “Chủ nhân, ta không phải ý này, ta không phải quan tâm nam nhân khác...”

Ca vương đối mặt với ngàn vạn người xem vẫn tự nhiên, hào quang bắn ra bốn phía giờ phút này lại giống một nam nhân chất phác vụng về, càng muốn giải thích, càng tìm không được ngôn ngữ thích hợp.

“Đệ đệ của ngươi...” Lý Vân Thiên chậm rãi mở miệng.

Lục Á Sanh ngẩng đầu.

“Còn nói không quan tâm.” Lý Vân Thiên cười lạnh một tiếng.

Lục Á Sanh gấp muốn khóc.

Lý Vân Thiên trợn người quỳ dưới chân một hồi, sau đó thiện tâm đại phát, bịa một lý do dở y, “Đệ đệ ngươi vừa mới gọi điện, hôm nay y lại có chuyện không tới được.”

Cảnh mình mở chân hầu hạ dưới thân nam nhân không bị đệ đệ bắt gặp, điều này làm cho Lục Á Sanh thở ra một hơi.

“Vậy, ngươi muốn dùng cái gì bồi tội đây? Vì ngươi ngất xỉu đi, chủ nhân ta còn chưa tận hứng đâu.”

Lục Á Sanh nghe vậy, đỏ mặt ghé lại, hé miệng bắt đầu liếm phân thân thật lớn của Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên sờ sờ đầu Lục Á Sanh, tỏ vẻ cổ vũ.

Lục Á Sanh hàm chứa phân thân của Lý Vân Thiên, miệng không tự chủ được mỉm cười, y càng thêm ra sức dùng đầu lưỡi hầu hạ chủ nhân.

“Ngồi lên đi.” Lý Vân Thiên mở miệng, “Miệng nhỏ phía dưới của ngươi vẫn là thiếu thao, nhanh như vậy đã ngất xỉu đi, thật sự là không giữ bốn phận của nô lệ.”

“Dạ...” Lục Á Sanh mới được khen ngợi, tâm tình mới bay lên liền hạ xuống, ngoan ngoãn lên sô pha, mở đùi ra, lấy tay cố định phân thân của chủ nhân dính vào giữa hai đùi mình, chậm rãi ngồi xuống.

Ca vương ngồi trên thân nam nhân chủ động phun ra nuốt vào phân thân trong cơ thể, tuyệt đối không thể tưởng được đệ đệ y giờ phút này không chỉ ở cách y một vách tường, hơn nữa hai chân mở rộng cột vào ghế, hậu huyệt đối diện trần nhà, bởi vì khiêu dẫn trong thân thể mà cao trào liên tục đâu!

11. Chương 11

Mấy giờ sau, Lý Vân Thiên buông Lục Á Sanh ánh mắt đã mê ly.

Trong miệng, trong hậu huyệt y bị rót đầy JING ‘YE của Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên sờ sờ hậu huyệt đã sưng đỏ, chậm rãi chảy ra chất lỏng màu trắng của Lục Á Sanh, cúi đầu nhìn dục vọng của mình còn đang giương cung bạt kiếm.

Từ khi có được năng lực thôi miên, phân thân của hắn tựa hồ càng ngày càng kéo dài, đây là một chuyện tốt, thế nhưng nếu trong tay chỉ có một nô lệ, luôn không thể tận hứng trở thành phiên nào nhỏ của Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên nhẹ nhàng vỗ lưng Lục Á Sanh, tùy tay cho y cái thăm lông, từ đường mới mở nối thông hai căn biệt thự ôm Lục Á Sanh trần trụi qua nhà Tư Đồ Trường Phong.

Khi đi ra ngoài, bởi vì thân thể lộ ra trơn vẹn, Lục Á Sanh cứng ngắc cuộn mình trong ngực Lý Vân Thiên, nắm chặt vật che chắn trên người.

Lý Vân Thiên trước tắm rửa cho ca vương, dùng chút nước ấm súc sạch sẽ JING ‘YE trong cơ thể y, lại đưa tới phòng ngủ, giúp y đắp chăn.

“Mệt chết đi? Hảo hảo ngủ một giấc.” Lý Vân Thiên nói.

Lục Á Sanh nhẹ nhàng cọ cọ vào tay Lý Vân Thiên, an tâm nhắm mắt lại.

Viên Bằng Phi còn bị trói ở biệt thự của Lục Á Sanh tạm thời còn chưa tới lúc chấm dứt dạy dỗ, Lý Vân Thiên trong lúc nhất thời không có việc gì làm.

Giờ mới đầu giờ chiều...

Bỗng nhiên di động của Lý Vân Thiên vang lên, ấn nghe, thì ra thứ hắc đặt mua trên mạng đã tới rồi, hiện tại chuyển phát nhanh đang ở cửa.

Vừa mở cửa ra, đã thấy một tiểu ca chuyển phát nhanh thập phần tinh thần, mặc áo lam nhạt, quần bò, trên mặt mang theo tươi cười như ánh mặt trời.

Nếu là lâm thời giải quyết một chút vấn đề dục vọng, y cũng là một lựa chọn không tồi... Lý Vân Thiên âm thầm nghĩ, nhận kiện phẩm tiểu ca chuyển phát nhanh đưa qua, đồng thời thôi miên y.

Lý Vân Thiên kéo tay y vào sân, đóng cổng lớn, để tránh trên đường có người đi qua.

“Người tên là gì?”

“Vương Lập Hải.”

“Những lời của ta sẽ trở thành thường thức cuộc sống của người, loại thường thức này sau khi người rời khỏi đây sẽ tự động bị người quên đi, chỉ khi đối mặt với ta mới nhớ tới. Đồng thời người chỉ nhớ rõ người thuận lợi giao hàng cho ta rồi ly khai, nhưng những gì ta nói sau khi người rời cổng lớn, người sẽ nhớ kỹ nó trong lòng, hơn nữa tuân theo mệnh lệnh của ta.”

“Dạ...” Vương Lập Hải thì thào lặp lại như lời Lý Vân Thiên.

“Ta nói ba hai một người sẽ hồi tỉnh, người không nhớ rõ nội dung bị ta thôi miên, nhưng chỉ lệnh thôi miên sẽ in trong tiềm thức của người, ảnh hưởng tới hành vi của người.”

“Ba, hai, một!”

Vương Lập Hải tựa hồ như vừa ngủ gật bừng tỉnh dậy, y nhìn Lý Vân Thiên, tiếp tục lộ ra tươi cười như ánh mặt trời của y.

“Mời ngài nhìn xem nếu không có vấn đề gì liền ký nhận đi.”

Lý Vân Thiên xé mở bao gói chuyển phát nhanh, bên trong là ít đạo cụ hắc đặt trên web tình dục mấy hôm trước. Hắc vuốt cằm tựa hồ đang đánh giá thương phẩm.

“Đồ thoát nhìn không tồi... Có điều, nếu không dùng thử, ta sao biết có vấn đề hay không, sao có thể ký nhận đây?”

Vương Lập Hải tựa hồ cũng bị vấn đề này làm khó, “Đúng vậy, làm sao bây giờ?”

Lý Vân Thiên nhìn nhìn Vương Lập Hải, “Người là người phụ trách giao hàng tới cho ta, đương nhiên là người phụ trách đến thử hàng rồi.”

Vương Lập Hải gật đầu, “Như vậy cũng đúng.”

“Như vậy mời cởi quần áo ra, ta sẽ dùng thử trên người người, nếu không có vấn đề gì ta liền ký nhận.”

“Cởi quần áo...” Vương Lập Hải do dự nói.

“Không sai a, nếu thử dùng sản phẩm ta đặt hàng cần cởi quần áo, vậy cũng không có biện pháp khác đi? Nắm chặt thời gian đi.”

“Đúng... là như vậy...” Vương Lập Hải có chút mê mang nói. Y bắt đầu cởi bỏ áo khoác lam nhạt, cởi quần bò.

Vương Lập Hải thoạt nhìn chỉ có mười tám, mười chín tuổi, tựa hồ là phát dục tương đối muộn nên dáng người khá đơn bạc. Thân hình bằng phẳng cơ hồ không có bắp thịt, thịt trụ trắng nõn ngủ say giữa hai chân. Hai đùi y vẫn là có nét tinh tế thuộc về thiếu niên, cẳng chân đường cong gọn gàng, khớp xương cổ chân tinh xảo, phi thường hấp dẫn.

“Mời nằm lên bàn, mở hai chân ra.” Lý Vân Thiên chỉ vào bàn đá trong đình ở giữa sân.

“Được.” Vương Lập Hải đi qua, khi động đến mặt bàn đá bị khí lạnh kích thích, run rẩy cả người. Y mở hai chân, hai tay do dự đặt hai bên chân.

Lý Vân Thiên lấy một cái hộp từ gói bọc ra, mở ra bên trong là một đồng áo mưa đủ loại.

“Cần ta làm thế nào?” Căn cứ theo ý niệm tích cực công tác trong đầu, Vương Lập Hải mở miệng hỏi.

“Chỉ cần ngoan ngoãn nằm tốt, chờ bị ta sáp nhập là được. Ân... Nếu Vương tiên sinh thực tích cực trong việc dùng thử, mời tự khước trương PI ‘YAN của người một chút đi.”

“Sáp, sáp nhập? Đó không phải là làm tình sao?” Vương Lập Hải cực kỳ hoảng sợ.

“Người đang nói gì vậy?” Lý Vân Thiên làm bộ kinh ngạc, “Đây chỉ là việc dùng thử sản phẩm bình thường mà thôi, thế nào lại liên tưởng đến làm tình, người rất sắc đi?”

“Như vậy a... Bởi vì không có kinh nghiệm, có thể là ta lầm.” Vương Lập Hải lộ ra biểu tình ngượng ngùng, vươn tay dò xét hậu đình của mình, động tác trúc trắc khước trương.

“Như vậy mời thử dùng đi.”

Lý Vân Thiên đội áo mưa mình mua, phân thân bị bó lại, đội mũ giương cung bạt kiếm đứng lên.

Vương Lập Hải tách đùi ra, nhìn cự căn đang tiếp cận y, cùng với gai mềm phủ kín phía trên, đạo cụ chỉ xuất hiện ở phim có tính ngược, có chút sợ hãi nuốt nuốt nước miếng.

“Như vậy, ta bắt đầu dùng thử.” Lý Vân Thiên lộ ra tươi cười lễ phép, côn thịt đặt tại hậu huyệt của Vương Lập Hải.

“Được, được rồi.”

Nhục động vẫn là xử nam gian nan tiếp nhận phân thân của Lý Vân Thiên, Vương Lập Hải thống khổ nhíu mày, phát ra tiếng hô đau đứt quãng.

“Vương tiên sinh cảm thấy thế nào?” Lý Vân Thiên hoàn toàn tiến vào rồi mới hỏi.

Vương Lập Hải há mồm thở dốc: “Quá lớn... Thật sự là...”

Lý Vân Thiên nhíu mày, biểu tình rất không hài lòng, “Ta đang hỏi người cảm tưởng về áo mưa thế nào, Vương tiên sinh rất không chuyên nghiệp.”

Vương Lập Hải vội vàng bổ sung cảm thụ của mình: “Gai mềm đều tiến vào trong cơ thể... A... Thực, thực kích thích...”

“Vậy sao.” Lý Vân Thiên từ chối cho ý kiến bắt đầu động đây.

“A...”

Vương Lập Hải bị đau đón cùng khoái cảm xa lạ trong cơ thể làm cho ưỡn ngực, giống thiên nga sắp chết đuối dài cổ.

“Mời nói tiếp cảm thụ dùng thử của người.” Lý Vân Thiên một bên làm, một bên phân phó kẻ đáng thương lần đầu tiên bị tiến vào còn dùng tới đạo cụ kích thích.

“Gai mềm... Đỉnh vào trong cơ thể, a! Chính là nơi này... Thật nhiều gai nhỏ ma xát ... Cảm giác rất kỳ quái.” Vương Lập Hải sắc mặt chậm rãi biến hồng, thành thành thật thật trả lời.

Lý Vân Thiên lộ ra tươi cười, hấn đẩy nhanh tốc độ, tại trong chòi nghỉ tại tiền viện làm tiểu ca chuyển phát nhanh.

12. Chương 12

Gần chạng vạng, Lý Vân Thiên rút ra khỏi cơ thể Vương Lập Hải đã xụi lơ.

Hắn tỏ vẻ buồn rầu nhìn một hộp đạo cụ muôn hình muôn vẻ, “Còn rất nhiều đồ còn chưa dùng thử, làm sao bây giờ?”

“Ta ngày mai tiếp tục đến để ngài dùng thử đi, đến khi hoàn thành tất cả mới thôi...” Vương Lập Hải suy yếu nói.

“Vậy thật đúng là phiền toái người.” Lý Vân Thiên để Vương Lập Hải quỳ gối trên bàn nhếch mông lên, đặt phiếu ký nhận lên ký tên mình.

“Tiểu ca chuyển phát nhanh chuyên nghiệp.”

Tiểu Vương Lập Hải rời khỏi cổng lớn, Lý Vân Thiên nói với Vương Lập Hải, “Chỉ cần ta gọi điện cho người, nói ta có nhu cầu dùng thử, người phải lập tức chạy tới, cho dù là buổi tối cũng không ngoại lệ. Bởi vì người chưa thuần thực nghiệp vụ xử lý tình huống như vậy, người tuyệt đối không thể nói với người khác chuyện này, để tránh sếp của người nghi ngờ năng lực của người.”

Wương Lập Hải cảm kích nói với Lý Vân Thiên: “Cảm ơn ngài lo lắng cho ta, Lý tiên sinh!”

Lý Vân Thiên cố nén cười nhìn tiểu ca chuyển phát nhanh rời đi, lái xe đi đón Tư Đồ Trường Phong về nhà.

Tổng giám đốc vừa lên xe, đã bị Lý Vân Thiên quấy rối. Lý Vân Thiên cách quần sờ mông Tư Đồ Trường Phong, dùng sức đỉnh thật sâu gây mất xa khảm nhập cơ thể y.

“Hôm nay cái miệng nhỏ bên dưới của Tư nô có phải rất ngoan không?”

Bởi vì bảo trì thường thức cùng thể diện bình thường cho tổng giám đốc, tuy rằng đã trở thành một nô lệ quỳ gối dưới chân Lý Vân Thiên, đối mặt với chủ nhân đùa giỡn, Tư Đồ Trường Phong vẫn xấu hổ mà mặt đỏ bừng.

Lý Vân Thiên vừa lái xe, vừa nói: “Hôm nay có thứ tốt chuyển đến, cái miệng nhỏ tham ăn với côn thít phía trước của Tư nô người đều có phúc hưởng!”

Tư Đồ Trường Phong không cần nghĩ cũng biết chủ nhân y lại tìm chút đạo cụ kỳ kỳ quái quái định dùng trên người mình. Vài ngày trước y còn cho rằng đây là chuyện chỉ có biến thái mới làm, ngay cả liếc cũng không muốn liếc một cái, mà hiện tại, y lại phải ngoan ngoãn mở đùi, lộ ra côn thít cùng huyết động chưa từng nghĩ tới sẽ có tác dụng khác.

“Chờ mong sao?” Lý Vân Thiên dừng xe trước đèn đỏ quay đầu hỏi Tư Đồ Trường Phong.

“... Chờ mong.” Tổng giám đốc gục đầu xuống, nói. Ở ánh hoàng hôn chiếu rọi, tóc y bị nhuộm một tầng quang mang ấm áp, sườn mặt tinh xảo tựa hồ được năm tháng chiếu cố.

Lý Vân Thiên nhìn tổng giám đốc, néo cằm y để cho y nhìn vào ánh mắt mình. “Hài tử không ngoan sẽ bị trừng phạt a, nói thật cho chủ nhân nghe.”

“Không muốn bị những đạo cụ này dạy dỗ sao? Rõ ràng người cũng cảm thấy thực thích.” Lý Vân Thiên bình tĩnh hỏi.

“Khoái cảm thân thể ta vô pháp không chế... Nhưng trong nội tâm của ta, bị mấy thứ kia sáp nhập...” Tư Đồ Trường Phong nhũm mày nói, bị thôi miên mà hình thành nô tính cùng giới trị thể hệ hai mươi mấy năm dưỡng thành đang kịch liệt đối kháng, khiến y cảm thấy phi thường hỗn loạn.

“Chỉ là ở trước mặt ta như thế, cũng đã làm người vô pháp tiếp nhận rồi sao?” Lý Vân Thiên hỏi, hẳn bình thường sẽ có ưu đãi một chút đến nô lệ đầu tiên hẳn thôi miên, cho dù Tư Đồ Trường Phong có khi sẽ bị giá trị quan thế tục trong thế giới ảnh hưởng, làm ra hành động phản kháng rất nhỏ, Lý Vân Thiên cũng sẽ khoan dung làm như không thấy.

“Để người bảo trì thể diện, cuộc sống công tác cũng đều duy trì như trước, bảo vệ người chẳng lẽ là cho người lý do phản kháng ta sao?” Lý Vân Thiên nhìn Tư Đồ Trường Phong vẫn như cũ đắm chìm trong tư tưởng xung đột kịch liệt, tiếp tục hỏi.

Lý Vân Thiên thở dài một hơi.

“Muốn thoát khỏi ta sao?”

Tư Đồ Trường Phong lập tức lắc đầu.

Lý Vân Thiên cười lạnh, “Muốn trở thành nô lệ của ta, được ta yêu thương, còn muốn có tôn nghiêm làm người bình thường, tổng giám đốc dã tâm của người đúng là không nhỏ đâu.”

“Không, không phải...” Tư Đồ Trường Phong thống khổ lắc đầu.

Đèn xanh sáng lên, Lý Vân Thiên tiếp tục lái xe về phía trước.

“Tự mình ngẫm lại, không phải chủ nhân nào cũng khoan dung với nô lệ như vậy.”

Về tới biệt thự, Lý Vân Thiên nhìn Tư Đồ Trường Phong vẫn đang hăm giữa mê mẩn, nhẹ nhàng ôm y, vùi đầu y vào ngực mình.

“Nếu cho người nhiều tự do ngược lại khiến người mờ mịt, vậy người không cần nghĩ nhiều nữa, chỉ cần nghe theo lời ta nói là được rồi.”

Lý Vân Thiên bỏ quần áo Tư Đồ Trường Phong đi, rút ra gậy mát xa trong cơ thể y.

“Nghe theo nội tâm của người, là người muốn làm nô lệ của ta.” Tay Lý Vân Thiên tham tiến vào hậu huyệt cả ngày hàm chứa đồ vật, ướm át xóp của Tư Đồ Trường Phong.

“Muốn ta đi vào sao?”

Tư Đồ Trường Phong nhìn Lý Vân Thiên lộ ra cơn thịnh nộ thật lớn, khi sáp nhập sẽ mang đến cho y khoái cảm kịch liệt cỡ nào y đã tự thể nghiệm qua.

“Muốn...”

Tư Đồ Trường Phong nghe thấy chính mình nói.

Lý Vân Thiên lộ ra ý cười cao cao tại thượng.

“Thế nhưng nô lệ không nghe lời, nếu ta không trừng phạt người, người chẳng phải sẽ càng ngày càng làm càn?”

Tư Đồ Trường Phong lộ ra vẻ mặt bất an như nai con.

“Là đạo cụ hôm nay mới đến, sản phẩm công nghệ cao nga!” Lý Vân Thiên lấy ra một đạo cụ dài nhỏ, thoát nhìn phi thường tinh vi.

“Nhét nó vào cơn thịnh nộ của người, sau này vô luận là bắn tinh hay bài tiết nước tiểu, quyền chủ động đều giao cho ta. Cho dù lại có xúc động, người đều không có biện pháp làm chủ, chỉ có thể cầu ta cho người giải thoát.”

Lý Vân Thiên vừa nói, vừa bắt lấy cơn thịnh nộ của Tư Đồ Trường Phong, thật cẩn thận cắm niệu đạo tắc vào.

Tư Đồ Trường Phong sắc mặt trắng bệch, nhưng trong đó còn có chút hưng phấn khó phát hiện.

Lý Vân Thiên tươi cười thực tàn khốc, “Nếu để người tự làm chủ đối lấy chính là phản nghịch, vậy hết thảy của người liền do ta tiếp quản đi.”

“Trước dùng đầu lưỡi liếm ngạnh cho ta, sau đó ngồi lên tự mình động.”

Tư vị khi muốn bắn tinh lại bị ngăn chặn, hoàn toàn vô pháp phóng thích là dạng gì? Tư Đồ Trường Phong nghĩ đến trước đây chủ nhân vì phòng ngừa y cao trào mà cho hắn đeo khẩu hoàn đã để cho y hưởng qua tư vị này.

Nhưng mà hiện tại y mới biết lúc đó chủ nhân là dịu dàng cỡ nào.

Niêu đạo tắc chế tác công nghệ cao nhét vào côn thịt thì cơ hồ không có cảm giác dị vật, nhưng tới thời điểm cao trào lại hoàn toàn phát huy uy lực, vẫn đang không cảm thấy bên trong côn thịt có cái gì ngăn chặn, nhưng mà y chính là vô pháp bắn ra!

Tổng giám đốc hai chân mở lớn quỳ ngồi trên người Lý Vân Thiên trong mắt mang theo lệ, phóng đăng cao thấp phun ra nuốt vào dục vọng của Lý Vân Thiên. Thịt trụ của y thẳng tắp giương lên, sớm đã tới đỉnh cao trào, nhưng bên trong lại không có gì có thể phun ra.

“Chủ nhân, ta muốn bắn...” Tư Đồ Trường Phong mang theo tiếng khóc.

Lý Vân Thiên bất vi sở động, “Người ngày đầu tiên không phải đã học được cách chỉ dùng móng đạt tới cao trào rồi sao? Như nữ nhân co rút cơ vòng, tràng đạo liên tục mấp máy, tràng thịt đỏ tươi co rút mát xa côn thịt của ta... Cứ như vậy đạt tới cao trào đi.”

Tựa hồ xác nhận lời chủ nhân có thật hay không, khoe mắt Tư Đồ Trường Phong hồng hồng nhìn hắn, ánh mắt bình thường nhìn qua hẹp dài lại lạnh lùng lúc này nhiễm đầy mị sắc. Lúc sau y nhẹ nhàng nức nở một tiếng, thuận theo tiếp tục cao thấp di động.

Bởi vì vô pháp bắn tinh, sau khi đạt tới cao trào cơ hồ vẫn không mềm xuống. Tư Đồ Trường Phong liên tục đỉnh một giờ, cuối cùng chống đỡ không được, nằm trên người Lý Vân Thiên.

“Làm không tồi, Tư nô, để tưởng thưởng, người có thể hưởng thụ một lần đỉnh điểm trước nay chưa từng có.” Lý Vân Thiên nói xong mở chốt niệu đạo tắc.

Khoái cảm màu trắng dâng lên phủ lấy toàn thân tổng giám đốc giống như toàn bộ thế giới trước mắt đều tạc nứt ra, Tư Đồ Trường Phong một bên hét chói tai, phun ra trọc dịch màu trắng sau liên hôn mê bất tỉnh.

13. Chương 13

Lý Vân Thiên ôm Tư Đồ Trường Phong lên giường, trải qua một hồi tính sự hàm súc lâm li, tổng giám đốc kiệt sức rất nhanh liền ngủ.

Lý Vân Thiên qua biệt thự của Lục Á Sanh, mở cửa phòng nhỏ giam giữ Viên Bằng Phi.

Mấy giờ thị giác và thính giác bị phong bế, khiến cảm giác của bộ đội đặc chủng trở nên cực độ linh mẫn, thân thể trần trụi của y cảm thấy không khí lưu động khi cửa mở ra, Viên Bằng Phi bất an quay đầu.

Lý Vân Thiên đi đến bên cạnh Viên Bằng Phi còn bị cột trên ghế, hậu đình hướng lên trên, hai chân mở lớn.

Lý Vân Thiên cởi bỏ khẩu gia cho y, lau khô nước miếng chảy ra.

“Nhìn người xem, còn chảy nước miếng như tiểu hài tử.”

Tuy biết y không nghe thấy, Lý Vân Thiên vẫn nói hết.

“Không... Không cần...” Viên Bằng Phi có chút sợ hãi chống cự lại Lý Vân Thiên tới gần.

Hắn túm dây điện từ trong cơ thể Viên Bằng Phi kéo ra, khiêu dẫn màu sắc diễm lệ từng viên từng viên chậm rãi rời khỏi hậu huyệt ướt át của y.

Hậu huyệt xử nam chưa hiểu sự đời, lại bị món đồ chơi tình thú nhét vào mà lần đầu biết làm thế nào dùng mặt sau đạt đến khoái cảm, còn liên tục đến khi hết điện mới thôi, khoái cảm địa ngục tuyệt đối không chịu

buông thả làm cho thân thể y cực độ miễn cảm. Trước kia chưa từng biết cách thức đồng tính hoan ái nay hoàn toàn bại lộ đi ra, thậm chí vì tư thế thân thể, khoái cảm bị khai phá hoàn toàn bộ đội đặc chủng mấy lần phun JING ‘YE lên mặt mình...

Đây là một màn rất đáng thưởng thức, hậu huyệt chưa từng bị vật thể lớn tiến vào vẫn duy trì độ chặt tuyệt hảo, khiêu dẫn bị lôi ra ngoài cơ thể chậm rãi tạo ra giọt sương do tràng đạo tự phân bố, từng chút từng chút rời khỏi thân thể nam nhân kiên nghị này.

Có lẽ bởi vì thời gian dài vô pháp tiếp thu thanh âm từ ngoại giới, khả năng tự phán đoán âm lượng của Viên Bằng Phi cũng trở nên mơ hồ.

Mới bị cởi bỏ khẩu gia, mấy khóa khiêu dẫn bị nhất nhất kéo ra ngoài cơ thể, y liền phát ra tiếng rên rỉ thập phần vang dội.

Lý Vân Thiên khẽ cười một tiếng, Viên Bằng Phi hiển nhiên không biết thanh âm của mình “to rõ” cỡ nào. Cũng khó trách, bình thường ở quân doanh không phải được huấn luyện thanh âm hô khẩu hiệu phải to rõ ràng sao, lỗi tại không thể phán đoán âm lượng nên cổ họng tự phát tiếng theo độ to quen dùng.

Lý Vân Thiên cởi bỏ trói buộc ở tai Viên Bằng Phi, rút máy trợ thính ra.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm của mình lớn như thế, Viên Bằng Phi lập tức ngậm miệng, biểu tình có vẻ thập phần ảo não.

“Không kêu nữa sao? Bộ đội đặc chủng tiên sinh là người vì nhét đạo cụ biến thái vào cơ thể mà phát ra thanh âm đáng yêu nha.”

“Không, không phải...” Viên Bằng Phi thống khổ mà cố sức lắc đầu.

Khiêu dẫn đều đã rời khỏi thân thể, hậu huyệt miễn cảm của Viên Bằng Phi co rút lại, tựa hồ thập phần cơ khát.

Ngón tay Lý Vân Thiên tham nhập vào cơ thể y, vừa lòng cảm nhận nội bích ướt sũng lập tức nịnh nọt quần lên, hé ra hợp lại muốn hút nó vào!

Sau khi tra xét độ miễn cảm bên trong, Lý Vân Thiên cho cả hai tay ra trận, hai ngón tay kéo hậu huyệt ra, nhuộm thẫm màu đỏ bên trong trực tiếp bại lộ dưới mắt Lý Vân Thiên.

“Xem ra Viên tiên sinh đặc biệt yêu thích ngón tay của ta nha... Dùng hậu đình đạt được khoái hoạt, này cũng là một trong những chương trình huấn luyện của bộ đội đặc chủng sao?”

Biết rõ đã xảy ra chuyện gì, Viên Bằng Phi nhục nhã cực kỳ, có thể mở miệng nói chuyện lúc này lại không biết nói gì cho phải. Hậu huyệt của y biểu hiện dâm đãng, mong muốn kẻ cầm tù y kia, mang đến càng nhiều lạc thú. Cho dù lý trí có ngăn cản thế nào, phản ứng của thân thể vẫn rõ ràng nói cho y, ít nhất tại giờ phút này, y thập phần hoan nghênh côn thịt của nam nhân... Hoặc bất kể đồ vật nào khác tiến vào.

Lý Vân Thiên cởi bỏ trói buộc trên ghế cho bộ đội đặc chủng, thời gian dài bị buộc chặt khiến y động một chút cũng là cố hết sức.

Lý Vân Thiên nhìn Viên Bằng Phi chật vật nằm trên mặt đất, bởi vì thời gian dài cố định mà thân thể cứng ngắc, chỉ có thể bảo trì tư thế mông cong ra phía sau, dùng chân đá y, nghe được tiếng kêu thống khổ của y.

“Thoát khỏi trói buộc trên ghế, người cư nhiên lại thống khổ đứng lên, ta chỉ có thể nhận định người là một tên ngược cuồng không hơn không kém.” Lý Vân Thiên tà ác cười, nói với Viên Bằng Phi.

“Hỗn, hỗn đản!” Viên Bằng Phi lúc này cư nhiên còn có ý chí chống cự, điều này làm cho Lý Vân Thiên cảm thấy thực vui vẻ.

Dù sao muốn cho con mèo khuyển phục, đối với hắn hiện tại chỉ là một lần thôi miên, rất đơn giản. Mà chính vì như vậy, gặp được một soái ca bộ đội đặc chủng ý chí kiên cường, hảo hảo cảm thụ một chút thể nghiệm cưỡng chế, cũng không không khó hiểu.

Lý Vân Thiên lấy ra một đạo cụ mới, đó là một cái đuôi chó mô phỏng, phần sáp nhập vào cơ thể đã cố ý xử lý, có thể bơm lớn để không thể rơi ra khỏi cơ thể.

“Nếu trong tay ta có một Binh ca, hiển nhiên muốn dạy dỗ hẳn thành một quân khuyển... Rất lâu trước kia ta từng ảo tưởng như vậy.” Lý Vân Thiên chậm rãi nói.

Viên Bằng Phi thần sắc đại biến, y ẩn ẩn đoán được kế tiếp y sẽ trải qua cái gì.

“Chó sao có thể không có đuôi chứ? Nếu không nhìn được người dùng cái móng dâm đẳng kia vẩy vẩy đuôi, ta sẽ giảm rất nhiều lạc thú a.” Lý Vân Thiên một bên đá đá thân thể vẫn chết lặng của Viên Bằng Phi, để hậu huyệt y đối diện trần nhà, một bên không chút thương hại cầm đuôi chó sáp vào bên trong. Chỉ chớp lát, một quân khuyển trong móng cắm đuôi chó sinh động như thật, liền ra lò!

“Không! Không cần!” Viên Bằng Phi mạnh mẽ giãy dụa, thế nhưng khí lực đã bị giảm bớt, thân thể lại cứng ngắc y sao có thể giãy khỏi tay Lý Vân Thiên đây? Sau khi Lý Vân Thiên sáp nhập, còn bơm phồng cố định, điều này làm cho bộ đội đặc chủng chưa từng chứa vật thể quá lớn như vậy trong cơ thể lại giãy dụa một phen.

“Đã bắt đầu vẩy vẩy đuôi, người vào vai cũng thực mau a.” Lý Vân Thiên nói.

“Đáng giận...” Hậu huyệt hướng lên trên. mặt Viên Bằng Phi dính sát vào sàn nhà, ngừng vận vẹo. Y nắm chặt hai tay vô lực, lệ tràn ra khóe mắt.

Lý Vân Thiên chậm rãi chờ thân thể Viên Bằng Phi khôi phục tri giác, rồi mới cầm tóc y ép y ngẩng đầu lên.

Bị sáp nhập đuôi chó tựa hồ làm Viên Bằng Phi chịu đả kích rất lớn, tuy rằng kiệt ngạo ở đáy mắt không hoàn toàn rút đi, nhưng y cũng đã không hề phản kháng động tác của Lý Vân Thiên.

“Tựa hồ trở nên ngoan ngoãn hơn rồi, cún con.” Lý Vân Thiên mỉm cười nói ra lời tàn nhẫn, “Thế nhưng muốn làm một con chó tốt, người hiển nhiên còn thiếu một cái cầu liên. Ta là chủ nhân đầu óc tiến bộ lại bảo vệ sủng vật, sẽ cho người cơ hội lựa chọn. Người muốn đeo khẩu gia, hay muốn đeo hạng quyền đây?”

Bề ngoài là cho cơ hội chọn lựa, nhưng để Viên Bằng Phi chủ động mở miệng nói muốn khẩu gia hay hạng quyền, đối với bộ đội đặc chủng mà nói, đều quá mức khó khăn.

“Không nói thì để ta chọn...” Lý Vân Thiên trầm tư, “Cún con người mang khẩu gia, nước miếng không nuốt được mà chảy ra ngoài, cảnh tượng này tựa hồ thực hấp dẫn a.”

“Hạng quyền.” Viên Bằng Phi gian nan mở miệng, tuy rằng lựa chọn hạng quyền đối với y mà nói cũng là sỉ nhục, nhưng vẫn dễ sống hơn khẩu gia ngay cả nước miếng cũng không thể khống chế để chảy ra ngoài.

Lý Vân Thiên tiếc nuối thở dài, “Còn tưởng người sẽ không mở miệng chứ, cún con.”

“Ta không phải chó.” Viên Bằng Phi nghiêm túc phản bác.

Lý Vân Thiên bưng tỉnh đại ngộ, “Cũng phải, gia đình bình thường đều sẽ cho cho chó một cái tên, mà không phải kêu chó đến chó đi. Như vậy... gọi người là Phi nô đi.”

“Không, người sao có thể...” Viên Bằng Phi vội vàng phản bác.

“Như vậy vẫn gọi người là cún con?”

Viên Bằng Phi há to miệng, không biết nói gì cho phải. Y vốn không biết ăn nói lúc này rơi vào tay Lý Vân Thiên, hết thấy phản kháng chẳng qua cũng chỉ để gia tăng hứng thú cho nam nhân kia thôi, chẳng lẽ thật sự có thể dựa vào phản bác mà thay đổi được cái gì?

Lý Vân Thiên lấy hạng quyền, nói với Viên Bằng Phi, “Đưa lưng về phía ta ngồi xổm xuống đất, hai chân mở lớn, bấp chân kê sát đùi. Tay nắm chặt thành nắm tay, để chống đất giữa hai chân, chủ nhân ta đeo hạng quyền cho Phi nô.”

Đây là tư thế chó ngồi... Viên Bằng Phi cảm thấy vô cùng khuất nhục.

14. Chương 14

Viên Bằng Phi hiểu được phản kháng tuyệt không cho mình trái lành, nhưng lòng tự trọng của y vô luận thế nào cũng không cho phép bản thân bày ra tư thế như vậy.

“Phi nô không ngoan a.” Thanh âm Lý Vân Thiên mang theo ý cười khiến y mao cốt tung tăng. Bởi vì mắt còn bị che, Viên Bằng Phi chỉ có thể thông qua thánh giác và xúc giác cảm nhận ngoại giới.

“Cần ta giáo dục ngươi làm một con chó chân chính là thế nào không? Cho ngươi ăn ngủ với chó, lại bị cự bóng của chó sập nhập...”

Trước mặt hiện lên cảnh tượng ma quỷ mà nam nhân miêu tả khiến Viên Bằng Phi không rét mà run, nếu thật sự bị một con chó sập nhập vào...

Viên Bằng Phi đành dựa theo phân phó của Lý Vân Thiên đi làm. Cẳng chân kề sát đùi, còn dùng tư thế bàn chân chấm đất gắt gao kẹp đuôi chó sập nhập hậu huyết y, Viên Bằng Phi hít sâu một hơi, chưa từng có thứ gì lớn như vậy, bị đỉnh sâu như vậy.

Đeo hạng quyển cho Viên Bằng Phi xong, Lý Vân Thiên kéo một đầu dây, “Phi nô, bò về phía trước.”

Viên Bằng Phi vẫn không nhúc nhích.

“Ngươi cho rằng ta vừa mới nói chỉ là uy hiếp? Hay ngươi tình nguyện cảm thụ một chút khoái cảm thú giao?”

Đã thỏa hiệp một lần, thỏa hiệp lần nữa sẽ đến rất nhanh.

Viên Bằng Phi cúi đầu, nhận mệnh dùng tay và đầu gối chấm đất, bò về phía trước.

“Vầy vầy cái đuôi của ngươi.”

Lý Vân Thiên lôi ra một cái roi ngựa, quật mông Viên Bằng Phi.

Viên Bằng Phi phát ra rên rỉ như sắp chết, lay động cái đuôi sập nhập phía sau.

Lý Vân Thiên hạ roi ngựa trên eo Viên Bằng Phi, mang theo uy hiếp để y hạ thấp thắt lưng, mông nâng lên.

“Cái đuôi rủ đến tận chân ngươi rồi, giống con chó mất nhà. Cong mông lên, ta muốn xem cái đuôi cao kiêu của ngươi.”

Viên Bằng Phi chết lặng nghe theo.

Cảnh tượng hiện tại là, một nam nhân lộ ra trọn vẹn kiêu mông, phía sau cắm đuôi chó, hơn nữa phe phẩy như một con chó thực sự. Y tứ chi chấm đất, chậm rãi bò về phía trước, trên cổ đeo hạng quyển, đầu dây bị người phía sau y nắm trong tay.

“Dần dần có điểm giống cún rồi.” Lý Vân Thiên vừa lòng nói.

Viên Bằng Phi bò đến vị trí vừa lòng, Lý Vân Thiên kéo dây, ý bảo y ngừng bò.

“Nâng một chân sau lên đi tiểu.”

Mệnh lệnh vừa ra, Viên Bằng Phi toàn thân cứng ngắc.

Lý Vân Thiên nhìn con mồi lòng tự trọng mãnh liệt trước mắt, “Không muốn sao? Đừng quên, ngươi đã ở trước mặt ta đồng thời bài tiết trước sau, nhưng mà tiểu huyết của ngươi còn chưa hưởng qua tư vị cự trụ của chó đi?”

Viên Bằng Phi thống khổ cúi đầu xuống đất.

“Chọn một trong hai, chẳng lẽ ngươi tình nguyện thân thiết với chó?” Lý Vân Thiên tiếp tục hỏi.

“Đừng nói nữa, ta làm...” Viên Bằng Phi suy yếu nói. Y run rẩy nâng một chân, phân thân trước người nhẹ nhàng lay động.

Trên thực tế hiện tại bàng quang của Viên Bằng Phi cũng toàn chất lỏng. Lúc trước bị rút gần hai lít, không thể một lần đã bài tiết được hết. Mấy lần bị khiêu dẫn tra tấn mà cao trào, Viên Bằng Phi cũng đã cố nén dục vọng bài tiết.

Một dòng nước trong trào trút ra, ước chừng chảy gần một phút đồng hồ.

Lý Vân Thiên không hề dự báo giải khai che mắt của bộ đội đặc chủng.

Ngon đèn cũng không chói mắt, chỉ ở biên sườn mở hai ngọn đèn nhỏ công suất thấp làm Viên Bằng Phi thời gian dài quen trong bóng tối rất nhanh thấy rõ tình huống trước mắt ——

Đó là một cái gương to chạm đất, nam nhân trước mắt toàn thân trần trụi, phía sau cắm đuôi chó, còn dính JING ‘YE tự mình bắn ra, nâng một chân, không biết liêm sỉ tùy chỗ tiểu tiện, không phải là chính y sao?

Không chuẩn bị tâm lý mà chứng kiến bản thân nhục nhã như thế, Viên Bằng Phi cuối cùng khóc lớn lên. Hành vi bài tiết nước tiểu một khi bắt đầu sẽ rất khó dừng lại, cho dù càng khổ sở, Viên Bằng Phi vẫn hai mắt nhắm lệ mơ hồ bản thân nhìn trong gương liên tục phóng nước tiểu, nước dưới thân đều tích một bãi lớn. Một ngày liên tục trải qua những chuyện này, cuối cùng áp suy sụp bộ đội đặc chủng kiên cường.

Viên Bằng Phi lúc sau giống như buông tha ngồi sụp dưới đất, mặc kệ nước tiểu chậm rãi chảy xuống dưới thân y.

Lý Vân Thiên túm dây đi về phía trước, Viên Bằng Phi cũng không phản kháng theo động tác của hắn dùng đầu gối đi theo, thẳng đến khi một dòng nước đổ ập xuống.

“Bắn muốn chết.” Lý Vân Thiên cau mày, hắn cầm vòi nước cọ rửa Viên Bằng Phi, Viên Bằng Phi vẫn như khúc gỗ không có phản ứng gì.

Tựa hồ kích thích đặc quá mức... Lý Vân Thiên nghĩ lại.

Hắn súc sạch xong ném một cái khăn tắm lên trên người bộ đội đặc chủng toàn thân ướt sũng, cho y lau bọt nước. Sau lại mở máy sấy, bắt đầu thổi lên cái đầu bầy tặc tiêu chuẩn của Viên Bằng Phi.

Gió ấm khiến Viên Bằng Phi quay đầu qua, ngơ ngác nhìn Lý Vân Thiên, tựa hồ vì bản thân được đối đãi ôn nhu mà cảm thấy bất khả tư nghị.

“Sủng vật giao phó trung thành, chủ nhân hồi báo che chở, không phải là đương nhiên sao?” Lý Vân Thiên mỉm cười nói, Viên Bằng Phi lần đầu tiên không cảm thấy sợ hãi.

Tóc Bình ca khô rất nhanh, Lý Vân Thiên cảm cảnh quyến rũ của Viên Bằng Phi, khiến mặt y để sát vào mặt mình.

Viên Bằng Phi cảm thấy có chút khản trương, tim cũng đập gia tốc. Y gắt gao nhắm mắt lại, chờ đợi nam nhân trước mắt gia thì trên người mình ——

Thanh âm cười khê từ nơi xa hơn tưởng tượng truyền tới. Viên Bằng Phi mở mắt ra, nhìn thấy Lý Vân Thiên đứng trước mình, cầm thủ hoàn trên tay.

“Người cũng không kháng cự đụng chạm của ta như trong tưởng tượng của người.” Lý Vân Thiên nói xong, “Còn nhắm mắt lại, lộ ra thần sắc chờ mong đáng yêu như vậy, quả nhiên là quân khuyển lý tưởng của ta.”

Viên Bằng Phi trầm mặc bò theo sau Lý Vân Thiên.

Vừa mới, y cho rằng sẽ là một cái hôn...

“Chuẩn bị tốt giao chính người cho ta rồi chứ, cún con đáng yêu của ta.” Lý Vân Thiên quay đầu hỏi.

Viên Bằng Phi ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân Thiên, thần sắc mê mang.

Lý Vân Thiên cười nhu nhu đầu Viên Bằng Phi.

Đây là một gian phòng trống trải, chỉ có một cái bàn và một mặt gương lớn.

Nhìn thấy gương, Viên Bằng Phi hiển nhiên nhớ tới thống khổ vừa mới trải qua.

“Cái gì cũng đừng nghĩ, ” Thanh âm của Lý Vân Thiên vang lên bên tai y, hiện tại nghe lại ôn nhu triền miên, “Chỉ cần nghe lời ta nói là được.”

Lý Vân Thiên dẫn đường Viên Bằng Phi quỳ sát trên bàn, hai chân mở lớn đỡ thân thể, mông hướng về phía sau, cái đuôi trong huyết động phía sau đã bị lấy ra, lúc này nhục động đối diện giữa hai chân Lý Vân Thiên.

“Người cần làm, là cảm thụ ta, cảm thụ ta mang đến cho người sung sướng... cùng thống khổ.” Theo những lời này, Lý Vân Thiên tiến nhập Viên Bằng Phi.

Viên Bằng Phi ngẩng đầu lên, bắp thịt toàn thân buộc chặt lên. Không phải bởi vì đau, mà là hành vi nam nhân nhân lúc y mê vông mà giữ lấy y...

Bỗng nhiên ôn nhu như thế, như là một đạo quang chiếu xuống thế giới đen tối.

Đánh nát tất cả kiên trì cùng hi vọng của một người, tái tùy tiện cho y một ít ảm áp, y sẽ cho rằng đó là sợi dây cứu chuộc cuối cùng nắm chặt không buông, đây là một loại hội chứng Stockholm.

Lý Vân Thiên dùng sức trừu sáp, thân thể Viên Bằng Phi chậm rãi trầm tĩnh lại. Phía sau truyền đến khoái cảm y cũng không xa lạ, nhưng mà khiêu dẫn lạnh như băng sao có thể với so sánh cực vật lúc này?

Viên Bằng Phi nhìn sắc mặt của mình bắt đầu hồng nhuận trong gương, cao cao nhếch mông hàm chứa thịt trụ mang đến hưởng thụ cực lạc, hơn nữa không tự giác chuyển động theo tiết tấu.

Mà nam nhân kia... Nam nhân lấy phần eo của mình, mạnh mẽ xung kích...

Viên Bằng Phi quay đầu, lần đầu tiên dùng giọng điệu thành kính, nói: “Chủ nhân...”

15. Chương 15

Nhìn thấy sự phục tùng trong mắt Viên Bằng Phi, nội tâm Lý Vân Thiên một trận sáng khoái, trong nội tâm hân hưng phần cơ hồ muốn át cả khoái cảm từ thân thể trừu sáp trong cơ thể bộ đội đặc chủng. Bởi vì đây là nô lệ đầu tiên huấn luyện thành công không hoàn toàn ý lại vào thuật thôi miên từ trên trời giáng xuống.

Đạt được quá đơn giản luôn làm người ta không có cảm giác thành tựu, mà vận dụng thủ đoạn như với Viên Bằng Phi, sử dụng một ít tâm cơ, hơn nữa trải qua chờ đợi, thành quả có vẻ đặc biệt ngọt.

Đương nhiên, vì để bảo đảm, Lý Vân Thiên lại thôi miên Viên Bằng Phi.

“Trong tâm của người, ta là người như thế nào?” Lý Vân Thiên hỏi, đồng thời còn thật thô to không ngừng ra vào.

“Người không thể địch nổi, phi thường uy nghiêm, là chủ nhân của ta.” Ánh mắt đại ra, Viên Bằng Phi ngoan ngoãn thừa nhận tiến công, trả lời.

Lý Vân Thiên nở nụ cười, “Người phải giữ lại ấn tượng này đối với ta, cho dù sau này sức mạnh của người hơn ta, cũng không có biện pháp thay đổi.”

Viên Bằng Phi lặp lại lời Lý Vân Thiên.

“Hiện tại lực lượng, tốc độ, độ miễn cảm của người, khi đối mặt với những người khác đều khôi phục nguyên trạng, nhưng khi người đối mặt với ta, miễn cảm độ của thân thể, nhất là miễn cảm độ của PI ‘YAN’ bảo trì thiết lập đã đặt ra không thay đổi.” Lý Vân Thiên tà ác nói. Thật vất vả lọt bộ đội đặc chủng vào tay, đương nhiên không thể thôi miên y thành nhược kê, vậy không phải không khác gì đùa bỡn người thường sao?

Viên Bằng Phi đáng thương tần tần khổ khổ rèn luyện ra thân thể rắn chắc cường hãn, sẽ phải biến thành món đồ chơi phục tùng trong tay Lý Vân Thiên!

“Ta nói một hai ba, ngươi sẽ từ trong thôi miên tỉnh lại, ngươi không nhớ rõ tình huống khi thôi miên, nhưng hết thấy chỉ lệnh của ta đều sẽ in dấu giữa tiềm thức của ngươi, trở thành chỉ lệnh trong cuộc sống của ngươi sau này.”

“Một, hai, ba!”

Viên Bằng Phi như chưa từng trải qua thôi miên, tiếp tục thở dốc dồn dập, rên rỉ. Y đã sớm bị khoái cảm phía sau cắn nuốt.

Lý Vân Thiên điều chỉnh tư thế của Viên Bằng Phi, khiến huyết động phía sau thừa nhận tiến công của y đối mặt với gương.

“Nhìn gương.” Lý Vân Thiên nói.

Viên Bằng Phi theo bản năng tuân theo chỉ lệnh.

Bản thân trong gương dùng hậu huyết đã sưng đỏ mà ẩm ướt không chịu nổi nuốt hết cơn thịnh nộ đứng của nam nhân, giữa hai đùi đều bị đâm dịch thấm ướt, theo cơn thịnh nộ rút ra, còn có thể mang ra niêm dịch cùng mị thịt đỏ tươi. Mà sắc mặt mình, đỏ hồng đến độ trước nay chưa từng có, không chỉ là mặt, lỗ tai, cổ, trong ngực...

Bị người làm đến mặt đỏ tai hồng, điều này làm cho Viên Bằng Phi vừa mới thành nô lệ nhục nhã không chịu nổi.

Lý Vân Thiên tách đùi Viên Bằng Phi ra, để y cẩn thận xem kỹ quá trình bản thân bị người thao khống cảm liên tục.

“Mông của ngươi thực chặt, có phải tham gia quân ngũ đều như vậy không?” Lý Vân Thiên hỏi.

Viên Bằng Phi nâng cánh tay che mắt mình, vô pháp trả lời.

Lý Vân Thiên kéo cánh tay y, lấy tay dùng sức vỗ mông y.

Thanh âm “ba, ba” truyền tới lỗ tai Viên Bằng Phi, cảm giác như là tiểu hài tử bị cha mẹ trừng phạt làm cho y càng thêm xấu hổ.

Viên Bằng Phi bấp thính rắn chắc, bị tay dùng sức vỗ nửa ngày, vẫn không biến hồng. Cái mông trách gậy đã bị khoái cảm tập kích, bấp thính buộc chặt, thành từng khối nổi lên.

“So với ca ca ngươi, tựa hồ thao ngươi sướng khoái hơn một chút a, ít nhất muốn chơi thể nào liền chơi thể ấy, không cần lo lắng ngươi sẽ bị chơi hỏng.” Lý Vân Thiên tiếp tục nói.

Đại não Viên Bằng Phi bị khoái cảm nhồi nhét tựa hồ mới nhớ lại y vì sao lại đến đây ——

“Ca ca? Ca ca ta hẳn thể nào?”

Lý Vân Thiên vuốt ve lưng y trấn an, “Hắn tốt lắm, tốt như ngươi hiện tại vậy.”

Viên Bằng Phi không dám tin, “Ngươi nói...”

Lý Vân Thiên cho y một cái mỉm cười tà ác, “Vài ngày nữa cho hai huynh đệ các ngươi cùng lên giường, cảnh tượng hai người cùng quỳ sắp đối ta lộ ra PI ‘YAN’ nhất định rất thú vị.”

Viên Bằng Phi giống như bị một cái đầm thật mạnh, mất đi khí lực ngã xuống bàn.

Đêm này trôi qua rất không tệ, bộ đội đặc chủng tổ chức thân thể vô cùng tốt chịu thao luyện, thời gian thừa nhận còn dài hơn Tư Đồ Trường Phong cộng với Lục Á Sanh.

Mà sáng sớm tiên bước Tư Đồ Trường Phong, lại nhìn Lục Á Sanh bị người đại diện đón đi, Lý Vân Thiên lại lâm vào trạng thái không có việc gì.

Về phần Viên Bằng Phi, ngày hôm qua y bị tra tấn cả ngày, buổi tối lại bị thao đến mấy lần bất tỉnh, bây giờ còn mê man không dậy nổi đâu.

Lý Vân Thiên nghĩ tới tiểu ca chuyển phát nhanh Vương Lập Hải, và “công tác nghiêm hóa” với y, lửa nóng trong lòng dấy lên.

Nghĩ liền làm! Lý Vân Thiên bắt đầu gọi điện thoại, nhưng mà tiếp điện thoại là thanh âm một nam nhân trung niên.

“Này?”

“Ta tìm Vương Lập Hải.” Lý Vân Thiên nghe thanh âm đầu kia có từ tính, giật mình.

“Tìm con trai của ta a, hắn còn đang ngủ.”

Lý Vân Thiên không để ý, “Tìm đại thúc ngươi cũng vậy.”

Thực ra vòng tay Lý Vân Thiên có được có vài loại phương thức thôi miên, có thể thông qua ánh mắt, thông qua thân thể tiếp xúc, cũng có thể thông qua thanh âm.

Thanh âm Lý Vân Thiên chậm rãi trầm xuống, “Đại thúc ngươi tên là gì, làm nghề gì?”

Thanh âm đầu bên kia trở nên đại ra, “Ta tên Vương Kiến Quốc, là một kiện mỹ giáo luyện.”

“Vương Kiến Quốc, cho ta biết địa chỉ của ngươi đi, ta đi tìm ngươi.”

Nhà kiện mỹ giáo luyện là một gian diện tích không nhỏ tại khu chung cư náo nhiệt. Lý Vân Thiên đi vào quan sát phòng, Vương Kiến Quốc bị thôi miên trạng thái đại ra đi theo sau hắn.

Vương Kiến Quốc có hai người con trai, con trai lớn đã đi làm, làm bartender tại một quán bar bình thường, con trai nhỏ chính là tiểu ca chuyển phát nhanh Vương Lập Hải ngày hôm qua, đang học đại học, chuyển phát nhanh là việc làm ngoài giờ. Mà vợ Vương Kiến Quốc, đã qua đời nhiều năm.

“Nhà các ngươi đang muốn cho thuê?” Lý Vân Thiên nhớ biển cho thuê nhà ở cổng tiểu khu.

“Phải, còn có một gian phòng ngủ còn thừa, ta muốn cho thuê đỡ phần tiền nhà.” Vương Kiến Quốc đại ra nói.

“Ta chính là khách muốn thuê phòng.” Lý Vân Thiên lập tức nghĩ tới chủ ý tà ác.

“Phải...”

“Nhưng mà, vì thỏa mãn nhu cầu cơ bản của khách trọ, gia đình chủ nhà phải nghe theo yêu cầu của khách trọ. Lời ta nói sẽ trở thành thường thức cơ bản của các ngươi, các ngươi sẽ không hoài nghi, cũng sẽ không phản đối, đồng thời cũng sẽ không nói với người khác. Cho dù ta nói các ngươi là vật phẩm mà không phải người, các ngươi cũng sẽ không cảm thấy khác thường. Nhưng mà khi đối mặt với người ngoài, thường thức của các ngươi vẫn bình thường.”

Vương Kiến Quốc lặp lại.

“Ta đếm một hai ba, ngươi sẽ hồi tỉnh, ngươi cũng không nhớ rõ chuyện ta thôi miên ngươi, nhưng mà chỉ lệnh ta cho ngươi sẽ in trong tiềm thức của ngươi.”

“Một, hai, ba!”

Vương Kiến Quốc như sững sốt chuyển tầm mắt qua Lý Vân Thiên, “Thực xin lỗi ta vừa rồi thể nào lại thất thân chứ? Ngươi là đến thuê phòng đi, gian phòng của chúng ta phi thường tốt, thích hợp ở lâu dài!”

Y vừa nói vừa đẩy cửa gian phòng đã chuẩn bị tốt.

Lý Vân Thiên tùy ý đánh giá, “Gian phòng còn tạm được, có điều những phương diện khác ngươi còn chưa cho ta xem đâu!”

“Phương diện khác?” Vương Kiến Quốc tựa hồ không rõ.

“Chính là trạng huống thân thể của gia đình chủ nhà a, dáng người, bộ dạng, còn có trạng thái PI ‘YAN. Đó đều liên quan đến chất lượng sinh hoạt ta vào ở sau này, ta đương nhiên phải hỏi trước.” Lý Vân Thiên nghiêm mặt nói.

Vương Kiến Quốc bưng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là chuyện đó, thật có lỗi thật có lỗi, ta quên mất. Như vậy ta trước triển lãm bản thân đi? Hai người con trai của ta tạm thời không có đây.”

Lý Vân Thiên gật đầu, “Cởi quần áo, cho ta xem bắp thịt của ngươi đi, kiện mỹ giáo luyện.”

16. Chương 16

Từng kiện từng kiện quần áo rời khỏi thân thể kiện mỹ giáo luyện, làn da màu đồng sáng bóng khỏe mạnh hiện ra trước mắt Lý Vân Thiên.

“Đừng nhúc nhích.” Lý Vân Thiên nói. Vương Kiến Quốc lúc này đang cởi áo lót nửa chừng, cánh tay vòng qua đỉnh đầu, thân áo còn che mặt, mà cổ áo còn chưa qua đầu, khiến tầm mắt Vương Kiến Quốc đều bị áo bịt kín.

Vương Kiến Quốc nghe chỉ lệnh lập tức dừng động tác, cơ thể cường tráng không chứa chút thịt thừa, bắp thịt rắn chắc giống như điêu khắc, y bấm sinh khí lực mạnh mẽ, thể trạng cường tráng như con trâu đực, lúc này lại như món đồ chơi trong tay Lý Vân Thiên không có sức chống cự.

“Tiểu huynh đệ, được rồi sao?” Vương Kiến Quốc không có cảm giác gì khác thường, tựa như một chuyện vô cùng bình thường, ngữ điệu bình tĩnh nói.

“Kiên nhẫn chút, dù sao ta là khách trọ không phải sao?” Lý Vân Thiên đến trước người Vương Kiến Quốc, nâng tay bắt đầu vuốt ve bắp thịt no đủ của y.

“Ân...” Vương Kiến Quốc hừ một tiếng, sau đó lập tức im miệng, áo che giấu khuôn mặt y chậm rãi chuyển hồng. Y không hiểu được vì sao bản thân lại phát ra thứ thanh âm này, giống như khi trước kia làm tình với lão bà.

Lý Vân Thiên giống như không nghe thấy, hấn dùng lực vuốt ve điểm nổi lên trước ngực Vương Kiến Quốc, thẳng đến khi chúng nó biến hồng, trưởng lớn.

“Cái kia, tiểu huynh đệ, cảm giác có điểm kỳ quái a.” Vương Kiến Quốc bất an nói.

Lý Vân Thiên vỗ vỗ cơ bụng Vương Kiến Quốc, tám khối bắp thịt khối khối rõ ràng, bắp thịt thất lưng cũng rất có lực lượng.

“Đây là trình tự kiểm tra tất yếu a.”

“Nói thì nói như vậy...”

“Không cần nghĩ đông nghĩ tây, ” Bàn tay Lý Vân Thiên hướng về quần Vương Kiến Quốc, “Ta giúp đại thúc cởi quần, hiện tại bắt đầu kiểm tra nửa thân dưới của ngươi.”

Đầu và cánh tay còn bị áo cuốn lấy, Vương Kiến Quốc đành phải phối hợp với động tác của Lý Vân Thiên bắt đầu thoát quần.

“Huynh đệ của đại thúc không nhỏ a.” Lý Vân Thiên gầy gầy phân thân của Vương Kiến Quốc vừa nhảy ra khỏi quần lót.

Một loại cảm giác kỳ dị nảy lên trong lòng kiện mỹ giáo luyện, bị người khen ngợi mà tự hào, bị người tùy tay gầy phân thân mà nhục nhã, cùng với... lửa thể trước mặt người xa lạ mà hưng phấn.

Đương nhiên, Vương Kiến Quốc bị thôi miên vô pháp phân biệt rõ ràng các loại cảm xúc, y chỉ biết phát ra rên rỉ lớn hơn.

“Thực dâm dăng a, chẳng qua là bị kiểm tra thân thể thực bình thường lại phát ra rên rỉ, đại thúc đang khát cầu nam nhân an ủi sao?” Lý Vân Thiên nói, hấn nâng lên phân thân đang nhanh chóng biến lớn trong tay, phân thân kia nhảy dựng, mạch máu đều xông ra.

“Tuy rằng đại thúc nhìn không thấy, cũng có thể cảm giác được gia hỏa trong tay ta đang hưng phấn cỡ nào đi? Hiện tại công thất lưng —— “

Lý Vân Thiên đá đá hai chân trần trụi của Vương Kiến Quốc, để hai chân y mở lớn đứng thẳng, sau đó công thất lưng, đầu cúi xuống dưới.

Đối với kiện mỹ giáo luyện mà nói, động tác này vô cùng bình thường, nhưng mà, tình huống hôm nay tựa hồ có chút khác biệt, nửa thân dưới của y lộ ra trơn vẹn, phân thân ngạnh lên giữa hai chân lắc lư, bởi vì hai chân mở ra còn phần eo xông ra, cục huyết phía sau liền bị người nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Lý Vân Thiên lấy một cái đèn pin, bật mở chiếu vào phía sau của Vương Kiến Quốc.

Chùm sáng nhỏ chiếu sáng bờ mông trần trụi của Vương Kiến Quốc, cục huyết màu nâu tựa hồ cũng biết hiện tại trên mặt nó chiếu ánh sáng chưa từng có, khẽ co rút lại.

“Cái kia... Tiểu huynh đệ a.” Vương Kiến Quốc vẫn duy trì đầu chấn trong áo, cánh tay bó trên đỉnh đầu, không, bởi vì đầu cúi xuống, cánh tay cũng đang ở phía dưới.

“Làm sao vậy?” Lý Vân Thiên nhàn nhã hỏi.

“Kiểm tra được rồi chứ?” Vương Kiến Quốc mở miệng lại không biết nói cái gì cho phải, trong suy nghĩ của y, “kiểm tra” là chuyện thực nghiêm túc, mà hần lại quấy rầy, có vẻ rất không lễ phép.

Lý Vân Thiên vỗ vỗ cặp mông rắn chắc của Vương Kiến Quốc.

“Còn cần mấy bước nữa, kiểm tra độ sâu hậu môn của người, có thể khuếch trương đến mức nào... Không làm rõ thì khách trọ sẽ thực phân vân.”

“Cũng đúng a.” Vương Kiến Quốc thì thào một câu, liền trầm mặc bảo trì tư thế.

Lý Vân Thiên cố nén cười, đối với kẻ thưởng thức hoàn toàn chính xác mà nói, nếu nói ra ngoài, người bị kiểm tra còn phi thường nghiêm túc tin phục, để hần kiểm tra độ dung nạp của mông, là chuyện buồn cười lại kích thích cỡ nào.

“Đại thúc, người biết kiểm tra như thế nào không?” Lý Vân Thiên cũng không muốn cho đối phương ngậm miệng, chỉ mình mình nói.

“Kiểm tra thế nào?”

“Đầu tiên cần tẩy sạch trong cơ thể đại thúc, như vậy mới không làm bẩn công cụ kiểm tra của khách trọ.”

Vương Kiến Quốc nghe xong liền tục gật đầu, “Đúng là như thế.”

“Sau đó cần đặt công cụ kiểm tra vào trong cơ thể của người kiểm tra.”

“Công cụ kiểm tra?”

Lý Vân Thiên ngồi xổm xuống, vớt áo trên đầu Vương Kiến Quốc đi, hần lộ ra biểu tình vô tội. “Đại thúc xem trên cơ thể ta, bộ phận nào thích hợp nhất để vào PI ‘YAN của người, kiểm tra độ sâu và độ rộng?”

Ánh mắt Vương Kiến Quốc đảo trên người Lý Vân Thiên, lúc này y mới phát hiện Lý Vân Thiên đã cởi hết quần áo.

“Ngón tay?” Vương Kiến Quốc do dự nói.

“PI ‘YAN của đại thúc không nhỏ, không nông như vậy.” Lý Vân Thiên lắc đầu.

“Như vậy... Dùng côn thịt của người?” Tầm mắt Vương Kiến Quốc dừng ở khổ hạ Lý Vân Thiên.

“Đề nghị của đại thúc không tồi nha.” Lý Vân Thiên cười hì hì nói.

Vương Kiến Quốc mặt đều đỏ, “Tiểu, tiểu huynh đệ, vậy hình như không đúng lắm... đi?”

“Đây là chính đại thúc đề nghị nha, để ta dùng côn thịt sáp nhập PI ‘YAN của người, cảm thụ một chút bên trong rốt cuộc sâu bao nhiêu, có thể khuếch trương đến cỡ nào.”

Vương Kiến Quốc tư duy cơ hồ hỗn loạn.

Lý Vân Thiên tiếp tục nói: “Đại thúc gọi ta ‘Tiểu huynh đệ’ nửa ngày, chẳng lẽ không phải đã sớm biết ‘Tiểu huynh đệ’ của ta sẽ sáp nhập thân thể của người sao?”

Tầm mắt Vương Kiến Quốc không tự chủ dao động qua hạ thân Lý Vân Thiên.

Còn chưa hoàn toàn đứng lên, cũng đã lớn như vậy...

“Ta sẽ cho đại thúc cảm thụ một chút, ‘Tiểu huynh đệ’ không nhỏ a.” Lý Vân Thiên vừa nói, vừa kéo Vương Kiến Quốc đến phòng tắm.

Hung hăng rót ba lượt súc ruột, Lý Vân Thiên mang theo Vương Kiến Quốc sắc mặt tái nhợt đi ra.

“Phải bắt đầu kiểm tra rồi, chuẩn bị tốt chưa?”

Vương Kiến Quốc trầm mặc gật gật đầu.

Lý Vân Thiên đẩy y lên một tấm phản, đó là nơi bình thường Vương Kiến Quốc nằm nghỉ trưa.

“Mở nơi cần kiểm tra ra đi.”

Lý Vân Thiên lại lộ ra nụ cười tà ác.

Kiện mỹ giáo luyện cường tráng phục tùng nằm trên phản, vì để lộ hậu đình, cố gắng mở đùi ra, còn cố gắng nâng lên.

“Cư nhiên có thể bày ra tư thế này sao?” Lý Vân Thiên có chút ngoài ý muốn.

Kiện mỹ giáo luyện bình thường khi rèn luyện, cũng sẽ có bài tập luyện tính mềm dẻo, điều này mang cho Lý Vân Thiên kinh hỉ rất lớn. Nhìn một kẻ cơ bắp bày ra tư thế đùi có thể đựng tới đầu, hậu huyết hướng thẳng về khoảng không phía trước, cảnh sắc dâm mị này làm cho Lý Vân Thiên thêm hưng phấn.

Lý Vân Thiên đi qua, bò lên phản, đỉnh trụ thể lên mông Vương Kiến Quốc. Hắn lại lấy đèn pin, chiếu vào bộ vị lập tức sẽ bị sáp nhập.

“Nói đi, ‘Mời kiểm tra PI ‘YAN’ của ta.”

“Mời... Kiểm tra PI ‘YAN’ của ta.”

17. Chương 17

Bắp thịt Vương Kiến Quốc bóng loáng mà nhẵn nhụi, Lý Vân Thiên một bên thao một bên xoa cơ ngực y.

“Người toàn thân cao thấp đều nhẵn bóng, là trời sinh sao?” Lý Vân Thiên hỏi.

“A... Không phải, bởi vì thường thường... có Kien mỹ biểu diễn, ách... bôi dầu mà có mao sẽ rất khó coi...” Vương Kiến Quốc thở hổn hển trả lời, cặp đùi trắng kiện mở ra, toàn thân cao thấp chỉ có cái mông không phải màu đồng thì đang hàm chứa phân thân của Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên sờ sờ thịt trụ tinh thần phấn chấn của y, cười lạnh nói: “Kien mỹ biểu diễn yêu cầu người cạo sạch mao chỗ này sao?” Tay hắn chuyển qua nơi hai người kết hợp, mông Vương Kiến Quốc cũng thập phần sạch sẽ, một cọng mao cũng không có.

Lý Vân Thiên dùng một ngón tay cắm vào huyết động đang thừa nhận dục vọng của hắn, Vương Kiến Quốc ăn đau kêu một tiếng.

“Phía sau cũng sạch sẽ, người cũng từng mở đùi ra như vậy để người khác giúp người cạo sao?”

Vương Kiến Quốc bồi hồi giữa thống khổ cùng khoái cảm, gât gao nhắm hai mắt, kịch liệt thở hổn hển, “Không, là ta tự mình... A... Dùng... Dùng mật wax...”

Ngón tay trong hậu huyết móc gẫy, khi rút ra mang theo trảng dịch bạch sắc đặc sệt. Phân thân mạnh mẽ đâm vào, khiến thân thể Vương Kiến Quốc một trận rung động.

“Vì cái gì, một nam nhân bình thường lại tự tẩy giang mao của mình?”

Wương Kiến Quốc mặt trướng đỏ bừng.

“Đại thúc, nói a, người xem ‘Tiểu huynh đệ’ của ta đang kiểm tra thân thể người, nhưng thói quen thường ngày của người cũng là nội dung ta cần biết. Cái gì cũng phải rõ ràng, ta mới thuê phòng của người được chứ.”

Thượng thức bị thay đổi, Vương Kiến Quốc đành phải mở miệng trả lời vấn đề “chính đáng” của Lý Vân Thiên.

“Có đôi khi cảm thấy phía sau thực ngứa... Ân... Đưa tay ra sau gãi lại cảm thấy mao phía sau vương vís... Cho nên...”

“Trách không được mông đại thúc so với những người ta từng thao lỏng hơn một chút, ta còn tưởng tuổi lớn, bắp thịt lỏng chứ. Đại thúc chưa từng bị người khác tiến vào sao?” Lý Vân Thiên không nghĩ tới mình cư nhiên đụng phải một số 0 ẩn, có lẽ vì hoàn cảnh xã hội lúc đó, y cũng không cảm thấy bản thân thích bị nam nhân tiến vào, nên vẫn kết hôn sinh con.

“Không có... Trước giờ phòng chưa từng cho thuê...” Vương Kiến Quốc thở hổn hển nói.

Đáp án có chút xuất hồ ý liệu làm cho Lý Vân Thiên bật cười.

Lúc này, Vương Kiến Quốc hô hấp càng thêm dồn dập, sắc mặt y đỏ bừng, bởi vì khoái cảm xông thẳng vào óc mà sắc mặt hoảng hốt, y gầm nhẹ một tiếng, phía sau kịch liệt co rút, bắn ra.

Wương Kiến Quốc không bị thay đổi độ mẫn cảm lại vì Lý Vân Thiên sáp nhập mà khoái cảm liên tục, thậm chí lần đầu tiên tiếp nhận cơn thịnh nam nhân đã bị sáp bắn, điều này làm cho nội tâm Lý Vân Thiên phi thường có cảm giác thành tựu.

Lý Vân Thiên không có tiếp tục làm tiếp, dù sao kiện mỹ giáo luyện còn hai người con trai, cần hẳn “kiểm tra”.

Hắn buông hai chân Vương Kiến Quốc vì cao trào mà vô lực, rời khỏi người y. Nhìn Vương Kiến Quốc hai chân mở lớn nằm trên phản, tám khối cơ bụng đều là JING ‘YE bị sáp bắn ra, Lý Vân Thiên vừa lòng gật gật đầu.

“Tiểu, tiểu huynh đệ... Kiểm tra đủ tư cách rồi sao?” Vương Kiến Quốc suyễn khí, chậm rãi hỏi.

“Ta đại khái kiểm tra không tệ, có điều còn cần thêm một bước nữa. Đại thúc còn chưa kiểm tra ‘rót thủy được’, cũng chưa thử nghiệm công dụng của đại thúc, ta không biết kết quả sẽ thế nào a.” Lý Vân Thiên vẽ mặt nghiêm túc nói.

“Kiểm tra rót thủy được? Công dụng?” Vương Kiến Quốc thập phần nghi vấn.

“Không sai a, đại thúc người có phải đã quên rồi không, người thuê phòng cần trút hết JING ‘YE vào trong cơ thể chủ nhà, nếu khi đó chủ nhà có thể cao trào, lúc đó mới chứng minh gian phòng thích hợp ở lại. Mà công dụng, chính là khách trọ đến nhà chủ nhà, muốn sử dụng chủ nhà thế nào cũng được, chỉ dùng làm người làm vườn, đầu bếp hay vật phẩm hữu ích, hoặc chỉ đơn thuần là làm công cụ tiết dục.”

Wương Kiến Quốc bừng tỉnh đại ngộ, “A, thật có lỗi thật có lỗi, ta cư nhiên quên chuyện này.” Y xấu hổ, “Tiểu huynh đệ thật sự ngưng ngưng a, trước khi người rót vào ta đã cao trào, có phải đã không có tư cách để người sử dụng?”

“Chỉ là một mình người đương nhiên không thừa nhận nỗi ta, người có thể tìm giúp đỡ mà, nói không chừng ta ‘kiểm tra’ đến người khác, các người sẽ hợp cách a.” Lý Vân Thiên cười nói.

Wương Kiến Quốc ánh mắt sáng ngời, “Ý kiến hay!”

Y quay đầu bò xuống phản, thể lực khôi phục cực nhanh làm Lý Vân Thiên thập phần tán thưởng, như vậy chút nghỉ ngơi một hồi là có thể tiếp tục bị hắn thao.

Kiên mỹ giáo luyện đi đến một gian phòng khóa, tìm chìa khóa mở cửa phòng.

“Con trai lớn của ta tạm thời không ở nhà, con trai nhỏ ngày hôm qua về không biết sao lại bắt đầu sốt, nếu tiểu huynh đệ người không chê trước kiểm tra con trai nhỏ đi, tuy rằng nhiệt độ cơ thể khá cao, thân thể nó cường tráng, nói không chừng vận động có thể khỏe lại sớm.”

Lý Vân Thiên qua đi nhìn, người ngủ say dưới chăn dày, không phải tiểu ca chuyển phát nhanh Vương Lập Hải sao!

Về nguyên nhân phát sốt, cũng hiển nhiên nhất thanh nhị sở, hôm qua hắn ở bên ngoài thao Vương Lập Hải lộ ra trọn vẹn cả một buổi chiều, nhiệt độ không khí đầu xuân tiết còn rất thấp, thời gian dài lơ lửng khiến toàn thân y lạnh thấu. Hơn nữa thống khổ khai bao cùng vết thương sưng đỏ còn bị nứt phía sau, không sinh bệnh mới là lạ!

“Không có vấn đề gì chứ, con người còn đang sinh bệnh a.” Lý Vân Thiên do dự hỏi.

Vương Kiến Quốc do dự một chút, vẫn mở miệng: “Dù sao thuê phòng mới là chính sự... Nam hài tử thân thể khỏe mạnh, không thành vấn đề!”

Nếu thân sinh phụ thân đều nói như vậy, hắn còn khách khí làm gì? Lý Vân Thiên xốc chăn trên người Vương Lập Hải lên, Vương Lập Hải bởi vì phát sốt mà mặt đỏ bừng lông mi run rẩy, gian nan mở mắt.

“Lý tiên sinh, sao người lại tới đây?” Y suy yếu hỏi, biểu tình vốn như ánh mặt trời lúc này hơn chút yếu ớt.

“Nghe nói người sinh bệnh, ta đến thăm người.” Lý Vân Thiên nói bừa.

“Lý tiên sinh người thật khách khí quá.” Vương Lập Hải cảm kích nói.

“Việc dùng thử còn làm được không?” Lý Vân Thiên làm bộ sốt ruột, “Mấy thứ kia ta cần dùng gấp, nếu không thể nhanh chóng thử hết...”

Vương Lập Hải khẽ cắn môi, “Lý tiên sinh, không sao, không cần bận khoản về cơ thể ta, ta sẽ tận lực giúp người thử hết, sẽ không trì hoãn chính sự của người.”

“Vậy sao, vậy thật tốt quá.” Lý Vân Thiên vui vẻ nói, “Vừa lúc ta đến thuê phòng nhà người, cần kiểm tra trạng huống thân thể chủ nhà, hôm nay tiến hành cả hai việc đi.”

“Như vậy... A.” Vương Lập Hải bất tri bất giác bị Lý Vân Thiên thôi miên ngơ ngác nói.

“Quy tắc cụ thể để phụ thân người nói cho người nghe, hiện tại trước đi rửa sạch thân thể một chút đi, một hồi kiểm tra bị ta thấy thứ bẩn thỉu gì đó sẽ thực phức tạp a.”

Vương Kiến Quốc trần trụi hoàn toàn đi tới, truyền thụ cho con trai “thường thức” Lý Vân Thiên vừa dạy cho y.

Nhìn một phụ thân dạy con trai làm thế nào dùng móng khiến khách trọ vừa lòng, cảnh tượng này quả thực rất thú vị! Lý Vân Thiên trong mắt cơ hồ tỏa ánh sáng.

“... Phải để khách trọ rót ‘dịch thể kiểm tra’, cũng chính là JING ‘YE vào cơ thể người đồng thời chính người cũng phải đạt cao trào.” Vương ba ba vừa giảng, vừa quỳ trên mặt đất nhếch móng chỉ vào hậu huyệt của mình làm mẫu cho con trai.

“Có lẽ sẽ rất khó a, bởi vì đang sinh bệnh thể lực của ta không tốt lắm, vạn nhất ta bắn trước sẽ làm Lý tiên sinh thất vọng.” Vương Lập Hải nghiêm túc lo lắng tính khả thi.

“Nếu người cũng không được, cũng chỉ đành gọi đại ca người về.” Vương Kiến Quốc cau mày.

“Hơn nữa ta còn phụ trách nghiệm hóa đồng hàng hóa của Lý tiên sinh...” Vương Lập Hải cảm thấy nhiệm vụ này rất nặng.

“Khi tiểu huynh đệ sáp vào thì dùng sức co rút PI ‘YAN của người, hắn đại khái sẽ nhanh bắn ‘thể dịch kiểm tra ‘ vào trong cơ thể người đi.” Vương Kiến Quốc ra chủ ý cho y.

“Ta tận lực kiên trì.” Vương Lập Hải tựa hồ hạ quyết tâm, biểu tình kiên nghị nói.

Vương Lập Hải phát sốt chỉ mặc quần lót lắc lắc lư lư đứng lên, “Không có biện pháp, chính sự quan trọng hơn, phải đợi ta rửa sạch thân thể thật sự là thất lễ, mời tạm thời kiểm tra thân thể cha ta lần nữa để giải buồn đi.”

18. Chương 18

Khi Vương Lập Hải sắc mặt tái nhợt ra khỏi phòng tắm, Lý Vân Thiên đang ngồi trên sofa, Vương Kiến Quốc quỳ trước mặt hắn dùng miệng hàm chứa phân thân hắn.

“Cái miệng nhỏ phía trên của chủ nhà đại thúc coi như không tồn tại.” Hắn đánh giá, vẫn không nhúc nhích mặc dầu Vương Kiến Quốc chuyển động trước sau.

“Lý tiên sinh vừa lòng là tốt rồi.” Vương Lập Hải mới tự quán tràng cho mình, thấy miệng phụ thân đang bận rộn, lập tức đón lời thay.

Lý Vân Thiên vẫy tay, Vương Lập Hải vội vàng đi qua.

“Cho ta xem nơi người sẽ bị sử dụng.”

Vương Lập Hải theo lời mà làm.

Hậu huyệt hôm qua mới bị tiến vào vẫn tươi màu hồng phấn, lúc này bởi vì bị súc ruột mà hơi sưng đỏ, đang bất an hé ra hợp lại. Vương Lập Hải cố sức giương mông lên, hai đùi mở rộng, cơ hồ không có gấp khúc, đầu gối vậy mà trực hạ xuống đất.

Ngón tay Lý Vân Thiên vuốt ve cái mông nhẵn nhụi, nếp uốn chặt hẹp thập phần mãn cảm, bị đụng tới liền lập tức như bị chấn kinh mà co rút.

“Thoạt nhìn còn có thể.” Lý Vân Thiên bắt bẻ nói, hắn quay qua vỗ vỗ đầu Vương Kiến Quốc vì phân thân xuất nhập mà hai má đều phồng lên, “Đại thúc người thấy sao? Con người có cái mông không tệ a.”

Vương Kiến Quốc nhẹ nhàng quay đầu qua, còn không quên dùng đầu lưỡi liếm đỉnh ‘Lý Vân Thiên’. Sắc mặt y ửng đỏ, nhìn con trai dùng tư thế thấp hèn ghé vào trước mặt người khác như vậy, tựa hồ làm cho y hưng phấn.

Vương Lập Hải nhẹ nhàng rên rỉ.

Phụ thân y quang lõa quỳ trên mặt đất vì nam nhân này làm khẩu giao, mà y cũng tứ chi mở rộng tùy ý hắn phẩm ngoạn...

Lý Vân Thiên nâng chân đạp lên mông Vương Lập Hải, toàn thân cao thấp nơi này là có thịt dày nhất cũng rất co dãn, bàn chân đạp lên thịt mông như cuộn sóng mà nhô lên.

Bản thân tựa hồ bị coi như sinh vật chỉ có mông... Vương Lập Hải trong lòng nghĩ.

Lý Vân Thiên lấy ra vật phẩm tình thú mình mang tới.

“Đây là thứ cần đeo thời gian dài mới có tác dụng a, chỉ bị đùa bỡn cỡ này, đã là phi thường ôn nhu.” Hắn nói với Vương Lập Hải, “Bởi vì sinh bệnh nên giảm bớt yêu cầu cho người, cũng không trách phạt ‘công năng bộ vị’ của người, mong người tiếp nhận hảo ý của ta, và mau chóng khỏe lại!”

Vương Lập Hải quỳ trên sàn đầu hơi nghiêng, xuyên qua giữa hai chân nhìn đến thứ sắp dùng trên mình — đó là một trang bị mới lạ, đó là đạo cụ trường điều trạng (?) cao su màu da, một đầu thô to như là phân thân giả, một đầu khác là cái ống rất nhỏ, giữa hai đầu rất nhẵn nhụi.

“Lý Vân Thiên thật sự quá khách khí!” Vương Lập Hải cảm kích nói.

Lý Vân Thiên đưa đạo cụ đến trước mặt Vương Lập Hải, “Tự mình liếm ướt nó đi, nếu dùng dầu bôi trơn sẽ rất dễ trượt ra khỏi PI ‘YAN’ của người, sẽ làm ta thực khó xử.”

Vương Lập Hải ngoan ngoãn ngẩng đầu, vươn đầu lưỡi. Lý Vân Thiên nhét phân thân giả thô to trong miệng y.

“Ngô...” Vương Lập Hải hừ một tiếng.

Lý Vân Thiên vuốt đầu Vương Lập Hải, “Ngậm sâu một chút... Đúng rồi, nếu có thể vào tới yết hầu của người, ta sẽ thực vui vẻ.”

Vương Lập Hải cố gắng áp cảm giác buồn nôn xuống, y tắc cao su chế phẩm thô to lấp đầy trong miệng.

Lý Vân Thiên cơ hồ thấy được cổ Vương Lập Hải phồng ra một vòng... Bị vật thô to như thế chặn cả yết hầu, căn bản vô pháp hô hấp, Vương Lập Hải sắc mặt đỏ lên, trước mắt dần mờ hồ, y thậm chí cảm thấy khoái cảm kinh phiêu phiêu.

Thân thể vẫn còn bị virus tàn phá ngược lại vì dễ dàng suy yếu mà càng có thể cảm nhận được cảm giác sắp chết.

Lý Vân Thiên nhanh chóng rút đạo cụ ra, nhìn Vương Lập Hải kịch liệt ho khan, nước mắt nước miếng của y đều rơi xuống sàn, huyết động phía sau cũng kịch liệt co rút.

Vương Kiến Quốc mang theo ánh mắt lo lắng liếc qua.

Lý Vân Thiên ý bảo Vương Kiến Quốc hé miệng, phân thân còn mang theo nước miếng lui ra ngoài. Hắn đi qua, ngồi xổm bên người Vương Lập Hải.

“Ta thực vui vẻ.” Lý Vân Thiên lẳng lặng nói.

Vương Lập Hải vẫn còn thở hổn hển, y nâng mắt nhìn Lý Vân Thiên, ánh mắt dịu ngoan, ba quang liễm điếm.

“Rất ít người có thể vào thời khắc tử vong tới gần lại vẫn duy trì tín nhiệm với ta. Rõ ràng có thể tự mình rút ra, không phải sao?” Lý Vân Thiên cười khẽ, hỏi.

“Bởi vì... Khụ, khụ khụ Lý tiên sinh nói làm như vậy người sẽ thực vui vẻ...” Vương Lập Hải nói, thân thể y còn đang ho khan, nhưng khuôn mặt lại vì nội tâm khoái hoạt mà sáng sủa lên.

“Đúng vậy, người làm được.” Đối mặt người như vậy, cho dù là vì bị thôi miên mà coi mình trọng yếu như thế, Lý Vân Thiên cũng vô pháp chống cự mà cảm động.

“Muốn ở bên ta không? Trở thành nô lệ của ta.” Lý Vân Thiên nghiêm túc hỏi.

“Nô lệ?” Vương Lập Hải có chút giật mình, “Ta chỉ là... Lý tiên sinh, ta...”

Lời Vương Lập Hải nói dần nhỏ xuống.

“Phải không, không muốn thì thôi vậy, ta nói đùa thôi.” Lý Vân Thiên nhìn không ra có gì thất vọng, vẫn ôn hòa cười.

Hắn xoay người, túm chăn mỏng khoát trên sofa tới, phủ lên người Vương Lập Hải.

Lý Vân Thiên ôm Vương Lập Hải về phòng ngủ của y.

“Dưỡng tốt thân thể đi.”

Khi xoay người bỏ đi, tay áo Lý Vân Thiên bị kéo lại.

Ánh mắt Vương Lập Hải hướng về đạo cụ tình thú bị ném ở phòng khách, “Còn chưa dùng thử...”

“Không cần.” Lý Vân Thiên nói.

Vương Lập Hải trợn to hai mắt, bởi vì sinh bệnh mà ánh mắt thoát nhìn có vẻ ươn ướt đáng thương hề hề.

“Vì cái gì, ta khiến Lý tiên sinh thất vọng rồi sao? Tiểu huyết của ta không đủ xuất sắc, động tác của ta không đủ động lòng người... Ta còn có thể tiếp tục thử dùng, nhiều đạo cụ như vậy có thể cần dùng rất lâu. Hay... Bởi vì ta không đáp lại lời mời của Lý tiên sinh?”

Lý Vân Thiên cúi đầu, đối diện với Vương Lập Hải.

“Bởi vì ta không muốn đáp lại tín nhiệm người giao phó cho ta.”

Vương Lập Hải nghi hoặc nhìn hắn.

“Bởi vì tin tưởng ta vô luận thế nào cũng sẽ không tổn thương người, cho nên mới không chút cố kỵ đối đãi thân thể mình như vậy. Người như vậy khiến ta không tìm được gì tương ứng để hồi báo, nếu chỉ là lấy lập trường một khách hàng, một khách trọ... Hoặc là một bằng hữu.”

Vương Lập Hải vội vàng nói: “Ta không cần hồi báo.”

Lý Vân Thiên thở dài, hắn xốc chăn Vương Lập Hải lên, ôm y vào trong ngực.

“Là bởi vì người thích ta sao?” Lý Vân Thiên hỏi.

Vương Lập Hải mê mang ngẩng đầu.

“Nếu vào lúc chưa có cảm tình gì liền quyết đoán ra tay, ta tuyệt đối sẽ không do dự.” Lý Vân Thiên nói với Vương Lập Hải đang nghe mơ hồ hồ, “Đáng tiếc ta muốn tìm không phải là ái nhân, cho nên thả người tự do mới là lựa chọn tốt nhất.”

Tay Lý Vân Thiên trong chăn theo đường cong trên lưng Vương Lập Hải trượt, rất nhanh tới chỗ trũng. Nơi đó ướt át, bởi vì thân thể phát sốt mà nóng rực không chịu nổi. Vương Lập Hải gắt gao ý trong ngực Lý Vân Thiên, bởi vì ngón tay sáp nhập mà rung động.

“Thân mình bị ta khai phá mà thích nam nhân cũng có thể đi tìm một người có thể đáp lại người.”

Lý Vân Thiên vỗ vỗ bụng y. “Ngủ đi, sau khi tỉnh lại hết thấy sẽ lại tốt đẹp.”

“Sau khi ta tỉnh lại, còn có thể gặp Lý tiên sinh chứ?” Vương Lập Hải hỏi.

Lý Vân Thiên trầm mặc đáp lại.

“Lý tiên sinh đề nghị cho ta làm nô lệ của người, cũng không phải nói đùa đi?” Vương Lập Hải oa trong ngực Lý Vân Thiên lại ngẩng đầu lên, “Nếu là lập trường một khách quen, một khách trọ, hoặc là một bằng hữu, Lý tiên sinh không thể đáp lại ta, vậy trở thành nô lệ của người có phải là có thể ở cạnh người hay không?”

19. Chương 19

“Người xác định người đang nói cái gì?” Lý Vân Thiên hỏi.

Câu trả lời của Vương Lập Hải chính là chui đầu vào trong chăn liếm phân thân của Lý Vân Thiên.

Trụ thể thô to được hàm chứa thật cẩn thận, người quỳ giữa hai chân còn thường thường vươn đầu lưỡi chiếu cổ tới song cầu ở gốc.

“Tự tôn bị loại bỏ hoàn toàn, cũng không giữ lại tự do và nhân cách, tựa như súng vật vĩnh viễn nằm co dưới chân ta... Đây là người muốn sao?”

Vương Lập Hải vươn đầu ra khỏi chăn, vì phát sốt cùng hưng phấn mà sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt y lấp lánh sáng lên.

“Đúng vậy, chủ nhân, hết thấy như lời ngài ta đều vui vẻ tiếp nhận, chỉ cần có thể ở bên cạnh ngài.”

“Như vậy...” Lý Vân Thiên cười nói, “Chúng ta còn chưa từng hoàn toàn toàn tiếp xúc đi?”

Lúc trước tuy rằng tiến vào Vương Lập Hải, nhưng có mang theo áo mưa, song phương đều chưa có hảo cảm thụ lẫn nhau.

Vương Lập Hải mặt đỏ, phục tùng ghé vào bên người Lý Vân Thiên.

Giống một con đại khuyển bị thuần dưỡng thành công, trung thành tận tâm...

Lý Vân Thiên nghĩ thầm.

Bất luận chủ nhân đối đãi thế nào, cho dù bị một cước đá bay vẫn sẽ phe phẩy đuôi sán lại.

Lý Vân Thiên để Vương Lập Hải ghé lên giường, bụng áp lên hai gối đầu, mông liền hoàn toàn toàn diện ra trước mặt hắn.

Một bình dầu bôi trơn nhỏ mở nắp tham nhập hậu huyết, tất cả đều bị đổ vào. Chất lỏng lạnh lẽo làm cho Vương Lập Hải không khỏi sợ run. Phía sau chất lỏng chậm rãi chảy vào chỗ sâu, cảm giác xa lạ này làm cho y bất an mở ra khếp lại lỗ nhỏ phía sau.

Phân thân của Lý Vân Thiên để trước khe mông bị mở ra thật to nhìn không sót cái gì.

“Nếu muốn làm nô lệ của ta, hiện tại ngươi hẳn nên làm gì?”

Hắn cũng không vội sáp nhập, mà muốn dùng ngôn ngữ dạy dỗ một chút tiểu nô lệ mới này.

“Chủ nhân... Thỉnh sáp nhập ta.” Vương Lập Hải nhẹ nhàng nói.

“Sáp đến nơi nào của ngươi?”

Vương Lập Hải duỗi tay đến phía sau, đẩy cánh mông vốn đã bị tách ra, chỉ vào cửa vào đang bị hung khí thật lớn chắn ngoài.

“Sáp đến... hậu huyết của ta...”

Lời nói quá mức nhục nhã khiến khóe mắt Vương Lập Hải lóe bọt nước.

“Chỉ có cái lỗ phía sau ngươi thôi sao?” Lý Vân Thiên còn không vừa lòng.

Vương Lập Hải tội nghiệp suy nghĩ một hồi, nói, “Không chỉ nơi đó... Ân, còn có, miệng của ta, còn có...”

“Đứa ngốc.” Lý Vân Thiên bật cười, hắn không hề dự triệu sáp nhập vào, bởi vì người dưới thân sốt cao, khi hắn sáp nhập chỉ cảm thấy bản thân tiến nhập tới một nơi tuyệt vời lửa nóng, mềm mại, mấp máy.

Bộ vị có nhiệt độ cao hơn so với người bình thường làm Lý Vân Thiên phi thường sướng khoái.

“Nóng như muốn hòa tan ta.”

“A... Chỉ cần... Chỉ cần chủ nhân thích...” Chôn đầu trong chăn, Vương Lập Hải nhẹ nhàng nói.

Sau khi bắn vào cơ thể y, Lý Vân Thiên rút phân thân ra.

Hắn đề cao âm lượng, gọi Vương Kiến Quốc còn đang ở phòng khách, “Đại thúc, đem đạo cụ vừa mới ‘thử dùng’ lại đây.”

Kiện mỹ giáo luyện vẫn quang loa như trước đi đến, cầm trong tay đạo cụ màu da.

“Nếu là bản thân yêu cầu, ta cũng không cần ôn nhu vô nghĩa.”

Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông Vương Lập Hải, ý bảo y mở chân ra.

Đạo cụ tình ái có chứa ý tứ làm nhục một đầu dùng để sáp nhập hậu huyết, chế phẩm silicone mềm mại mà có dân lớn cỡ của Lý Vân Thiên, cũng không phí nhiều công phu liền xông vào.

Nhưng mà một đầu khác là ống dẫn thanh mảnh.

Lý Vân Thiên để Vương Lập Hải đứng lên, quỳ trước mặt hắn.

Phân thân Vương Lập Hải bắn hai lần rú xuống giữa hai chân, Lý Vân Thiên nắm trong tay cẩn thận quan sát. Bộ vị màu hồng phấn cho thấy chủ nhân nó rất ít dùng đến nơi này, đỉnh lỗ nhỏ còn mang theo chút bạch trọc.

Lý Vân Thiên luôn dây dẫn qua giữa hai chân Vương Lập Hải, chiều dài ống dẫn dài nhỏ vừa đúng, không quá ngắn mà không tới mục tiêu, cũng sẽ không vì quá dài mà ảnh hưởng động tác.

“Biết ta muốn sáp nó đến chỗ nào đi?” Lý Vân Thiên nói xong, nhìn đến Vương Lập Hải có chút bất an, sắc mặt đều trắng bệch.

Cho dù hạ quyết tâm làm nô lệ của người khác, việc phân thân bị sáp nhập ổng dẫn, đối với một người chưa bao giờ tiếp xúc loại sự tình này mà nói, cũng có điểm khó tiếp nhận.

Lý Vân Thiên để Vương Lập Hải tự nâng phân thân y.

“Ta vừa rồi hỏi người, người biết một nô lệ hẳn nên làm gì sao?”

Vương Lập Hải có chút mê hoặc, trên mặt lộ ra biểu tình bất an lại bàng hoàng.

“Nếu chỉ là dùng hậu huyệt của người, ta cần gì phải làm nhiều chuyện như vậy.” Lý Vân Thiên lãnh khốc nói, “Thân là nô lệ, toàn thân người đều là của chủ nhân, bản thân người hoàn toàn không có quyền quyết định phải làm nên làm cái gì, hoặc là cự tuyệt chủ nhân quyết định xử trí thân thể người.”

Tay hắn xẹt qua đỉnh của Vương Lập Hải.

“Hiện tại chỉ là phía trước bị sáp nhập ổng dẫn, người đã muốn lùi bước? Nếu chỉ giác ngộ đến như vậy, ta vô pháp giữ người bên người.”

Lý Vân Thiên quay đầu nhìn Vương Kiến Quốc vẫn đứng bên giường, nhìn con trai bị dạy dỗ.

“Đại thúc, con người tựa hồ thực túc trắc, vô pháp thích ứng công dụng ‘nô lệ’ cao cấp hạng nhất của chủ nhà a.”

Vương Kiến Quốc lộ ra thần sắc sốt ruột, “Tiểu Hải a, Lý tiên sinh dù sao cũng là khách hàng, người không phải cũng muốn ở bên hắn sao? Một nô lệ nên làm cái gì người nên chiếu theo mà làm nha!”

Vương Lập Hải vì nghĩ đến phân thân sẽ bị sáp nhập vật thể mà run rẩy, khi nghe Lý Vân Thiên nói vô pháp giữ y bên người, liền lập tức chảy ra nước mắt.

“Chủ nhân, không cần vứt bỏ ta, ta cái gì đều có thể tiếp nhận, chỉ cần người cho ta ở bên cạnh người.”

Y giương phân thân của mình nhắm ngay ổng dẫn trong tay Lý Vân Thiên, tựa hồ vội vàng muốn đâm vào.

“Không nên gấp gáp. Nếu ngoạn hổng người, ta cũng không muốn phải ôm nô lệ không phun được.” Lý Vân Thiên ngăn lại hành động của Vương Lập Hải, để y bảo trì bất động.

Ở đỉnh phân thân của Vương Lập Hải, cùng ổng dẫn đều bôi đủ dầu bôi trơn, Lý Vân Thiên cẩn thận dùng mũi nhọn cắm vào trụ thể của Vương Lập Hải.

“Thả lỏng.” Tiến vào rồi, Lý Vân Thiên nhẹ nhàng chuyển động ổng dẫn.

Vương Lập Hải phát ra thanh âm như nước nổ, lại như rên rỉ.

Khi cảm giác đụng tới chướng ngại vật, Lý Vân Thiên để Vương Lập Hải làm ra động tác bài tiết nước tiểu.

Ổng dẫn bán trong suốt chuyển màu, một dòng nước theo ổng dẫn chảy ra, theo đạo cụ chảy qua tiến nhập vào phân thân giả cắm trong hậu huyệt Vương Lập Hải.

“A!” Vương Lập Hải giật mình kêu lên.

“Đã tiến vào bàng quang, hiện tại bài tiết nước tiểu hay không đều hoàn toàn không thuộc quyền khống chế của người, mà sẽ theo ổng dẫn chảy vào hậu huyệt của người...” Lý Vân Thiên lộ ra mỉm cười tàn khốc.

“Bị chính thể dịch của mình súc ruột tư vị như thế nào?”

“Chảy... Đều chảy vào!” Nước mắt không thể khống chế rơi xuống, Vương Lập Hải khẩn trương nhìn Lý Vân Thiên.

“Còn kiên định làm nô lệ của ta sao, về sau người sẽ bị dạy dỗ có thể còn hơn thế này nữa.”

Vương Lập Hải không chút do dự nói: “Ta cái gì đều có thể chịu được, duy độc việc rời khỏi chủ nhân thực chịu không được.”

Lý Vân Thiên vỗ vỗ cái mông Vương Lập Hải còn cầm phân thân giả thô to, dùng chính tiểu dịch của y quán tràng cho y.

“Hai giờ sau mới có thể tháo xuống, hiện tại, người nghỉ ngơi trước đi.”

Nhìn Vương Lập Hải nằm trong ổ chăn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Lý Vân Thiên hỏi Vương Kiến Quốc ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên giường.

“Còn một chủ nhà khác đâu?”

20. Chương 20

“Lúc này, Tiệp Lâm hẳn là đang làm việc trong quán bar đi.” Vương Kiến Quốc ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói.

“Dẫn ta đi xem.”

Vương Tiệp Lâm là một bartender kỹ năng điêu luyện, bộ dạng anh tuấn, dáng người thon gầy, được khách nữ trong quán bar cùng một ít khách nam yêu thích.

Mặt y thường thường diện vô biểu tình, thời điểm nhìn chăm chú vào bình lắc cao thấp tung bay lại đặc biệt mê người. Tuy rằng làm ở một quán bar phong cách mỹ lệ, y phục y luôn tỉ mỉ chỉnh chu áo sơ mi cài đến tận cổ, bên ngoài là áo may ô đen.

Hiện tại là buổi chiều, trong quán bar rất ít người.

Vương Kiến Quốc đưa Lý Vân Thiên vào, Lý Vân Thiên lập tức thấy được mỹ nam đứng ở quầy bar, biểu tình lạnh lùng thần nhiên, làm người ta có cảm giác cấm dục.

Y đặt ly để cao ra, một dòng rượu thanh khiết chảy ra từ bình lắc, dưới ánh đèn chiết xạ quang mang diễm lệ.

“Ba, sao người lại tới đây?” Vương Tiệp Lâm thấy Vương Kiến Quốc, ngoài ý muốn nói.

Lý Vân Thiên lập tức phát động thôi miên Vương Tiệp Lâm.

“Chúng ta rất quen thuộc, để chúng ta nói chuyện riêng với nhau đi.”

Xét thấy đây không phải nơi riêng tư, Lý Vân Thiên phải đưa y tới phòng riêng trước.

Có Vương Kiến Quốc che dấu và chỉ dẫn, Lý Vân Thiên kéo tay Vương Tiệp Lâm, mang y tới phòng nghỉ của Vương Tiệp Lâm.

“Phiền đại thúc gác ở bên ngoài, có nhân tới hãy cản lại a.” Lý Vân Thiên phân phó kiện mỹ giáo luyện bắp thịt rắn chắc. Hắn đồng thời đánh giá phòng nghỉ của Vương Tiệp Lâm, trong này bày không ít rượu, gia vị rượu, cùng các loại ly chưa mở.

Chốt cửa xong, Lý Vân Thiên đánh giá bartender ánh mắt đại ra.

“Ta là Lý Vân Thiên, là khách quen trong quán bar của người.” Lý Vân Thiên bắt đầu đặt vai diễn cho bartender.

“Hôm nay ta bắt đầu thuê phòng ở nhà người, chức trách của chủ nhà chính là dùng hết mọi thủ đoạn, bao gồm cả thân thể để cho khách trọ cảm thấy vừa lòng.”

“Hết thảy chỉ lệnh của ta người đều không cảm thấy bất mãn kháng cự, người sẽ tiếp thu còn nghe theo. Thân thể của người bị ta dụng tới sẽ miễn cảm thập bội, nhưng mà tuy rằng trong lòng người không bài xích mệnh lệnh của ta, người vẫn bảo trì thiện tâm bình thường.”

Nhìn bartender làn da trắng nõn tiếp nhận thiết lập rồi, Lý Vân Thiên để y tỉnh lại.

“A, thì ra Lý tiên sinh muốn thuê phòng nhà ta a.” Vương Tiện Lâm tỉnh lại nói với Lý Vân Thiên.

“Đúng vậy, có điều bởi vì không biết chủ nhà có thể khiến ta vừa lòng hay không, cho nên ta tới đây xem người.”

Vương Tiện Lâm bình thường lạnh nhạt lại gọi lên mỉm cười, “Như vậy, Lý tiên sinh hiện tại xem, vừa lòng sao?”

“Nhìn qua thì không tồi, có điều người cũng biết, chủ nhà cũng giống như rượu, không nhắm nháp một chút ai cũng không biết dưới bề ngoài xinh đẹp rốt cuộc là hương vị gì.”

“Nói cũng đúng.”

“Cho nên, để ta kiểm tra một chút đi, xem thân thể người có thích hợp để ta ‘ở lại’ hay không.” Lý Vân Thiên tà ác nói.

“Ta nên làm như thế nào đây?” Vương Tiện Lâm có chút mê mang.

“Kiểm tra số liệu thân thể a, xem năng lực của người thế nào, nếu thông qua các điều mục ta yêu cầu về thân thể người, nhà của người có thể thuê.”

“Thì ra là thế.” Vương Tiện Lâm bừng tỉnh đại ngộ.

“Cởi quần áo của người đi, tất cả quần áo không cần lưu lại.”

Lý Vân Thiên tìm giấy, bút, lấy ra đạo cụ chuẩn bị trước khi tới đây.

“Đầu tiên là ngực... ngực Tiểu Lâm hơi nhỏ a, nếu so với ba ba, đệ đệ người.” Lý Vân Thiên vừa cuộn thước dây, vừa nói.

Vương Tiện Lâm áy náy nói: “Bởi vì gia phụ là kiện mỹ giáo luyện mà đệ đệ ở trong đội bóng rổ của trường đại học, cơ ngực bọn họ phát triển hơn ta.”

Dáng người Vương Tiện Lâm thuộc về tiêm gầy, vóc dáng cao gầy, có vẻ mọi nơi trên thân thể đều thực tế, không sai biệt lắm với tổng giám đốc Tư Đồ Trường Phong.

“Thắt lưng lại thật nhỏ, không biết độ mềm dẻo thế nào.”

Lý Vân Thiên ghi chép số liệu lên giấy, rồi tiếp tục để hé miệng Vương Tiện Lâm.

“Còn có răng, có trắng noãn, chỉnh tề không, đầu lưỡi linh hoạt hay không, đó đều là số liệu quan trọng của chủ nhà a!”

Bị kiểm tra khoang miệng như súc vật sắp bị bán làm cho Vương Tiện Lâm cảm thấy một trận nhục nhã, y rũ mi, sắc mặt hơi hơi phiếm hồng.

Lý Vân Thiên với ngón tay vào trong miệng y, quấy rối.

Bởi vì Vương Tiện Lâm vẫn thuận theo mở lớn miệng, nước bọt đều theo khóe miệng chảy ra ngoài.

“Tạm thời còn có thể.” Lý Vân Thiên bắt bẻ nói. Hắn rút ngón tay ra, lau nước bọt trên tay lên mặt Vương Tiện Lâm, lại ghi chép:

Răng: Trắng noãn, chỉnh tề; đầu lưỡi: đỏ tươi, mềm mại; khoang miệng: lớn; có thích hợp khẩu giao hay không: Chờ kiểm định.

Sau đó Lý Vân Thiên lại ghi chép số đo bắp vai, chân Vương Tiện Lâm, rồi ngồi xuống giường.

“Lý tiên sinh?” Vương Tiện Lâm hỏi.

“Àn... Hạng mục tiếp theo là ghi chép chiều dài của người trước và sau khi cương, số liệu trước khi cương đã ghi xong, giờ tự người làm ra chiều dài lúc sau đi.” Lý Vân Thiên nói.

“Vâng...” Vương Tiện Lâm cắn môi, trước mặt “khách quen” tự an ủi, khiến y cảm thấy thập phần nhục nhã, tim đập gia tốc. Dù sao y trời sinh liền tương đối lạnh nhạt, ngay cả số lần tự an ủi cũng rất ít, huống chi biểu diễn trước mặt người khác?

Tay y run rẩy, sờ tới phía trước của mình.

“Đứng như vậy hẳn là không tiện đi?” Lý Vân Thiên hiền lành nói, “Người có thể ngồi lên ghế, hai đùi khoát lên tay vịn, như vậy sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Vương Tiệp Lâm yên lặng nghe theo.

Y cũng không phải người nói nhiều, nếu dùng từ nào đó để hình dung, chính là băng sơn cấm dục hệ, Lý Vân Thiên có phân phó gì, cũng chỉ có thể nhìn y trầm mặc phục tùng. Tuy rằng trên mặt cũng không dám lộ ra biểu tình mất hứng, tựa như nam sinh xụ mặt, Lý Vân Thiên vẫn có thể từ khóe miệng y hạ xuống theo thói quen nhìn ra sắc mặt y bình thường lạnh như băng.

Hai đùi đều khoát lên tay vịn ghế dựa, hậu huyệt Vương Tiệp Lâm đều bại lộ trước mắt Lý Vân Thiên, phân thân bán ngạnh cũng chậm chậm đứng lên. Vương Tiệp Lâm kìm nén rên rỉ, nhưng tiếng hít thở ngày càng thô không thể gạt được lỗ tai Lý Vân Thiên.

“Trước khi bắn báo ta biết, ta cần ghi lại kích cỡ dài nhất của người.” Lý Vân Thiên phục sức chỉnh tề ngồi trên giường, sắc mặt bình tĩnh nhìn Vương Tiệp Lâm dâm mĩ biểu diễn.

Loại tương phản này khiến Vương Tiệp Lâm lại cảm thấy nhục nhã. Người xem càng bình tĩnh, lại càng nổi bật ra sự dâm dăng của y.

Y lần đầu tiên phát ra rên rỉ.

“Thích như vậy sao?” Lý Vân Thiên hỏi, “Nếu chỉ là tự mình đụng chạm phía trước của mình đã nhận nhạo như vậy, vậy khi ta tự mình kiểm tra, người chẳng phải sẽ khoái hoạt đến ngất xỉu đi?”

Mặt Vương Tiệp Lâm càng phát hồng.

“Ta... sắp đến...”

Lý Vân Thiên ném thước dây tới bên cạnh Vương Tiệp Lâm, “Tự nhật lên đo đi.”

Vương Tiệp Lâm chân đều nhuyển run rẩy nhật thước đo từ dưới đất lên, đo chiều dài phân thân của mình.

“18 cm.”

“Không tồi, tuy rằng người về sau không dùng đến nơi này, nhưng thô dài một chút, ta đùa bốn mới thích, không phải sao?” Lý Vân Thiên cười nói.

“Hạng mục kiểm tra kế tiếp, đo độ sâu PI ‘YAN’ của người.”

21. Chương 21

“A?”

Vương Tiệp Lâm từ trước đến nay trước mặt người khác đều lạnh như băng, vì tướng mạo đẹp cùng khí chất như cao lĩnh chi hoa mà được nữ sinh truy phủng, lần đầu lộ ra biểu tình ngơ ngác, y hơi hơi giương miêng, tựa hồ không quá xác định được điều mình nghe được.

“Không thể hiểu nổi sao? Dù sao chức trách quan trọng nhất của chủ nhà chính là sử dụng mông làm cho khách trọ cảm thấy vừa lòng, bởi vậy điều tra bộ vị cũng bình thường thôi.”

“Này, như vậy...” Vương Tiệp Lâm có chút do dự.

“Người đang do dự cái gì?” Lý Vân Thiên nghiêm mặt, lớn tiếng quát.

Vương Tiệp Lâm thân mình run lên, xoay người đưa lưng về phía Lý Vân Thiên, chậm rãi loan hạ thất lưng.

Lý Vân Thiên ngồi trên giường, ánh mắt vừa vặn nhìn thẳng cái mông Vương Tiệp Lâm.

Cái mông trắng nõn thực hẹp, hai cánh mông rất tròn, vì chủ nhân khẩn trương mà ngưng ngừng siết chặt.

“Mở chân người ra.”

Vương Tiệp Lâm chậm chạp mở hai chân, tay y chống trên đầu gối, còn run nhè nhẹ.

Lý Vân Thiên ấn thất lưng Vương Tiệp Lâm, “Phần eo hạ xuống, nhếch mông lên.”

Tư thế quá mức nhục nhã khiến cho Vương Tiệp Lâm cơ hồ muốn chảy nước mắt, y quay đầu lại, ánh mắt hồng hồng cầu xin, “Lý tiên sinh...”

“Như vậy không ngoan a, người hẳn nên nghe lời ta nói.” Lý Vân Thiên đặt tay trên mông Vương Tiệp Lâm, chậm rãi trấn an y.

Vương Tiệp Lâm hít sâu mấy hơi, vênh mông mình lên.

“Mời... Mời kiểm tra... chiều sâu PI ‘YAN’ của ta...”

Lý Vân Thiên nhếch khóe miệng. Hắn lấy ra một cây thước dài nhỏ không góc cạnh, vì chiều cổ lòng tự trọng của người đáng thương trước mặt, cũng không bắt y liếm ướt, mà vẽ loạn dầu bôi trơn lên.

Đồng thời nâng tay lên, đổ dầu bôi trơn lên hậu huyệt Vương Tiệp Lâm.

Cảm giác lạnh như băng trên cửa vào làm cho Vương Tiệp Lâm kim lòng không đậu rụt lại một chút.

“Đừng nhúc nhích.” Lý Vân Thiên nói.

Chỉ cần ra lệnh, bartender cho dù không thích ứng cũng sẽ cần môi dưới ngoan ngoãn bảo trì tư thế, cảm giác phía sau chưa từng có người đụng vào bị ngón tay nhẹ nhàng mát xa.

Lý Vân Thiên ấn nhẹ vài cái, sau đó cầm thước đo vào.

“Ấn...” Vương Tiệp Lâm hừ.

Lý Vân Thiên điều chỉnh góc độ, sáp nhập đến khi không thể đẩy vào nữa.

“17 cm.” Lý Vân Thiên rút thước đo ra rồi nói, đồng thời ghi lại số liệu.

Vương Tiệp Lâm quay đầu lại nhìn Lý Vân Thiên, trong ánh mắt hàm chứa ý hỏi.

“Đại khái không thể hoàn toàn cất chứa hạ thể của ta đi.” Lý Vân Thiên hiểu được y đang hỏi cái gì, khẽ lắc đầu bình luận.

Vương Tiệp Lâm ánh mắt có chút ảm đạm.

“Không cần lo lắng, cho dù chiều sâu không đủ, nếu dung lượng của người đủ lớn, đồng thời PI ‘YAN’ đủ chặt, thân là khách trọ cũng có thể sẽ vừa lòng.” Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông y nhếch lên, an ủi nói, “Cho nên, hiện tại tiến hành kiểm tra hạng mục tiếp theo đi, xem dung lượng và độ nhẫn nại của người thế nào.”

“Hiện tại quỳ rạp trên mặt đất, giống như bây giờ nhếch mông lên.”

Bartender đã bị vật thể tiến vào nên năng lực tiếp thu tựa hồ cường hơn một chút, chỉ do dự một chút liền làm theo.

Ánh mắt Lý Vân Thiên đảo quanh phòng Vương Tiệp Lâm, sau đó tìm được mục tiêu.

Một két bia, nằm dưới gầm bàn.

“Lần đầu tiên mà khẩu vị có chút nặng, thế nhưng không có biện pháp, vì người là bartender mà, bia so với những loại rượu khác cũng coi như ôn hòa đi.” Lý Vân Thiên cười nói.

Vương Tiệp Lâm tựa hồ đoán được Lý Vân Thiên muốn làm gì, mặt mũi trắng bệch.

Lý Vân Thiên tìm được một cái chậu trong phòng, đổ hết mấy chai bia vào, lại lấy trong túi mang theo đến một ống trích, không có kim tiêm, trên thân còn vẽ vạch dung lượng.

“Không sai, xem phía sau của người có thể đổ vào bao nhiêu bia... Thỉnh cố gắng nỗ lực lên, chứa được càng nhiều, ta sẽ càng vừa lòng a.” Lý Vân Thiên lộ ra nụ cười tàn khốc.

Vương Tiệp Lâm môi run run một chút, nhắm mắt lại chờ đợi thống khổ sắp rơi xuống.

Bia lạnh như băng cơ hồ vừa rót vào trong cơ thể đã khiến bụng Vương Tiệp Lâm đau quặn, bia lưu động trong nội tràng đồng thời thả ra lượng lớn khí thể, axit carbon dioxide càng thêm kích thích tràng đạo mấp máy.

Vương Tiệp Lâm rướn cổ, mồ hôi lạnh từ khuôn mặt chảy xuống.

“Đã vào 200 ml... Kế hoạch của ta là đổ vào 1000 ml, làm tốt giác ngộ đi.”

Nghe được Lý Vân Thiên lời, Vương Tiệp Lâm cơ hồ có cảm giác tâm bị đánh tan, chỉ là 200 ml đã khiến bụng y đau như dao cắt, y hoàn toàn không thể tưởng được đổ 1000 ml vào y sẽ như thế nào.

Lý Vân Thiên lại không để ý đến Vương Tiệp Lâm phản ứng cứng ngắc, lại rót vào một xi lanh bia.

Cái bụng bằng phẳng của Vương Tiệp Lâm tuy rằng không có bắp thịt, đường cong lưu sướng tựa như tác phẩm nghệ thuật, hiện tại nơi đó chậm rãi nổi lên. Lý Vân Thiên cúi đầu nhìn bụng dưới Vương Tiệp Lâm biến hóa, tiếp tục tiêm bia vào.

Vương Tiệp Lâm mồ hôi cùng nước mắt tích lặc trên sàn nhà, tay y gắt gao nắm chặt, cả người buộc chặt.

“Nếu thật sự chịu không nổi, liền nói với ta, ta tuyệt đối không cho phép người tự phun ra.” Lý Vân Thiên nghiêm túc nói, động tác trong tay vẫn không ngừng.

“... 200 ml cuối cùng.”

Vương Tiệp Lâm há to miệng hô hấp.

“Cảm giác thế nào?” Lý Vân Thiên ngồi xổm hỏi Vương Tiệp Lâm đã cuộn mình trên sàn.

“Muốn đi... WC.” Vương Tiệp Lâm dứt quãng nói, y bị lượng lớn khí thể không ngừng sinh ra trong cơ thể tra tấn phi thường thống khổ.

“Người hiện tại lộ ra trọn vẹn, định cứ như vậy lao ra ngoài sao?” Lý Vân Thiên mang theo biểu tình vô tội, nhắc nhở y.

Vương Tiệp Lâm biểu tình cứng đờ.

“Lỏa thân lao ra, bị nhóm đồng sự của người, các khách hàng nhìn thấy, hoặc lựa chọn ở trước mặt ta, bài tiết thứ trong cơ thể ra chậu này.” Lý Vân Thiên chỉ vào chậu bia.

Hai lựa chọn đều làm cho Vương Tiệp Lâm thập phần khó tiếp nhận, y trên mặt đất lắc lắc đầu, vì dòi lệt chú ý, da đầu dùng sức cọ vách tường.

“Ngẩng đầu lên, nếu cọ phá da, ta sẽ mất hứng.” Lý Vân Thiên túm tóc Vương Tiệp Lâm, nâng đầu y hướng về phía mình nói, “Nghĩ kỹ chưa, người sắp nhịn không được đi? Là chọn dùng bộ vị bí ẩn tối nhục nhã đã bị ta nhìn hết, kiểm tra xong, bài tiết trước mặt ta, hay chuẩn bị lỏa lồ trước công chúng?”

“Nơi này... Ở trong này...” Vương Tiệp Lâm nói ra xong, nước mắt như vỡ đê ào ra.

Lý Vân Thiên nâng nửa thân trên Vương Tiệp Lâm lên, để mông y trên chậu, đồng thời ác liệt thân thủ nhuấn cái bụng trướng lên của Vương Tiệp Lâm.

Bia sắc vàng nhạt phun ra tung tóe.

Từng cổ chất lỏng cố gắng bài tiết khỏi cơ thể, Vương Tiệp Lâm hai mắt nhắm lệ mơ hồ gục trên sàn nhà, cơ hồ không thể nhúc nhích.

“Trong cơ thể tựa hồ thực sạch sẽ, cho dù phóng thí cũng vì hơi bia nên không có mùi khác. Quả nhiên nam nhân cấm dục hệ ngay cả trong mông đều thực sạch sẽ a!” Lý Vân Thiên bình phán.

Lý Vân Thiên dùng khăn mặt lau khô bộ vị dính bia của Vương Tiệp Lâm.

Sau đó động thân mà vào.

Cảm giác thúc đẩy khác thường khiến Vương Tiện Lâm ghé vào sàn nhà lạnh lẽo quay qua đầu, bởi vì móng vuốt duy trì tư thế cao kiêu, y rành mạch thấy được bộ vị bị quán nhập chất lỏng đã từng không ít đang hàm chứa một cơn thịnh nộ to... Nam nhân trên người dùng sức thẳng tiến, rút ra, làm cho điểm mẫn cảm trong cơ thể Vương Tiện Lâm bị kích hoạt, cảm nhận được khoái cảm trước nay chưa từng có.

“Thực kích thích a, bên trong còn lưu lại ít bia, khiến chính ta cũng không tự giác hưng phấn lên.” Lý Vân Thiên nói.

Vương Tiện Lâm đại ra vuốt duy trì tư thế quay đầu nhìn bộ vị bị sáp nhập. Đối với một người hai giờ trước vẫn là xử nam lại khác phái luyến mà nói, tận mắt thấy bản thân cao cao nhếch móng, còn hàm chứa cơn thịnh nộ của nam nhân khác, thật sự là một kích thích không nhỏ.

22. Chương 22

Sau khi bắn vào trong thân thể Vương Tiện Lâm, Lý Vân Thiên kéo bartender vì nằm úp sấp trên mặt đất, biến thành toàn thân bắn hề hề.

“Thật bắn thiu, bartender đều là cái dạng này sao?” Hắc trào phúng.

Vương Tiện Lâm vốn là soái ca có chút ít khiết phích, sắc mặt lạnh băng cấm dục hệ, nhưng y lúc này vô luận thể nào cũng không thể duy trì hình tượng nhất quán của mình, trên người đầy bụi đất, trên mặt đầy nước miếng cùng nước mắt mà rối tinh rối mù, hai chân thẳng tắp thon dài tạm thời không thể khép lại, hậu huyết còn có bạch trọc chậm rãi chảy ra...

Lý Vân Thiên nhìn y một hồi, Vương Tiện Lâm vốn đã vì tình cảnh bản thân mà xấu hổ lại càng bất an cúi đầu.

“Hôm nay ngươi trước hết xin nghỉ về nhà đi, bắn hề hề như vậy đi ra ngoài, ta cũng không muốn thừa nhận ngươi là chủ nhà của ta.”

Vương Tiện Lâm run rẩy đứng lên.

“Từ từ.”

Lý Vân Thiên thấy được một thứ tốt.

Trên bàn có một quả trứng gà, có thể là điểm tâm Vương Tiện Lâm ăn còn thừa.

Cầm lấy xoay xoay hai vòng, đã chín rồi.

“Lại quỳ xuống.” Lý Vân Thiên cười tà.

Vương Tiện Lâm đành phải tuân mệnh.

“Ta rót cho ngươi vô số con cháu đều bị ngươi chảy ra, quá lãng phí!” Lý Vân Thiên làm bộ hung tợn nói.

“Cho nên, ta giúp ngươi chặn lại.”

Hắn cầm trứng gà, rót dầu bôi trơn, lăn quanh huyết khẩu Vương Tiện Lâm.

Vỏ trứng cứng rắn khác hẳn phân thân thô to.

Vương Tiện Lâm bất an lui móng.

“Muốn vi phạm mệnh lệnh của ta sao? Đây cũng không phải điều một chủ nhà đủ tư cách nên làm!” Lý Vân Thiên vỗ một cái thật mạnh lên móng Vương Tiện Lâm, nghiêm khắc nói.

Vết tay hồng hồng in trên cái móng tuyết trắng của Vương Tiện Lâm, Lý Vân Thiên nhìn lại thập phần hưng phấn.

Hắn không chút thương tiếc hướng đầu trứng gà tới, đẩy mạnh vào.

Đừng nhìn vỏ trứng mỏng như vậy, kỳ thực trứng gà có thể thừa nhận áp lực vô cùng lớn. Tuyệt đối sẽ không bị biến dạng khiến Vương Tiện Lâm vừa mới có chút quen vật thể mềm dẻo tiến vào cảm thấy phi thường bất an.

Y rên rỉ, cũng không dám trốn tránh nữa.

“Thả lỏng.” Lý Vân Thiên vỗ hông Vương Tiện Lâm.

Cố gắng nửa ngày, trứng gà đã tiến nhập vào đạo tràng trúc trắc của Vương Tiện Lâm.

Lý Vân Thiên nhìn trái nhìn phải, lại tìm được mấy quả trứng gà.

Vương Tiện Lâm cơ hồ hoảng sợ mở to hai mắt. Một quả đã khiến y chịu không nổi, càng đừng nói trong tay Lý Vân Thiên còn cầm mấy quả!

Lý Vân Thiên nghiêm mặt, “Biểu tình gì vậy, đây cũng là thí nghiệm dung lượng của người, hảo hảo bảo trì tư thế cho ta!”

Soái ca bartender không có cách nào chỉ có thể duy trì hai chân mở lớn, mông nhếch lên, tùy ý người khác nhét trứng vào hậu huyệt y mới bị nam nhân tiến vào!

“Hai quả...” Lý Vân Thiên nhìn quả trứng thứ hai chậm rãi đi vào, lại lấy quả thứ ba.

“Không được, bỏ vào nữa tuyệt đối sẽ vỡ ra!” Vương Tiện Lâm bất an ngăn lại.

Lý Vân Thiên nhìn y một hồi.

Bị ánh nhìn mang theo cảm giác áp bách của Lý Vân Thiên nhìn chằm chằm, Vương Tiện Lâm quay đầu đi, cơ hồ nhận mệnh nghĩ thầm, vỡ ra liền vỡ ra đi.

“Làm một khách trọ đủ tư cách, sử dụng thân thể chủ nhà hợp lý, cũng là trách nhiệm của ta.” Sau một lúc lâu, Lý Vân Thiên mở miệng. Hắn vượt thân thể khấn trương cứng ngắc của Vương Tiện Lâm, an ủi y.

“Yên tâm đi, nếu cực hạn của người là hai quả trứng gà, quả thứ ba ta liền tạm thời không cho vào.”

Thanh âm Lý Vân Thiên cất cao, “Vương Kiến Quốc, vào đi.”

Kiến mỹ giáo luyện bắp thịt rắn chắc đi vào, đứng trước cửa. Y giống như không thấy con trai lớn còn đang quỳ rạp trên mặt đất, chặt vật không chịu nổi, chỉ hỏi: “Thế nào, Lý tiên sinh vừa lòng với thân thể của người sao?”

Vương Tiện Lâm cũng không thể phán đoán, y quay đầu nhìn về phía Lý Vân Thiên.

“Còn có thể.”

“Cho nên ——” Vương Kiến Quốc kinh hỉ nói.

“Cho nên ta về sau có thể thuê phòng của các người.” Lý Vân Thiên mỉm cười tiếp lời y.

“Thật sự là quá tốt!”

“Vương Tiện Lâm, mặc lại quần áo đi, chúng ta về nhà người.”

Bartender trong mộng tắc hai quả trứng gà ngồi lên xe Lý Vân Thiên.

“Ngồi vào ghế phó lái.” Lý Vân Thiên mệnh lệnh nói.

“Đúng vậy đúng vậy, ngồi vào ghế phó lái, Lý tiên sinh nói không chừng trên đường còn có thể kiểm tra thân thể người một chút.” Vương Kiến Quốc vội vàng gạt đầu, đẩy đẩy con trai lớn.

Lý Vân Thiên mỉm cười, khởi động xe.

Dọc đường đi cũng không có chuyện gì phát sinh, khi Lý Vân Thiên dừng xe thấy Vương Tiện Lâm nhẹ nhàng thở dốc. Bởi vì phía sau có trứng gà cứng rắn, y bị tra tấn mơ hồ.

“Không bị ta kiểm tra, thất vọng rồi sao?” Lý Vân Thiên lạnh lùng nói.

Vương Tiện Lâm ánh mắt giương lên, nhìn Lý Vân Thiên.

“Lý tiên sinh...”

“Tiểu huynh đệ a...”

Thanh âm phụ tử hai người đồng thời vang lên.

Lý Vân Thiên nhìn Vương Kiến Quốc ngồi ở ghế sau có chút bất an.

“Không có lần sau.” Lý Vân Thiên nói, “Tự tiện phỏng đoán tâm tư của ta, ta mới là khách trọ, ai cho người quyền tự cổ mục đích thay ta làm chủ?”

Vương Kiến Quốc cường tráng như học sinh tiểu học làm sai chuyện cúi đầu nghe Lý Vân Thiên răn dạy.

Quá một hồi, Lý Vân Thiên thả nhẹ giọng điệu.

“Vào nhà đi, Lập Hải có lẽ đã tỉnh, thân là khách trọ, ta cũng muốn lập mấy quy củ với các người, bớt đi mấy chuyện phát sinh như vừa rồi.”

Trở lại phòng, Lý Vân Thiên nhìn thấy nô lệ mới của hãn Vương Lập Hải đang nằm trên giường, thấy hãn trở về liền vội vàng nhảy xuống giường, đi đến bên người Lý Vân Thiên, vui vẻ hô một tiếng “Chủ nhân”.

Lý Vân Thiên nhìn Vương Lập Hải toàn thân trần trụi, như hải tử bình thường chờ mong người khen ngợi giường đầu nhìn hãn, sờ sờ đầu y.

“Đại thúc, trước mang con trai lớn của người đi tẩy rửa đi, trong ngoài đều phải sạch sẽ.” Lý Vân Thiên nói với Vương Kiến Quốc.

Sau đó hãn ngồi xuống sô pha, vẫy vẫy Vương Lập Hải, Vương Lập Hải nhãn tình sáng lên, cơ hồ lập tức phác thông quỹ xuống bên chân Lý Vân Thiên.

Đối với một nô lệ chưa từng bị chính thức dạy dỗ mà nói, biết cho dù làm nũng cũng không có thể chưa được chủ nhân cho phép đã bỏ nhào vào ngực chủ nhân, mà là quỹ trên mặt đất, đã là phi thường có giác ngộ.

Lý Vân Thiên vừa lòng gật gật đầu.

“Đưa lưng về phía ta quỹ ngồi lên trên sô pha.”

Vương Lập Hải quang lỏa lập tức bò lên, mở đùi khóa hai bên sườn của Lý Vân Thiên, sau đó nhắm ngay phân thân Lý Vân Thiên lộ ra, chậm rãi ngồi xuống.

23. Chương 23

Khi Vương Kiến Quốc mang theo Vương Tiễn Lâm sắc mặt tái nhợt đi ra, nhìn đến con trai, đệ đệ bọn họ mở rộng hai chân quỹ ngồi trên sô pha, chủ động dùng chân cùng đầu gối làm điểm tựa, từ trên xuống dưới phun ra nuốt vào dục vọng của nam nhân, phân thân phần chân giữa hai chân theo thân thể cao thấp phập phồng mà nhảy lên, thỉnh thoảng từ đỉnh chảy ra vài giọt dịch.

“A... Chủ nhân... Ta không được...” Vương Lập Hải vừa cao thấp động động, vừa thở hổn hển nói.

“Chịu đựng.” Lý Vân Thiên lãnh khốc nói.

Vương Lập Hải nức nở một tiếng, tự mình túm chặt gốc phân thân của mình, phòng ngừa bắn ra.

“Cái kia... Tiểu, tiểu huynh đệ a, ta đã tẩy rửa cho Tiễn Lâm tốt lắm.” Vương Kiến Quốc do dự một hồi, vẫn nói với Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên nhìn Vương Tiễn Lâm mặt tái nhợt, “Hãn hình như rất không thoải mái.”

“Này, bởi vì lúc tẩy trừ trong cơ thể phải lấy trứng gà ra, sau đó ta đã nhét chúng vào lại...” Vương Kiến Quốc ấp a ấp úng nói.

“Nga?” Lý Vân Thiên nổi lên hứng thú, “Còn trong cơ thể a, lại đây ta xem xem.”

Vương Tiệp Lâm là loại trời sinh da mặt mỏng, bình thường cũng rất lạnh nhạt, gương mặt cơ hồ vạn năm không biến. Một người như vậy, tuyệt đối không thể làm ra chuyện như Vương Lập Hải, vô cùng cao hứng chủ động phun ra nuốt vào phân thân người khác.

Bởi vì ở trước mặt phụ thân cùng đệ đệ, Vương Tiệp Lâm vẫn có chút do dự, có bày ra loại tư thế nhục nhã kia hay không.

“Đây chính là thỉnh cầu của khách trọ a.” Lý Vân Thiên nói.

Trong mệnh lệnh thôi miên, đây là lời bọn họ tuyệt đối không thể cự tuyệt.

Vương Tiệp Lâm đành phải quỳ xuống, nhếch mông lên cao cao, đầu ghé xuống sàn nhà.

Lỗ nhỏ phía sau của bartender sưng đỏ, thỉnh thoảng đóng mở, Lý Vân Thiên ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vỏ trứng trắng trắng. Đối với người nửa ngày trước vẫn là xử nam mà nói, trong mông tắc hai quả trứng gà, là một gánh nặng rất lớn.

Lý Vân Thiên bài khai mông Vương Lập Hải ngồi trên người, theo phân thân sáp nhập, hần đem hai ngón tay đồng thời sáp vào.

Vương Lập Hải ăn đau hừ một tiếng.

“Vẫn rất có tiềm lực nha.” Lý Vân Thiên bình luận, tựa hồ Vương Tiệp Lâm quỳ trên mặt đất để hần quan sát trong cơ thể không hề tồn tại.

“Nếu... Chủ nhân thích đại, a... Ta sẽ mỗi ngày khuếch trương...” Vương Lập Hải bởi vì không ngừng đỉnh lộng mà thanh âm ngắt đứt, nhưng vẫn vui vẻ nói.

“Nếu quá chặt mỗi lần đều phải khuếch trương thì không tiện lắm, nhưng quá lỏng sáp vào sẽ khó chịu a.” Lý Vân Thiên nói.

“Kia, vậy trước lộng từng, sau đó, nghĩ biện pháp lộng chặt?” Vương Lập Hải ra chủ ý, giống như thứ sáp bị đốt đứt tàn khúc không phải tiểu huyết của mình vậy.

“Ý kiến hay.” Lý Vân Thiên cười nói, “Có một loại khiêu dẫn có thể phóng điện, nhét nó vào huyết khẩu của người, sau khi mở chốt, người sẽ vì bị điện kích thích không ngừng mà co rút hậu huyết, như vậy phía sau lộng từng liền có năng lực buộc chặt.”

Vương Lập Hải chờ mong nói: “Như vậy thật tốt quá! Ta sẽ không cần lo lắng hậu huyết quá từng, chủ nhân ở trên người ta sẽ không thư thích.”

“Lý, Lý tiên sinh...” Vương Tiệp Lâm quỳ trên đất triển lãm hậu huyết bất an nói.

Lý Vân Thiên như không nghe thấy, bắt đầu mạnh mẽ đỉnh thân về phía trước.

“A! Chủ nhân... Quá, quá sâu... Quá sâu...” Vương Lập Hải mồm to hô hấp, phân thân cơ hồ trương thành màu tím, đáng tiếc bị chính y hung hăng cầm lấy, không cho phép bắn ra. Tay kia của y thì giống như co rút gắt gao nắm lấy tay vịn sofa.

“Ta làm như vậy người thích hay không a?” Lý Vân Thiên bắt lấy khó bộ của Vương Lập Hải, dùng sức tiến lên.

“Thích... Phi thường thích...”

Vương Lập Hải nịch thủy mang theo khúc âm nói.

Lý Vân Thiên mỉm cười, “Bỏ tay người ra đi, ta cho phép người bắn.”

Cơ hồ tiếng hần vừa dứt, thiếu niên đã khẩn cấp buông tay liền cao kêu bắn ra, bạch trọc phun tung toé rơi xuống cái mông cao kiêu của Vương Tiệp Lâm, ngay cả trên huyết khẩu thượng cũng dính một bãi lớn.

Bị chính lòng tự trọng của mình áp bách đến sắp khóc, Vương Tiệp Lâm cuộn thân mình, cơ hồ muốn trốn đến góc không ai nhìn thấy.

Lý Vân Thiên cảm thụ được trong cơ thể Vương Lập Hải cơ rút kịch liệt mang đến khoái cảm cho hắn, cũng bắn vào trong thân thể y.

Bình phục một chút hô hấp, Lý Vân Thiên ôm Vương Lập Hải xụi lơ trong ngực hắn, nằm lên sô pha.

“Hiện tại ta nói yêu cầu của ta đối với chủ nhà.”

“Chủ nhà ở trong phòng không được mặc quần áo, không thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của ta, không thể đứng trước mặt ta, ta muốn sử dụng các người thể nào các người cũng phải vui vẻ tiếp nhận.”

Tầm mắt Lý Vân Thiên chuyển tới Vương Kiến Quốc, “Chức trách của đại thúc là làm tác phẩm điêu khắc, trang trí phòng ở.”

“Tác phẩm điêu khắc?” Vương Kiến Quốc nãy giờ trầm mặc nghi hoặc hỏi.

“Không sai, bởi vì đại thúc bắt thịt rất đẹp, ta bày người thành tư thế gì, người phải duy trì tư thế ấy bất động ít nhất hai giờ. Ngẫu nhiên ta cũng sẽ trang trí thêm trên người người —— đây đều là vì để phòng trọ càng đẹp mắt, càng phù hợp tâm ý của ta a.”

Vương Kiến Quốc đành phải yên lặng tiếp nhận ‘chức trách’ hoàn toàn mới của y.

“Vương Lập Hải...” Lý Vân Thiên mới mở miệng, Vương Lập Hải dụ ngoan nằm úp sấp bên người hắn lập tức ngẩng đầu đôi mắt mong đợi nhìn hắn.

“Đầu tiên ta cho người một cái tên chuyên thuộc về ta, Hải nô cũng rất được. Mà người cũng là một chủ nhà của ta, ta cũng sẽ cho người chức trách.”

Ngón tay Lý Vân Thiên xẹt qua hậu huyệt y mới cao trào không lâu, vẫn phi thường miễn cảm.

“Làm người dùng thử những đạo cụ tình thú cho ta, dù sao người cũng làm quen, xem như cưỡi xe nhẹ đi đường quen đi?”

Vương Lập Hải mãnh liệt gật đầu.

Nhìn Vương Lập Hải như chú cún nhỏ, Lý Vân Thiên tâm tình vui vẻ bắt đầu đùa giỡn y.

Dùng tư thế quỳ thấp hèn đến cực điểm, thật lâu không chiếm được chú ý, Vương Tiệp Lâm tựa như không tồn tại bất an lại gọi Lý Vân Thiên, “Lý, Lý tiên sinh... Ta...”

Lý Vân Thiên mất diếc tai ngơ.

Vương Lập Hải có chút không đành lòng, nếu chính y bị đối đãi như vậy, y tuyệt đối sẽ chịu không nổi.

“Chủ nhân, đại ca của ta hắn...”

Lý Vân Thiên nhu nhu tóc y, cuối cùng chuyển tầm mắt về Vương Tiệp Lâm đã quỳ nửa ngày.

“Người không phải thực do dự không muốn nghe mệnh lệnh của ta sao?”

“Ta sai rồi! Lý tiên sinh ta sai rồi... Ta không dám nữa...” Vương Tiệp Lâm tựa hồ muốn phát tiết hết bất an, ủy khuất trong lòng mà khóc lên.

“Câm miệng.” Lý Vân Thiên cau mày nói.

Vương Tiệp Lâm vội vàng ngậm miệng, bởi vì đột ngột ngừng khóc, y liền ách vài cái.

“Nếu muốn ta để ý người, người trước phải làm cái gì đó... Trước để trứng trong cơ thể người đi, như một con gà ấy.” Lý Vân Thiên nói với Vương Tiệp Lâm quỳ rạp trên đất.

Vương Tiệp Lâm thân thể cứng ngắc, cũng không dám không tuân theo mệnh lệnh của Lý Vân Thiên.

Y nhận mệnh khẽ nức nở một tiếng, gục đầu xuống đất, bụng bắt đầu dùng sức bài tiết dị vật trong thân thể ra ngoài.

Màu trắng của vỏ trứng rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt Lý Vân Thiên, do phía đầu to nhét vào trước, Vương Tiệp Lâm muốn xuất ra cũng dễ dàng hơn chút, nhưng phần sau ngày càng thô chặn ở cửa huyệt, làm cho mặt y sắp nghẹn đỏ.

Lý Vân Thiên cong thắt lưng, đem quả trứng thật vất vả đi ra hơn phân nửa, đang chặn ở phần thô nhất đẩy vào lại.

Vương Tiệp Lâm chấn kinh kêu lên.

“Tiếp tục.” Lý Vân Thiên hạ quyết tâm hảo hảo mài ngạo khí của y.

Vương Tiệp Lâm đành phải nhận mệnh, vẫn duy trì tư thế nhục nhã, dưới ánh nhìn chăm chú của phụ thân cùng đệ đệ, như một con gà mái đẻ trứng, chậm rãi phun trứng ra ngoài.

Liên tục mấy lần trứng bài ra hơn phân nửa lại bị đẩy về, Vương Tiệp Lâm sụp đổ lại khóc lên, vừa khóc, vừa dùng sức cố gắng bài tiết, phân thân phía trước lại không biết từ khi nào đã bắt đầu tích tấp chảy xuống nước mất hưng phấn.

24. Chương 24

Lý Vân Thiên cuối cùng mở lòng từ bi, để Vương Tiệp Lâm cho trứng gà ra khỏi cơ thể.

Nội bích màu đỏ tươi, theo trứng gà phun ra mà lộ ra ngoài. Trứng rơi xuống đất phát ra thanh âm rất nhẹ, chậm rãi lăn hai vòng rồi ngừng lại, trên vỏ trứng bao lớp niêm dịch màu trắng, đó là dịch ruột non của y, bởi vì dùng sức quá độ, còn có vài giọt vẩy ra ngoài.

Một cái, hai cái... Tất cả đều phun ra xong Vương Tiệp Lâm cũng sấp trên đất không ngừng thở gấp.

Lý Vân Thiên nở nụ cười một tiếng.

Vương Tiệp Lâm xấu hổ gục đầu xuống, tâm nhảy lên kịch liệt.

“Như vậy, ngươi muốn trở thành cái gì của ta đây?” Lý Vân Thiên đáp mông Vương Tiệp Lâm.

“Ta...” Vương Tiệp Lâm thực do dự.

“Nếu không nói vậy trở thành máy đẻ trứng cho ta đi, mỗi ngày biểu diễn đẻ trứng cho ta.” Lý Vân Thiên cười khê, giọng điệu nghiêm túc không cho cự tuyệt.

“Không!” Vương Tiệp Lâm hoảng sợ.

“Không muốn đẻ trứng sao? Cũng đúng, nếu cả ngày bị trứng gà cứng rắn tiến vào, hậu huyệt của ngươi sẽ từng rất nhanh không ai muốn thao nữa đi.”

Vương Tiệp Lâm nghe Lý Vân Thiên nói tựa hồ còn có chuyển biến, quay đầu đôi mắt mong đợi nhìn hân.

“Như vậy ngươi có thể làm cái gì cho ta đây? Tự ngươi nói xem.” Lý Vân Thiên giữ động tác chân dẫm trên mông y, nói.

“Ta... Ta có thể chế rượu...” Vương Tiệp Lâm suy nghĩ, lắp bắp nói.

“Ta đi bất kể quán bar nào, đều có thể tìm được người chế rượu cho ta.” Lý Vân Thiên tựa hồ khinh thường quay đầu.

Vương Tiệp Lâm gấp phát khóc... Y hôm nay tựa hồ khóc mấy lần, hoàn toàn không có bộ dáng soái ca lạnh băng bình thường.

“Không nghĩ ra sao? Không nghĩ ra thì đẻ trứng a.” Lý Vân Thiên cười tủm tỉm đe dọa.

“Chế rượu...” Vương Tiệp Lâm cúi đầu nói.

“Ta mới nói —— ”

“Dùng ta... Mông, chế rượu...” Vương Tiệp Lâm gắt gao nhắm mắt lại, tựa hồ không có biện pháp nói thêm chữ nào nữa.

“Ý tưởng thú vị.” Lý Vân Thiên nở nụ cười.

Hắn sờ sờ hậu huyệt vẫn đang sưng đỏ của Vương Tiễn Lâm. Vương Tiễn Lâm quỳ rạp trên đất nhẹ nhàng run rẩy, nhưng cho dù nội tâm sợ hãi, y vẫn thuận theo bàn tay thăm dò của Lý Vân Thiên đón ý nói đùa.

“Yên tâm, ta không phải loại chơi chán liền không quan tâm, hậu huyệt của ngươi hôm nay đã bị ta ngoạn đủ, có thể tạm nghỉ một chút.” Lý Vân Thiên nhìn xem Vương Kiến Quốc cùng Vương Lập Hải bên cạnh, “Các người cũng vậy, đêm nay tìm thuốc mỡ linh tinh gì đó sát sát đi, mấy ngày tới ta còn muốn hảo hảo ngoạn một trận a.”

“Chủ nhân ngày mai không tới sao?” Nghe ra ý trong lời Lý Vân Thiên, Vương Lập Hải vội vàng nói.

“Một ngày không thấy ta cũng chịu không nổi sao?” Lý Vân Thiên cười hỏi.

Vương Lập Hải đỏ mặt, gật mạnh đầu.

Nhìn y phản ứng đáng yêu như vậy, Lý Vân Thiên nhu nhu tóc y, “Vâng theo ta trở về đi, sống cùng với ta.”

Vương Lập Hải mắt sáng rực lên, “Thật vậy chẳng?”

“Đến đó, nô lệ khác đều là tiền bối của ngươi, ngươi phải hảo hảo ở chung với bọn họ a.” Lý Vân Thiên xấu xa nói.

Vương Lập Hải lại nghiêm túc thở dài, “Chỉ cần ta có thể ở lại bên chủ nhân...”

“Thời gian không còn sớm.” Lý Vân Thiên nhìn đồng hồ, “Mặc quần áo rồi đi với ta.”

Vương Lập Hải vui vẻ bắt đầu mặc quần áo.

Tới công ty đón Tư Đồ Trường Phong đã chờ trước cửa, Lý Vân Thiên đưa hai nô lệ về biệt thự.

Thấy Tư Đồ Trường Phong xuống xe liền bắt đầu cởi quần áo, Vương Lập Hải cũng thông minh học theo.

Lý Vân Thiên âm thầm gật đầu, y tựa hồ rất có thiên tư làm nô lệ a!

Hắn để bọn họ về phòng trước, Lý Vân Thiên thì tới biệt thự Lục Á Sanh cách vách. Hắn cũng không quên, nơi đó còn có tên bộ đội đặc chủng cường hãn Viên Bằng Phi đâu!

Bởi vì lúc trước thôi miên Viên Bằng Phi, nói y vô luận thế nào cũng không thể rời khỏi biệt thự, khi cởi bỏ thôi miên cũng chỉ là khôi phục tổ chất thân thể y mà thôi, vì lệnh cấm chưa bị cởi bỏ, Viên Bằng Phi đã tỉnh ngủ vẫn chỉ có thể lỏa thân nằm trên giường chờ đợi.

Lý Vân Thiên đẩy cửa ra, liền thấy Viên Bằng Phi giật mình run rẩy một chút.

“Phi nô, cảm thấy thế nào?” Lý Vân Thiên tựa vào cửa, hưng trí hỏi.

Viên Bằng Phi siết chặt nắm tay, nhận mệnh xóc chấn lên. Lý Vân Thiên trước khi đi đã đeo đuôi, hạng quyền cho y cẩn thận, hiển nhiên y cũng không có gan tháo ra. Nhìn Viên Bằng Phi tứ chi chầm đật bò tới, Lý Vân Thiên trong lòng càng thêm vừa lòng.

Đây chính là nô lệ duy nhất cho tới giờ hắn không phải hoàn toàn dựa vào thôi miên mà thu phục được a!

“Chờ mong sao? Tối nay ngươi có thể cùng ca ca ngươi cùng nhau tiếp nhận dạy dỗ của ta!” Lý Vân Thiên nhìn như hưng phấn nói.

Cứng ngắc... Viên Bằng Phi nghe thế tựa hồ cũng không biết bò như thế nào, cùng tay cùng chân bò tới, cũng chỉ trằm mặc nằm bên chân Lý Vân Thiên.

Vì thế, khi Lục Á Sanh bận rộn cả ngày trở lại biệt thự của Tư Đồ Trường Phong, cởi bỏ quần áo đi vào phòng, liền bắt gặp một màn cơ hồ khiến toàn thân y tái lạnh ——

Người toàn thân trần trụi, trên cổ đeo hạng quyền, đầu dây kia nằm trong tay chủ nhân y Lý Vân Thiên, trong miệng tắc đuôi chó, còn thi thoảng phe phẩy, quỳ trên đất khấu giao cho Lý Vân Thiên, là đệ đệ thân sinh của y!

Những người khác hiển nhiên đều bị Lục Á Sanh cho làm bối cảnh...

Nghe thấy tiếng cửa mở, Viên Bằng Phi vẫn phi thường bất an cũng dừng lại, y cũng không dám quay đầu nhìn xem người tiến vào có phải ca ca y hay không.

“Bằng, Bằng Phi?!” Lục Á Sanh bất chấp quy định trong này không thể đứng, ba bước cũng chỉ mất hai bước chạy đến trước mặt y.

“Sao lại ngừng? Tiếp tục.” Lý Vân Thiên vỗ vỗ mặt Viên Bằng Phi trong miệng còn đang hàm chứa phân thân của hắn, quát lớn nói.

Viên Bằng Phi thống khổ nhắm mắt lại, đầu lui lui tiến tiến, phun ra nuốt vào dục vọng của Lý Vân Thiên.

“Còn cái đuôi, phải vẫy vẫy như cẩu, nói nhiều lần rồi còn nghe không hiểu sao?” Lý Vân Thiên tiếp tục nói.

Viên Bằng Phi vò đã mẻ lại sứt, chậm rãi phe phẩy cái móng chứa đuôi chó thô to.

“Bằng Phi...” Lục Á Sanh không biết nói gì.

Tầm mắt Lý Vân Thiên chuyển qua Lục Á Sanh.

Lục Á Sanh lập tức phản xạ có điều kiện quỳ xuống.

“Người có gì thắc mắc đây? Chẳng lẽ chỉ có người có quyền làm nô lệ của người khác, mà đệ đệ ngươi không có sao?” Lý Vân Thiên nói.

Lục Á Sanh trầm mặc lắc đầu, y có thể nói gì? Bản thân y cũng là nô lệ của chủ nhân, nào có quyền đi quản chuyện của đệ đệ.

“Hé miệng.”

Lý Vân Thiên rút phân thân khỏi miệng Viên Bằng Phi, nhét vào miệng Lục Á Sanh đã mở lớn.

“Ném thử nước miếng của đệ đệ ngươi đi.” Hắc cười nói.

Bên tai truyền đến tiếng nước dâm mĩ, Viên Bằng Phi nhẹn không được mở mắt ra.

Đại ca y, đại ca từ nhỏ bảo vệ y, hàm chứa phân thân, dùng đầu lưỡi liếm trụ thể cùng song cầu của nam nhân khác.

“Điều lại đây.” Lý Vân Thiên nói.

Lục Á Sanh lúc này mới phát hiện, Tư Đồ Trường Phong cùng một người khác y không biết đang ở bên cạnh.

“Tỷ thí khẩu kỹ một chút, xem ai có thể liếm cho ta thoải mái, bắt đầu đi.” Lý Vân Thiên nói.

25. Chương 25

Vào ban đêm, Lý Vân Thiên làm một lần đại đồng miên.

Từ ngày có được vòng tay thôi miên, năng lực của hắn tựa hồ chưa từng bị thăm dò đến đáy, bất luận tiến công trong cơ thể nô lệ bao lâu, bắn bao nhiêu lần, chỉ cần hắn muốn, liền hoàn toàn có thể lại hưng phấn lên không có vấn đề gì.

Hơn nữa tuyệt đối sẽ không hư thận...

Vì thế, tuy rằng Lý Vân Thiên cả ngày cơ hồ đều không ngừng trừu sáp, hắn vẫn dục vọng tăng vọt, cho bốn người mở đùi nằm trên giường, chờ hắn đến thượng vô cùng nhuần nhuyễn.

Đáng giá nhắc tới chính là, bởi vì cổ Viên Bằng Phi đeo vòng, Lý Vân Thiên ngồi trên mông y, túm dây, mãnh liệt tiến vào rút ra.

Bởi vì tư thế, chân Viên Bằng Phi không có biện pháp mở lớn, chỉ có thể gắt gao kẹp Lý Vân Thiên, khiến hần cảm giác càng chặt càng khoái cảm. Hơn nữa dùng tư thế này, cư nhiên sẽ làm giường phát ra động tĩnh lớn nhất, giường lò xo mềm mại thập phần sang quý mà rắn chắc, chính là động tác như vậy cơ hồ làm giường như cuộn sóng.

“Giống kị mã không?” Lý Vân Thiên một bên động dậy, một bên hỏi Lục Á Sanh ghé bên cạnh, dùng ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ.

Đúng vậy, ngồi trên cái mông rắn chắc của Viên Bằng Phi, hơn nữa gắt gao sáp vào, túm dây trên cổ y như túm dây cương, hơn nữa giường lò xo phập phồng qua lại, thật sự làm cho Lý Vân Thiên cảm thấy có vài phần như rong ruổi trên lưng ngựa.

“... Giống.” Lục Á Sanh thấp giọng nói.

Viên Bằng Phi nhắm mắt lại, một bên là khoái cảm phía sau cuộn cuộn không ngừng truyền đến, một bên là cổ bị trói buộc, sỉ nhục khi bị đối đãi như ngựa.

Huống chi ca ca thân sinh của y còn ở bên cạnh nhìn, ở trong cơ thể cũng bị bắn đầy JING ‘YE của nam nhân như ác ma này!

Hơn nữa... Bộ đội đặc chủng kinh ngạc phát giác, ngoài y ra, những nô lệ khác của chủ nhân y, tựa hồ đều thực sự quyến luyến hần! Nhìn ca ca y đi, tuy rằng bị người sáp nhập ngay trước mặt y mà cảm thấy xấu hổ, Viên Bằng Phi lại thấy trong mắt y vài phần vui sướng!

“Khi bị ta sáp nhập lại thất thần sao?” Lý Vân Thiên nói.

Viên Bằng Phi giật mình, “Không...”

“Lại nói tiếp, nơi này còn có một đệ đệ nữa a.” Lý Vân Thiên tâm tình cũng không bị ảnh hưởng, mà chuyển đề tài qua Vương Lập Hải.

Vương Lập Hải đối mặt Lý Vân Thiên lộ ra tươi cười thật lớn.

“Còn có Tư nô, tuy rằng không có huynh đệ tỷ muội, cũng là người làm bạn với ta thời gian dài nhất.” Bởi vì ban ngày phải đi làm, không có biện pháp bồi bên cạnh Lý Vân Thiên, Tư Đồ Trường Phong mang theo vài phần xin lỗi nhìn Lý Vân Thiên.

“Ngày mai Hải nô và Phi nô, cùng đi thu dọn tầng hầm nhà Ca nô đi, trải plastic trên đất, dẫn thông cống thoát nước, trên tường, trên trần nhà bố trí thêm then chốt có thể cố định xiềng xích, mua thêm một ít đồ dùng tình thú. Ngày nào đó chúng ta có thể hảo hảo ngoạn một hồi ở đó.” Lý Vân Thiên lộ ra một nụ cười tà ác.

Chơi một hồi xong, bọn họ đều định đi vào giấc ngủ, nhưng mà, đêm nay tựa hồ không bình yên...

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang nhẹ nhàng.

Viên Bằng Phi lập tức phản ứng lại, y nhẹ nhàng lay lay Lý Vân Thiên, “Chủ nhân, có người lên vào.”

Tiểu đầu? Lý Vân Thiên lập tức tỉnh táo lại.

Tư Đồ Trường Phong đã ngồi dậy bên cạnh hần, “Bảo an ở đây tốt lắm, cho dù tiểu đầu có thể vào được, cũng trốn không thoát cameras.” Y ấn mấy cái nút bên giường, một màn hình nhỏ sáng lên trên thứ đồ Lý Vân Thiên vốn tưởng dùng để trang trí, một bóng dáng xuất hiện trên màn hình.

“Đây là cameras hồng ngoại, cho dù nơi không có ánh sáng cũng có thể sử dụng.” Tư Đồ Trường Phong giải thích.

Còn có loại trang bị này? Lý Vân Thiên có chút giật mình.

Nhân ảnh trên màn hình lén lút cắt một lỗ lớn trên cửa sổ thủy tinh, tính mở cửa tiến vào.

“Đại khái là cảm thấy ở khu biệt thự đều là kẻ có tiền, làm một chuyến có thể phát tài đi.” Viên Bằng Phi khôi phục phong thái bộ đội đặc chủng của y, tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào màn hình, cười lạnh nói, y quay qua hỏi Lý Vân Thiên, “Chủ nhân, ta có thể đi bắt hần không?”

“Chú ý an toàn, nếu hấn có vũ khí, thì phải tự bảo vệ lấy mình.” Lý Vân Thiên nói.

Viên Bằng Phi sửng sốt một chút, tựa hồ không dám tin vào lỗ tai mình, cứ nhiên có thể nghe lời dịu dàng như thế phát ra từ miệng Lý Vân Thiên. Y hít sâu một hơi, dùng sức gật gật đầu.

Khương Uyển tiểu tâm dực dực, ánh mắt từng đặc biệt huấn luyện có thể đại khái thấy rõ vật thể trong bóng đêm, thân thủ nhanh nhẹn tay chân linh hoạt... Đúng vậy, y là tiểu thủ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là loại ‘đạo tặc’ hiếm có dùng kỹ thuật thủ thắng.

Y vốn không muốn làm loại mua bán không kế hoạch như thế này, bình thường trước khi y động thủ sẽ tìm hiểu trước, lên kế hoạch, tìm lộ tuyến, điều tra hộ gia đình... Đến khi không có sơ hở mới động thủ, nhưng ai biết người có họa phúc khó lường đâu, y đang cần một khoản tiền gấp, đành phải tay không ra trận, tùy tiện chọn một nhà thoát nhìn không tồi, liền lên vào.

Chỉ cần vận khí y không quá kém, liền có thể giải quyết việc gấp của y —— cho dù bị phát hiện, lấy thân thủ của y, cũng rất khó bị người bắt được.

Nghĩ như vậy, y nhẹ nhàng lách qua sô pha phòng khách.

Sau đó... Bị bắt!?

Bất ngờ không kịp phòng bị đã bị người bắt được cổ tay, sau đó nhanh chóng vặn ra sau, hơn nữa bị khóa chặt làm Khương Uyển giật mình không nhỏ, thầm nghĩ lần này xui xẻo.

Lý Vân Thiên mở đèn, chỉ khoác một cái áo choàng đi tới.

“Làm không tồi, ngươi có thể đi nghỉ ngơi trước, tiểu tặc này để ta đối phó.”

Viên Bằng Phi tin phục buông Khương Uyển, trở lại phòng ngủ. Đây cũng là vì ở trong lòng y Lý Vân Thiên có thể dễ dàng đối phó y, tuyệt đối là do giá trị vũ lực rất cao.

Lý Vân Thiên ngồi xổm bên cạnh tiểu thủ, nhìn đến mặt tiểu thủ.

Mi thanh mục tú, giữa hai hàng lông mày thoát nhìn còn có điểm ngậy ngô, ai có thể tưởng tượng một thanh niên như vậy lại là tiểu thủ chứ?

Tiểu thủ còn chưa từ bỏ ý định vẫn giãy dụa, Lý Vân Thiên phát động năng lực thôi miên y.

“Ngươi tên là gì?”

“Khương Uyển.” Tiểu thủ ánh mắt đại ra nói.

“Có đồng lõa tiếp ứng ngươi không?”

“Không có.”

“Có người biết việc ngươi tới đây trộm cướp không?”

“Không có.”

“Ngươi từng bị nam nhân thượng chưa?”

“Không có.”

Lý Vân Thiên mỉm cười đứng lên, “Vô luận dưới tình huống gì, ngươi cũng không thể ra tay công kích ta.”

“Vâng...”

“Ngươi sẽ không ngừng thử trốn thoát khỏi nơi này, nhưng mặc kệ ở nơi nào, nếu không có ta dẫn dắt, cho dù cửa phòng mở, ngươi cũng không có biện pháp ra ngoài, cũng không có biện pháp liên hệ với người khác.”

Khương Uyển đại ra lập lại.

“Thời điểm ta đụng vào ngươi, thân thể ngươi sẽ mất cảm thập bội. Ta đếm một hai ba, ngươi sẽ tỉnh lại, ngươi không nhớ rõ ký ức khi bị ta thôi miên, nhưng nội dung này sẽ khắc sâu trong tiềm thức của ngươi, hơn nữa ngươi sẽ tuân thủ không chút nghi ngờ.”

“Một, hai, ba!”

Ánh mắt Khương Uyển khôi phục thanh minh, khi y thấy Lý Vân Thiên từ trên cao nhìn xuống y, lại chậm rãi thả lỏng thân thể.

“Tính đưa ta tới cục cảnh sát sao?” Khương Uyển bình tĩnh hỏi.

“Xem ra người sớm có giác ngộ a.”

Khương Uyển thở dài, “Thường đi trên bờ sông, sao chưa từng ướt giày? Ta lần đầu không chuẩn bị đã đi trộm, đã bị bắt, thật không may mắn a.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không đưa người đến cục cảnh sát.” Lý Vân Thiên tà ác cười, hần nhìn đến vui sướng trong ánh mắt Khương Uyển, không nhanh không chậm nói, “Kể như người, cho dù bốc hơi khỏi thế gian, cũng không có ai biết đi?”

26. Chương 26

“Là ý —— gì?” Nghe được trả lời ngoài dự liệu, Khương Uyển có chút đại ra hỏi.

Lý Vân Thiên khôi phục nụ cười tàn khốc.

Khương Uyển có dự cảm bất hảo.

Lý Vân Thiên bắt đầu soát người, “Dao thủy tinh, dây thừng, dụng cụ mở khóa...” Cởi giày y ra, “Ngay cả trong giày cũng có dụng cụ, thực chuyên nghiệp a.”

Khương Uyển không thích ứng cau mày.

Bởi vì tiểu thân bị trói, Lý Vân Thiên lấy cây kéo, bắt đầu cắt quần áo của y.

“Người đang làm cái gì?” Khương Uyển giãy dụa tránh né cây kéo.

Lý Vân Thiên dùng chân đạp vai y, tiếp tục cắt quần Khương Uyển, “Đương nhiên là xem xét người còn dấu dụng cụ gì không!”

Vải dệt thấp kém chậm rãi bị cắt bỏ, Lý Vân Thiên chậm rãi vuốt theo đường cong bắp đùi tẻ gầy mà dẻo dai của Khương Uyển.

“Thực trắng a, quả nhiên là người thuộc chức nghiệp không thể đứng trước ánh sáng.” Hần chậm chọc nói.

Kéo dao động đến vị trí cái mông.

Mũi nhọn của kéo lạnh băng khéo đưa đẩy, trượt trên làn da, Khương Uyển lông tơ dựng đứng.

So với xúc cảm sinh lý, nội tâm sợ hãi bất an càng nhiều một ít, đi ăn trộm mà bị bắt, lại trải qua ám chỉ của chủ phòng, y lọt vào giam cầm tư nhân... Sẽ bị đối đãi thế nào, Khương Uyển đã không dám suy nghĩ.

Quần trên mông bị cắt thành vòng tròn to, vải bị rút khỏi dây thừng, kế tiếp là quần lót, quần lót chất bông màu trắng thập phần sạch sẽ, cũng vô pháp may mắn thoát khỏi bị trực tiếp cắt hỏng, trừ bỏ đai lưng cùng cặp quần còn ở trên eo, phần khác đều bị Lý Vân Thiên ném xuống đất.

Khương Uyển vì bị trói, dây thừng vòng qua hai chân gấp khúc, thắt nút trên cổ y, chỉ có thể duy trì tư thế mông hướng ra ngoài, chân và đùi bị cột vào nhau, hai cánh tay bị vắn buộc phía sau, cái mông bị cắt không còn gì che đậy hoàn toàn hiện dưới mắt Lý Vân Thiên.

“Đầu tiên cần quét tước, trạm thứ nhất quả nhiên vẫn phải tới phòng tắm.” Lý Vân Thiên lăm bắm, túm dây thừng trói chặt Khương Uyển, như tha lợn chết, kéo người vào phòng tắm.

Khương Uyển thủy chung trầm mặc nén chịu.

Dù sao là một tiểu thâu bị bắt mà nói, cho dù bị ác liệt đối đãi, cũng là chuyện thường đi?

Từ lần đầu tiên vươn tay vào túi tiền của người khác, y cũng đã làm tốt giác ngộ rồi.

Khương Uyển bị túm qua, còn bị đá hai chân, thân thể không thể khống chế lăn hai vòng trên sàn phòng tắm lạnh băng. Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông y, xuất ra bình lớn dầu bôi trơn, mũi nhọn nhét vào hậu huyệt, một dòng chất lỏng chen nhau đi vào.

Cảm giác trơn trượt lạnh lẽo xa lạ xâm nhập vào cơ thể khiến Khương Uyển run rẩy một chút, “Không cần... Đây là đang làm cái gì?”

Lý Vân Thiên lấy vòi nước, mở chốt, cố ý chĩnh qua nước lạnh, mạnh mẽ nhét ống nước cứng rắn vào hậu đình chưa từng được khai thác.

“A!” Khương Uyển kêu sợ hãi.

Không chỉ là thống khổ vì phía sau bị mạnh mẽ xâm nhập, nước lạnh cọ rửa nội bích trúc trắc, nước không ngừng tiến vào, lập tức khiến Khương Uyển cảm giác bụng trứng đau.

“Lấy ra, lấy ra đi... A! Muốn... muốn nổ tung ...” Y kích động giãy dụa, nhưng mà bị trói gấu gao y không có biện pháp giãy khỏi dây thừng.

Lý Vân Thiên đá thật mạnh vào bụng Khương Uyển, bởi vì cố ý đi thay đổi một đôi giày đế cứng không thấm nước, một cước này làm cho Khương Uyển đau cơ hồ nói không ra lời.

“Làm một tiểu thâu bị bắt, người không có tư cách quyết định bản thân sẽ bị đối đãi như thế nào.”

Nước vẫn như cũ cuộn cuộn không ngừng chảy vào.

Bụng Khương Uyển đã nổi lên, vòi nước tẩm sấp sâu trong mông y, tới nỗi y không có biện pháp tự bài trừ ra. Y chỉ có thể rên rỉ trên mặt đất, mông vẫn nhô ra, tràng đạo chứ vòi nước cơ hồ cũng bị trứng phá.

Nhìn thấy cái bằng phẳng của y nhô cao, Lý Vân Thiên lúc này mới đóng chốt.

Khương Uyển kêu thảm giống như sắp chết.

“Câm miệng, còn phát ra một chút thanh âm, ta liền tiếp tục xối nước vào PI ‘YAN’ thiếu điều giáo của người!” Lý Vân Thiên đe dọa.

Khương Uyển giống như gà bị bóp cổ đột ngột không có thanh âm.

“Dám để chảy ra ngoài, ta sẽ rót vào mông người gấp hai lần.” Lý Vân Thiên vừa nói, vừa chậm rãi rút ống nước ra ngoài.

Nghe được Lý Vân Thiên nói, Khương Uyển cho dù sắp ức chế không nổi xúc động muốn phun dưng trong cơ thể, cũng chỉ có thể sống chết co rút lại cơ vòng.

Khi ống nước rời khỏi cơ thể Khương Uyển, y liền mạng kẹp chặt hậu huyệt, quả nhiên một giọt nước cũng không bị tràn ra, Lý Vân Thiên vui vẻ tắc vào cái gang tắc hơi, còn không ngừng bơm khí, đến khi hậu huyệt Khương Uyển ần ần muốn trứng nứt ra.

“Còn phải tẩy trừ phía trước của người ——” Lý Vân Thiên mang theo tươi cười không hảo ý, cầm phân thân của Khương Uyển bởi vì thống khổ mà héo rút.

“Dụng cụ chuyên ngược đãi côn thỉt, mời người ném thử nha!”

Đây là một cái ống dẫn dài cao su hình cầu nối tiếp, Lý Vân Thiên bóc mở màng thỉt đầu phân thân của Khương Uyển, chậm rãi cắm ống dẫn vào.

Khương Uyển hoảng sợ trợn to mắt, nhưng mà bởi vì Lý Vân Thiên đe dọa, y một chút thanh âm cũng không dám phát ra. Hai tay bị trói sau người gấu gao nắm chặt, bởi vì dùng sức quá mức, móng tay cố ý nuôi dài đều đâm vào lòng bàn tay.

Ống dẫn thật dài trực tiếp duỗi vào bàng quang, dịch nước tiểu màu vàng theo ống dẫn chảy ra ngoài. Ngay cả quyền bài tiết nước tiểu cũng nằm trong tay người khác, Khương Uyển nan kham nhắm mắt lại.

“Biết không? Bàng quang của con người kỳ thực dung lượng rất lớn. Hôm nay chúng ta liền thí nghiệm một chút dung lượng cực hạn của người đi.” Lý Vân Thiên lãnh khốc nói.

Nước mắt Khương Uyển lã chã rơi xuống, bị người bắt được, trong móng rút lượng nước lớn, đã vượt qua tưởng tượng của y, bây giờ cả phân thân cũng bị rút nước, còn muốn —— khiêu chiến cực hạn?!

Lý Vân Thiên cũng mặc kệ Khương Uyển có thể tiếp thu hay không, hấn lấy chậu nước, ném bóng cao su vào trong nước, sau đó bóp, thả, lặp lại mấy lần xong buông cái kẹp ống dẫn, ép nước muốn ra ngoài chảy ngược vào.

“Đầu tiên đại khái tẩy trừ một chút, kế tiếp chính là thời gian biểu diễn của người.” Lý Vân Thiên cười.

Bị nước tiếp tục trút vào không chút thương hại, chất lỏng lạnh lẽo chảy vào bàng quang của Khương Uyển, vốn tràn đạo phía sau đã bị tưới rất nhiều nước, hiện tại phía trước cũng bị đối đãi như vậy, tình huống thật sự là họa vô đơn chí.

Kỳ thật cái này cũng không thương tổn gì thân thể Khương Uyển, nhưng mà thống khổ từ do sinh ra, cũng đủ khiến y cả đời đều quên không được.

Ép nước vào càng ngày càng khó khăn, Lý Vân Thiên nhìn trên đầu Khương Uyển mồ hôi tuôn như mưa, lại chưa từ bỏ ý định dùng sức bóp.

Khương Uyển mở lớn miệng, như là đau đến nỗi không thể phát ra âm thanh, trên cổ mạch máu cùng gân xanh đều nổi lên.

Vốn bởi đây trời, đùi Khương Uyển cũng chỉ có thể dính sát vào bụng, lại bị ép nước vào, tư thế này liền khiến bàng quang chịu áp bách nghiêm trọng hơn bình thường nhiều lắm.

“Thật sự vào không được?” Lý Vân Thiên dùng sức tách hai đùi của y ra, vỗ bụng dưới.

Khương Uyển trước mắt tối sầm, quả thực muốn khóc cũng khóc không được.

Y hiện tại hối hận đến thất ruột, đối với chuyện đi trộm đêm nay, thậm chí đối với bản thân bước chân trên con đường tiểu nhân này.

Lý Vân Thiên cuối cùng buông lỏng tay ép nước, lại kiểm tra một chút cái cặp trên đạo niệu.

Cầm lấy khăn mặt bên cạnh, lau sạch sẽ, đứng lên.

“Đây là trừng phạt tội ăn cắp của người, nằm trong này một đêm đi.” Lý Vân Thiên tà ác cười, mở cửa phòng tắm, tắt đèn, đi ra ngoài, chỉ còn lại Khương Uyển trước sau bị rút nước áp bách thống khổ không chịu nổi nằm nghiêng trên sàn nhà.

27. Chương 27

Sáng sớm hôm sau, Lý Vân Thiên lại dậy sớm.

Đây lại là một ưu đãi khác hẳn nhận được từ vòng tay thôi miên, chất lượng giấc ngủ tăng cường trên diện rộng, tương đối mà nói, thời gian cần ngủ cũng ngắn lại, mỗi ngày chỉ cần cam đoan ngủ khoảng bốn giờ, hẳn có thể thần thái sáng cả ngày.

Sau khi cất bước Tư Đồ Trường Phong cùng Lục Á Sanh, hấn lúc này mới có tâm tình hỏi Viên Bằng Phi.

“Người không cản trở về đơn vị sao?”

Phía sau vẫn cầm đuôi chó, quỳ rạp trên mặt đất làm đệm chân cho Lý Vân Thiên, Viên Bằng Phi nói: “Đây là thời gian ta thăm người thân, nghỉ phép đến ngày mốt kết thúc...”

Y nói xong, dùng ánh mắt rồi rảo lại hy vọng nhìn Lý Vân Thiên, hiển nhiên đối với kẻ bị “bắt” như y mà nói, từ ngày nhìn thấy Lý Vân Thiên, tự do tựa hồ giống như chuyện đời trước. Nhưng mà trải qua đêm

qua Lý Vân Thiên ngẫu nhiên dịu dàng với y, và sáng nay ca ca y cùng một nô lệ khác có thể rời khỏi đây đi công tác, y cũng có thể hy vọng...

“Người có thể trở về.” Lý Vân Thiên khoát tay lên tay vịn nhẹ nhàng xao gổ, nhìn Viên Bằng Phi ánh mắt vui sướng tựa hồ không dám tin, tổng cảm thấy có chút chướng mắt.

“Ở lại bên cạnh ta khiến người khó chịu như vậy?”

“Chủ nhân, ta sẽ không rời đi!” Vương Lập Hải hàm chứa phân thân của Lý Vân Thiên lập tức thể hiện trung tâm, thật khó cho y miệng chưa thứ thô to như vậy, còn có thể để hai người nghe hiểu lời y nói.

“Không...” Viên Bằng Phi cúi đầu nhẹ giọng nói, “Ở bên chủ nhân... Ta cũng thấy thực vui vẻ...”

Lý Vân Thiên tưởng thưởng sờ sờ tóc Vương Lập Hải, cảm thấy y như chú cún nhỏ quẫy lượn dùng đầu cọ cọ tay mình, không khỏi dùng sức đỉnh vào trong miệng y.

“Đừng vừa đi liền không về nữa là được, phải biết rằng người chính là đồ vật của ta.” Lý Vân Thiên nói với Viên Bằng Phi, “Nói không chừng ngày nào đó, ta sẽ vào quân doanh thăm người a.”

“Tốt lắm.” Lý Vân Thiên rút phân thân khỏi miệng Vương Lập Hải.

“Chủ nhân, ngài còn chưa...” Vương Lập Hải vội la lên.

“Chờ ta bắn, còn mất nửa ngày nữa. Nhớ rõ nhiệm vụ hôm qua ta giao cho hai người sao? Đi tìm người, mua vật liệu, ta hi vọng phòng điều giáo ta muốn mau chóng hoàn công.”

Để cho Viên Bằng Phi, Vương Lập Hải mặc quần áo xong đi ra ngoài, Lý Vân Thiên mới chậm rì rì mở cửa phòng tắm.

Tiểu thâu Khương Uyển lẳng lặng nằm trên mặt đất, nghe tiếng cửa mở, Lý Vân Thiên nhìn thấy y như đã chịu kinh hách vô cùng lớn mà run run lên.

Hắn đi đến bên cạnh Khương Uyển còn đang bị trói chặt, dùng mũi chân nâng mặt y lên, nhìn đến y sắc mặt tái nhợt. Lại kiểm tra trước sau của y bị rút nước vào.

“Không tồi a, tất cả đều không bị rỉ ra.” Lý Vân Thiên vừa lòng tán thưởng.

“Muốn xuất ra sao?”

“Muốn muốn!” Khương Uyển khẩn cấp nói, thanh âm khàn khàn. Lý Vân Thiên nhìn môi tiểu thâu đều muốn bị cắn phá.

“Người cũng có thể cảm nhận được tính cách của ta, không có cự tuyệt, không có ngỗ nghịch, nếu không, hậu quả tuyệt đối không phải người có thể chịu được.” Ngón tay Lý Vân Thiên khảm nhập thật sâu giang tặc trong cơ thể Khương Uyển, nghe được tiếng rên của Khương Uyển.

“Tựa hồ ngoan hơn một chút rồi.” Hắn gật gật đầu, lấy tiểu đao cắt đứt dây thừng trên người Khương Uyển, lại bỏ đi quần áo vốn không lành lặn trên người y. Bị trói cả đêm y tạm thời còn vô pháp nhúc nhích, cho dù được mở trói, cũng chỉ có thể duy trì tư thế cũ.

“Muốn thải nước phía trước, hay phía sau?”

“Phía trước...”

Lý Vân Thiên cầm lấy đạo niệu quần xâm nhập trong phân thân của Khương Uyển, trên đỉnh bị cái cặp gắt gao kẹp lấy, tuyệt đối không có biện pháp tự bài tiết nước tiểu, khiến đêm qua thanh niên đã bị tra tấn cực đại.

Lý Vân Thiên cầm đạo niệu quần nâng lên, theo góc độ này, nếu tiểu thâu bài tiết nước tiểu, chất lỏng bên trong tuyệt đối sẽ tưới lên thân y!

Trong mắt Khương Uyển né qua khuất nhục, nhưng y hiện tại cho dù được cởi trói, cũng không có thể lực đào thoát.

“Muốn bài tiết ra?” Lý Vân Thiên lại hỏi.

Khương Uyển suy yếu gật đầu.

Dòng nước trong trẻo không hề dự triệu theo ống dẫn nhanh chóng bắn ra, thẳng hướng đến mặt Khương Uyển. Khương Uyển chỉ kịp nhắm mắt lại, y bị thứ từ chính bàng quang của mình tưới ướt đầu, loại nhận thức này tựa hồ khiến tự tôn của y bị đá văng.

Lý Vân Thiên đổi phương vị, trên cổ, ngực, lưng bụng... Lượng nước rót vào bàng quang y thập phần sung túc, đủ cho Lý Vân Thiên tưới ướt toàn thân Khương Uyển.

Đến khi không chảy ra được gì nữa, Khương Uyển như trút được gánh nặng thở phào một hơi. Lý Vân Thiên cũng buông ống dẫn, vẫn cầm trong phân thân Khương Uyển, lại kẹp lại cái cặp.

“Hé miệng, ném thử hương vị.” Lý Vân Thiên mệnh lệnh.

Mắt Khương Uyển gắt gao nhắm lại, khoe miệng run rẩy nửa ngày, cuối cùng hơi hơi mở ra, đầu lưỡi nhanh chóng dạo quanh môi một vòng, sau đó lùi về trong miệng.

“Không có... Không có hương vị.” Sau đó Khương Uyển nói.

“Ta rót vào ngươi toàn là nước, có thể có vị gì?” Lý Vân Thiên bật cười.

Khương Uyển tựa hồ mới giật mình phản ứng lại, y có chút thả lỏng.

“Kế tiếp là mặt sau.” Lý Vân Thiên ngồi vào băng ghế đặt trước Khương Uyển, thô bạo kéo hai chân Khương Uyển bởi vì bị trói thời gian dài, tạm thời còn không thể di động.

“A... Đau...” Chân tê còn bị ép hoạt động đau đớn càng nghiêm trọng khiến Khương Uyển kêu lên.

Lý Vân Thiên chút bất vi sở động kéo hai chân Khương Uyển lên đến đầu y, như vậy mông y liền đối diện trần nhà. Thân thể tiểu thụ phi thường mềm dẻo, có lẽ là vì gân cốt từ nhỏ đã được luyện tập, có thể bày ra các loại tư thế Lý Vân Thiên tưởng tượng ra.

Lý Vân Thiên nhanh chóng tháo gang tắc khí thể phía sau Khương Uyển, nắm gang tắc lên, sau đó cố định hai chân Khương Uyển mở lớn ——

Nước như suối phun bắn ra, bởi vì cổ ý bị bãi thành tư thế mông hướng lên trời, Khương Uyển tựa như một bể phun nước, dòng nước thẳng tắp phun lên trời.

“Thật sự là không tồi đâu, hiếm khi ta nghĩ ra ý tưởng hay.” Lý Vân Thiên tán dương gật đầu, xem Khương Uyển phun từng dòng nước ra ngoài.

Nửa người dưới bị tưới ướt vật không chịu nổi, Khương Uyển lớn tiếng thở hổn hển, bụng dưới dùng sức phun nước ra ngoài. Y không biết lúc sau có thể còn bị ác ma trước mắt này rót đầy nữa không, có điều đối với kẻ ghen cả đêm y mà nói, bài tiết nước bên trong ra đã vượt qua tất cả bản khoăn khác, mặc kệ là tự tôn hay cái gì, đều không thể ngăn cản y hiện tại dùng tư thế khuất nhục như vậy, bị người coi như vật thường thức bài tiết.

Thẳng đến không còn gì mới thôi, hậu huyết Khương Uyển còn hé ra hợp lại, tựa hồ còn muốn bài tiết ra cái gì. Chân y từ hai bên đầu trở lại vị trí bình thường, lại vẫn như cũ vô pháp khép lại.

Y thất thần nằm trên mặt đất, hoàn toàn không để ý chất lỏng từ trong cơ thể y chảy ra thành một bãi.

Lý Vân Thiên lấy vòi nước, mở mức nước mạnh nhất, tay niết đầu ống nước, bởi vậy mà cột nước trở nên cực kỳ mạnh phun thẳng vào Khương Uyển.

Dòng nước đập thẳng mặt làm cho Khương Uyển giật mình phục hồi tinh thần lại. Vải dệt rách nát hoàn toàn không có năng lực chống cự.

“Đứng lên.” Lý Vân Thiên mệnh lệnh nói.

Khương Uyển giãy dụa đứng lên, chân y còn phát run, mấy lần hiểm hiểm muốn té ngã.

Lý Vân Thiên lấy ra một bàn chải lớn, như là bàn chải lông ngựa, thô bạo chà Khương Uyển, lưng, hai chân, trong ngực... Mà phân thân cùng hậu đình của y được đãi ngộ ôn hòa hơn một ít, dùng bọt biển tỉ mỉ tẩy trừ sạch sẽ.

Sau đó, Lý Vân Thiên áp y lên tường, không chút khách khí tiến vào y.

28. Chương 28

Cảm giác phía sau bị côn thịt nóng rực tiến vào làm cho Khương Uyển bắt đầu giãy dụa.

Cho dù lúc trước bị đối đãi tồi tệ như thế, y vẫn ôm một tia ảo tưởng —— vậy là đủ rồi đi, sẽ không phát sinh thêm chuyện gì quá phận hơn nữa trên người mình đi?

“Còn chưa học được ngoan ngoãn nghe lời a.” Lý Vân Thiên dùng sức phát mông Khương Uyển, một bên mạnh mẽ tiến vào.

“A...” Khương Uyển dùng sức lắc đầu, như muốn cự tuyệt chuyện đang xảy ra với mình.

Lý Vân Thiên lấy tay giữ đầu y, ngón tay nắm cầm mang theo lực đạo bạo ngược tàn khốc.

“Khóc?” Hắn một bên phi nhanh thẳng tiến, một bên cười lạnh.

“Ra, đi ra ngoài... Không cần...” Khương Uyển nước mắt vỡ òa ào ào chảy xuống.

“Đừng nói mớ, tiểu thân tiên sinh. Không như miệng người nói, hậu huyệt của người lại rất hoan nghênh ta a, hấp ta chặt như vậy, lúc ta rút ra còn co rút như muốn giữ lại...”

Khương Uyển khóc lắc đầu.

“Trừ khóc ra, người không làm được gì khác sao... Vậy thì tận tình khóc đi, làm ta có khoái cảm khi khi dễ người.”

Tiếng khóc dần dần nhỏ, xem ra Khương Uyển cũng hiểu được khóc chỉ phí công, lại càng kích phát tính thi ngược của đối phương.

Lý Vân Thiên bắt tay tìm được phía trước của Khương Uyển, nắm lấy phân thân đã bán đứng thẳng của y.

“Xem đi, rõ ràng thân thể cao hứng với ‘trùng phạt’ của ta như vậy không phải sao? Trước kia chưa từng bị người tiến vào sao? Vậy người thật đúng là dâm đảng trời sinh thích bị nam nhân thao a.”

Khương Uyển thổ ồ ồ bị khoái cảm ba ba dưng mãnh đánh vào óc, cái gì cũng nói không nên lời. Không lâu sau, tràng đạo liền co rút nhanh, phía trước bắn đi ra.

Khoái cảm khi nội bích vì cao trào mà gắt gao vây lấy, Lý Vân Thiên mãnh liệt xông vào, dục vọng lúc trước ở trều sắp trong miệng Vương Lập Hải nửa ngày nay phóng ra trong cơ thể Khương Uyển.

Khương Uyển nhắm mắt lại, tựa vào vách tường gạch men lạnh như băng, phía sau vẫn hàm chứa côn thịt không nhỏ đi bao nhiêu của Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên không rút ra, ngược lại càng đỉnh sâu vào.

Dòng nước mãnh liệt chảy trong cơ thể khiến Khương Uyển không dám tin trọn to mắt ——

Đối phương cư nhiên bài tiết trong cơ thể y!

Lý Vân Thiên gắt gao chế trụ thất lũng Khương Uyển, không cho y giãy. Thẳng đến khi nước tiểu đều chảy vào tràng đạo của Khương Uyển, hắn mới chậm rãi rút phân thân ra.

“Cảm giác thế nào? Đây chính là tặng phẩm nóng hổi của ta nha!” Lý Vân Thiên ghé vào bên lỗ tai Khương Uyển, nhẹ giọng nói.

“Đừng như vậy, cầu người ...” Khương Uyển cầu xin, cho dù lúc trước bị súc ruột thảm thiết như vậy, cũng không si nhục mãnh liệt bằng bị người trực tiếp tiểu bên trong thân thể.

Lý Vân Thiên không thêm nghe, lại lấy giang tặc, cẩn thận nhét vào hậu huyệt của Khương Uyển.

Làm xong, hần túm tóc Khương Uyển bắt y đứng lên.

“Đã quen vĩnh mộng lên với ta rồi sao? Nhìn qua người vẫn không thể thích ứng với tư thế đứng thẳng đâu!”

Hần vừa nói, vừa trói cổ tay y vào gốc đùi, sau đó cột chân y vào ống dẫn nước.

“Vì không ngoạn hồng người, ta có thể cho người nghỉ ngơi một chút, kiểu trói này không khiến người khó chịu đi? Nếu người có một tia xấu hổ, liền nhớ rõ người không cần tùy tiện bài tiết, chờ ta trở lại biểu diễn trước sau cùng bài tiết cho ta.” Hần một bên tàn khóc nói, một bên lấy một cái đĩa sâu, đổ đầy nước vào, đặt bên cạnh Khương Uyển.

“Uống đi, uống còn thừa ta trực tiếp đổ vào bàng quang của người đi.”

Trên mặt lộ ra thần sắc khuất nhục, Khương Uyển nhắm mắt lại, sau đó như nhận mệnh mở mắt ra, thấp giọng nói, “Ta sẽ uống hết.” Tay bị trói chặt trên đùi, khiến Khương Uyển chỉ có thể quỳ xuống, đầu ghé vào cạnh đĩa, vì bảo trì cân bằng, mộng y vĩnh lên cao cao.

Đầu lưỡi y vươn ra, như chó từng chút từng chút liếm nước, phát ra tiếng nước làm cho Khương Uyển nhục nhã hận không thể lập tức ngắt xui đi.

Lý Vân Thiên nhân nhã nhàn, thường thường dùng chân đi giày đế cao su không thấm nước đá vào mộng y.

Bị đá xa khỏi đĩa nước, Khương Uyển cũng chỉ có thể yên lặng dùng đầu gối bò lại chỗ cũ, tiếp tục cúi đầu liếm nước.

Sau khi uống hết toàn bộ, Lý Vân Thiên thu hồi đĩa, tắt đèn phòng tắm, để Khương Uyển lại về trong bóng đêm.

Hần có cảm giác mãnh liệt, bên người vẫn khuyết thiếu nô lệ. Tổng giám đốc Tư Đồ Trường Phong, minh tinh Lục Á Sanh phi thường bận rộn, vài ngày nữa Viên Bằng Phi sẽ phải về đơn vị, hần cũng hỏi qua Vương Lập Hải, lúc trước làm chuyển phát nhanh là làm thêm vào kỳ nghỉ đông, đến lúc khai giảng, Vương Lập Hải cũng sẽ trở lại trường đại học tiếp tục bài vở.

Bằng không, liền thu cả hai phụ tử nhà họ Vương làm nô lệ? Lý Vân Thiên tính toán, lái xe đến nhà họ Vương.

Ngày hôm qua nhận được chìa khóa, Lý Vân Thiên không gọi cửa, trực tiếp vào nhà.

Vương Kiến Quốc đang tổng vệ sinh, bởi vì mệnh lệnh của Lý Vân Thiên, y không có mặc quần áo. Giờ phút này y quyết mộng, sực đến sực đi cây lau nhà, làm cho Lý Vân Thiên nở nụ cười.

“Đại thúc thực chăm chỉ a.” Hần nói.

“A, là tiểu huynh đệ đến đây!” Vương Kiến Quốc kinh hỉ quay đầu lại, nhìn thấy Lý Vân Thiên, vội vàng buông cây lau nhà, đứng bên Lý Vân Thiên như đang chờ mệnh lệnh.

“Ân, tới kiểm tra đại thúc, cùng con trai người có tư chất làm người thuê phòng ta động lòng hay không.” Lý Vân Thiên thần nhiên nói.

“Đầu tiên, đại thúc đảm nhiệm làm điều khắc đi.” Lý Vân Thiên nói, “Hiện tại thân thể của người sẽ không thể động, trừ phi là ta chạm vào người, bày người thành các loại tư thế, nếu không người không thể tự thay đổi động tác, cho đến hai giờ sau.”

“Vâng!” Vương Kiến Quốc khẩn trương lại hưng phấn nói.

Lý Vân Thiên nâng bàn trà nhỏ trong phòng khách lên, đưa đến phòng ngủ của y, thả bàn cạnh giường, cho y nằm trên đó.

—— Vương Tiệp Lâm còn nằm trên giường, ngủ thực trầm.

“Hần đêm qua lại đi làm, buổi sáng mới trở về.” Vương Kiến Quốc nhẹ giọng giải thích.

Lý Vân Thiên từ chối cho ý kiến, nói với Vương Kiến Quốc: “Mặt hướng trần nhà, hai tay ôm lấy đầu gối, đùi tách ra, mộng hướng trần nhà.”

Vương Kiến Quốc ngoan ngoãn bày ra tư thế, Lý Vân Thiên lấy dây thừng, trói tay và bắp chân y với nhau. “Đây là lần đầu tiên ngươi làm điều khác, có thể sẽ vì thiếu kinh nghiệm mà không thể bảo trì tư thế, để giúp ngươi, ta sẽ trói những bộ vị dễ buông lỏng lại.” Lý Vân Thiên giải thích.

Vương Kiến Quốc gật đầu ý bảo hiểu được.

“Thắt lưng có thể bảo trì này tư thế sao? Mông hoàn toàn hướng lên trên mới dễ xem.” Lý Vân Thiên một bên vuốt PI ‘YAN Vương Kiến Quốc tùy tiện bại lộ ở dưới ánh mặt trời, một bên hỏi.

Vương Kiến Quốc còn thật sự suy tư một chút, nói: “Có thể thực khó khăn, tiểu huynh đệ trói cả thắt lưng của ta đi, tránh để mông của ta buông xuống.”

Lý Vân Thiên lại lôi ra một sợi dây thừng, lách qua cổ Vương Kiến Quốc, cũng cột qua chân y, buộc chặt trên dưới thân mình lại với nhau, Vương Kiến Quốc liền không thể không giữ tư thế mông hướng về trần nhà.

“Không tồi.” Lý Vân Thiên cười cười, lấy ra một cái công cụ khác ——

Đây là một cái phân thân thô to, mặt trên toàn là gai mềm thật nhỏ, đáy là cái chuôi đặc chế, có thể dùng dây thừng trói chặt.

“Thả lỏng.” Hắn nói xong, đổ dầu bôi trơn lên phân thân giả, liền chậm rãi sáp nhập vào hậu huyệt Vương Kiến Quốc.

Hậu huyệt không được khuếch trương khó khăn nuốt lấy phân thân giả, trong lúc đó Vương Kiến Quốc vẫn nhẫn nại không phát ra âm thanh, nhưng Lý Vân Thiên thấy được trên trán y đã nổi đầy gân xanh. Nhất là trên phân thân giả còn có gai mềm dài nhỏ, đối với nội bích non mềm mà nói, tuyệt đối là kích thích nóng bỏng.

“Sau khi nhét vào toàn bộ, vị trí gai mềm vừa lúc đặt trước liệt tuyến, chất silicone làm nó dù bị áp cong cũng sẽ lập tức bắn lên, kích thích liên tục không ngừng vào hậu huyệt của đại thúc, thế nào, chờ mong đi?” Lý Vân Thiên cười nói, nhét phân thân giả vào, dùng dây thừng buộc chặt chuôi, một đầu khác cột vào phân thân của Vương Kiến Quốc, lại dùng sợi dây thừng khác cột phân thân giả với hai chân Vương Kiến Quốc khiến phân thân giả đứng thẳng.

“Như vậy sẽ không rút, hơn nữa đại thúc nếu không thể duy trì tư thế, chân di chuyển, thì phân thân giả sẽ cho người một kích thích khó quên a!”

29. Chương 29

Vương Tiệp Lâm tỉnh lại, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy:

Phụ thân y, thân là một kiện mỹ giáo luyện có được bắp thịt phi thường rắn chắc xinh đẹp, bị người trói thành tư thế cực kỳ dâm loạn, ngay trên bàn trà đặt cạnh giường y, như một vật phẩm. Mà trong mông y, cắm công cụ trách phạt thập phần thô to, vì duy trì tư thế phi thường gian nan mà ngón chân giật giật, kéo theo phân thân giả trong hậu huyệt y cũng khẽ chuyển động. Mỗi lần xuất nhập, đều làm cho Vương Kiến Quốc hừ một tiếng, trên mặt phỉếm hồng quang như sắp cao trào.

“Ba, đây là?” Vương Tiệp Lâm hỏi.

“A... Đây là tiểu, tiểu huynh đệ thiết kế cho ta... A, thiết kế tạo hình pho tượng a.” Vương Kiến Quốc bị khoái cảm làm cho không thể nói liền câu.

“Như vậy a.” Vương Tiệp Lâm trầm tĩnh lại.

“Tĩnh?” Lý Vân Thiên đi vào, Vương Tiệp Lâm vội vàng xuống giường. Y cũng không mặc quần áo không có dị trạng tiêu sái đến bên người Lý Vân Thiên, chờ hắn phân phó.

“Lý tiên sinh.” Vương Tiệp Lâm mang theo điểm kính sợ nói, đồng thời ánh mắt còn không tự giác quét về phía phụ thân y.

“Cảm thấy tò mò?” Lý Vân Thiên nhẹ nhàng cười.

Vương Tiệp Lâm ngượng ngùng cúi đầu, cho dù bị thôi miên, thấy phụ thân thân sinh tạo hình dâm mỹ như vậy, y vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Lý Vân Thiên không để ý đến y, mà hỏi Vương Kiến Quốc: “Đại thúc, lúc ta không có đây, người có trộm cao trào hay không?”

“Không, không có... A...”

“Không ngoan a, vậy trên bụng người đang động cái gì?” Lý Vân Thiên chỉ vào bạch dịch tích trên bụng Vương Kiến Quốc, phân thân thẳng đứng còn không ngừng nhỏ giọt.

Là Vương Kiến Quốc bởi vì quá sáng mà tràn chất lỏng ra thôi, Lý Vân Thiên tỏ vẻ không biết mà hỏi.

“Đây là...”

“Tượng điêu khắc thì không biết cao trào.” Lý Vân Thiên lạnh lùng nói, “Vì người thất trách, ta phải trừng phạt người.”

Hắn quay qua đầu nói với Vương Tiệp Lâm: “Túm chân ba ba người, dùng sức lắc.”

Vương Tiệp Lâm lo lắng nhìn phụ thân bị trói chặt, chỉ là lay động rất nhỏ cũng đã làm y sắc mặt ửng hồng, khoái cảm liên tục, nếu dùng sức lắc...

Trong lòng nghĩ vậy, động tác cũng không dám dừng, tay khẽ run bắt lấy chân Vương Kiến Quốc, do do dự dự bắt đầu lay.

Lại không biết, lực đạo nặng thì khoái cảm sẽ qua nhanh, bởi vì Vương Tiệp Lâm chần chờ, lực đạo vừa phải, không nhẹ không nặng, rất ma nhân.

Vương Kiến Quốc run run rẩy rẩy, không chỉ mặt, ngay cả cổ, ngực đều đỏ lên. Thần sắc y hoảng hốt, cả người như bị nấu chín, từ trong ra ngoài tản mát ra hơi thở khêu gợi, phân thân vốn đứng thẳng cũng như võ đê mà bắn ra từng cỗ từng cỗ bạch dịch.

Lý Vân Thiên nhìn thời gian, “Đã được hai tiếng, nghỉ ngơi một chút đi.”

Vương Kiến Quốc vốn đang lâm vào vô lực sau khi cao trào nhẹ nhàng thở ra, hơi hơi thả lỏng bắp thịt toàn thân.

Cởi trói cho Vương Kiến Quốc xong, Lý Vân Thiên hướng lực chú ý về Vương Tiệp Lâm vẫn trầm mặc bên cạnh.

“Em trai ta... Hắn thế nào?” Vương Tiệp Lâm trầm mặc nửa ngày, mới hỏi như vậy.

Lý Vân Thiên thoáng có chút ngoài ý muốn.

“Hắn làm nô lệ của ngài, hiện tại khoái hoạt sao?” Vương Tiệp Lâm chăm chú nhìn Lý Vân Thiên.

“Cảm thấy tò mò?”

Vương Tiệp Lâm lắc đầu, trên mặt y lộ vẻ mê mang, “Cả đêm qua ta vẫn suy nghĩ... Ta có chút hâm mộ...”

Lý Vân Thiên nhướn mày.

Vương Tiệp Lâm nô tính còn cao hơn Vương Kiến Quốc, đây là điều hắn không nghĩ tới, dù sao y lúc trước cho dù bị thôi miên, cũng không quá tình nguyện phối hợp.

“Đúng vậy, tiểu huynh đệ, ta cùng Tiệp Lâm, đều thực hâm mộ Lập Hải.” Vương Kiến Quốc nằm trên mặt đất nghỉ ngơi cũng chậm rãi nói.

“Muốn trở thành nô lệ của ta?” Lý Vân Thiên ngồi xuống, không nhanh không chậm hỏi.

Vương Tiệp Lâm cúi đầu, dù sao với một băng sơn soái ca lòng tự trọng rất mạnh mà nói, chính miệng nói ra muốn thành nô lệ của người khác thật vượt quá năng lực thừa nhận của y.

Vương Kiến Quốc lại không như vậy, y không ngừng gật đầu. Trời sinh là số 0, y từ sau khi bị Lý Vân Thiên thượng, giống như được mở ra cánh cửa tâm thế giới, bản năng nô tính chịu ngược chày rã thức tỉnh.

“Nhìn ba ba người xem, đều nghĩ muốn thành nô lệ của như vậy, người ngay cả một câu cũng không nói sao?” Lý Vân Thiên tiếp tục kích thích lòng tự trọng của Vương Tiệp Lâm.

Vương Tiệp Lâm ngẩng đầu mở miệng, trong mắt xẹt qua tia do dự.

“Quý xuống!” Lý Vân Thiên lớn tiếng nói.

Vương Tiệp Lâm đang đứng cùng Vương Kiến Quốc nằm trên đất lập tức phản xạ có điều kiện chuyển qua tư thế quỳ.

Lý Vân Thiên ngồi vào ghế, vất một chân lên.

“Muốn trở thành nô lệ, cứ tới đây liếm giày của ta đi.” Hắc lãnh khốc nói.

Vương Kiến Quốc lập tức bò tới, hé miệng vươn đầu lưỡi, bắt đầu liếm mặt giày của Lý Vân Thiên. Mà Vương Tiệp Lâm chậm hơn phụ thân một bước, giống như hạ quyết tâm, bò đến, liếm giày cho Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên cười thầm, phân biệt đập một cước trên mặt hai người, đá ngã bọn họ lên mặt đất.

Vương Kiến Quốc đứng lên, bầm riết không tha muốn tiếp tục liếm.

“Nếu muốn trở thành nô lệ của ta, ta đành cố mà nhận các người vậy.” Lý Vân Thiên nói, dẫm lên mặt Vương Kiến Quốc ngăn động tác y muốn tới gần, “Đại thúc thì kêu Thúc nô, Vương Tiệp Lâm gọi là Tửu nô, đến tối cùng ta tới biệt thự đi, các người còn có đồng bạn khác cần nhận thức một chút.”

“Hiện tại, Tửu nô lại đây, mong nhếch về phía ta.”

Nô lệ mới ra lò Vương Tiệp Lâm thuận theo bò qua.

Lý Vân Thiên thân thủ sấp sấp hậu huyệt y.

“Điều rượu cho ta, ân?” Hắc cười nói, quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng tìm được tửu ở một góc phòng, bên trong bày chỉnh tề đủ các loại rượu.

“Không bằng chơi một trò chơi đi, bịt mắt người lại, dùng mũi người nếm thử, sau đó nói xem rót vào là loại rượu gì.”

Vương Tiệp Lâm thấp giọng nói: “Hảo...”

“Không cần bày ra loại biểu tình không tình nguyện này, chẳng lẽ như vậy có thể làm người cao quý hơn?” Lý Vân Thiên nhún nhún mày, “Người xem phía trước người đều ngạnh lên, vì mấy câu nói của ta mà hưng phấn lên, chẳng lẽ ta đang ép buộc người sao?”

Vương Tiệp Lâm tựa hồ vẫn không thể chấp nhận bản thân có một mặt dâm đang như thế.

“Không phải ngoài miệng không thừa nhận bản thân ti tiện, người sẽ không phải một tiện nhân.” Lý Vân Thiên đập đập cái mũi đang giương cao của Vương Tiệp Lâm.

“Đã chủ động làm nô lệ của ta, còn tưởng rằng mình là nam nhân cao quý? Từng bị ta thao túng... Điều, rượu, sư, đại, nhân!”

Lý Vân Thiên nói xong, mở một chai rượu màu xanh, một tay cầm vào hậu huyệt Vương Tiệp Lâm, ngón tay cực lực tách, mở cái động ra.

“Bắt đầu rót a, phải thử hết chỗ rượu người cất ở đây một lần, đoán không ra thì dùng rượu đó súc ruột cho người, tắc giang hai ngày.” Lý Vân Thiên mang theo ý cười lãnh khốc nói.

Vương Tiệp Lâm run rẩy, kính cẩn nghe theo để Lý Vân Thiên nâng chai rót vào hậu huyệt y.

30. Chương 30

“Rượu gì?”

Lý Vân Thiên rót đến bình rượu thứ hai mươi.

Cho dù là trực tràng không thể hấp thụ vật chất, bị lượng lớn rượu rót vào cũng làm cho Vương Tiện Lâm thông qua tràng đạo hấp thụ đủ chất cần. Giờ phút này sắc mặt y đỏ bừng, đầy men say.

“Mơ... Rượu mơ?”

Y tạm dừng nửa ngày, cố gắng trợn to mắt hỏi.

“Sai rồi.” Lý Vân Thiên nở nụ cười.

Vương Tiện Lâm cau mày suy tư, “Kia... là...”

Huyệt khẩu y đã dính đầy dịch rượu các loại, các chất tạo màu dùng khi điều chế Cocktail, ở trên làn da có vẻ thập phần xinh đẹp.

Cho dù cố gắng suy nghĩ, Vương Tiện Lâm vẫn bị chất cồn kêu gọi, đại não hỗn loạn.

“Thích ta đối đãi người như vậy sao?” Lý Vân Thiên hỏi, ngón tay hắn còn đặt trong hậu huyệt Vương Tiện Lâm, trừu sáp làm rượu rót vào trong tràn ra. Hắn rút ngón tay ra để Vương Tiện Lâm liếm sạch sẽ.

“Thích, thích...” Vương Tiện Lâm say khướt nói.

“Thích ta đối đãi người thế nào?” Lý Vân Thiên tiếp tục hỏi.

“Chủ nhân đem... Đại nhục, nhục thật bỏ vào trong miệng ta... Thích...” Vương Tiện Lâm lộ ra nụ cười say khướt với Lý Vân Thiên, trong miệng y còn mút ngón tay Lý Vân Thiên, sắc mặt hồng thắm ánh mắt mê ly.

“Say rượu rồi lại thành thực ngoài dự đoán.” Lý Vân Thiên cười nói, mang Vương Tiện Lâm đi đến phòng tắm. Bởi vì say mà lực tự khống chế giảm xuống, rượu trong cơ thể Vương Tiện Lâm theo hậu huyệt tích tụ chảy ra ngoài.

Rượu theo đùi chảy xuống, trên mặt đất lưu lại một dấu chân ướt sũng.

“Đừng nháo, chờ ta tẩy sạch sẽ cơ thể người xong, là có thể uy cho hậu huyệt người còn thật vừa thô vừa lớn.” Lý Vân Thiên vỗ Vương Tiện Lâm đang lộn xộn nói.

Vương Tiện Lâm quỳ rạp trên mặt đất, thuận theo tùy ý Lý Vân Thiên súc ruột cho y mấy lượt, cọ ổng quần Lý Vân Thiên, giống một con cún nhỏ mới sinh.

Sau đó Lý Vân Thiên lấy khăn to lau sạch cho y, sau đó đẩy ngã lên giường.

Vương Tiện Lâm hí hí cười, chủ động mở chân ra, quần lầy eo Lý Vân Thiên.

“Thực nhiệt tình a, bartender uống say lại khác xa bình thường như vậy.” Lý Vân Thiên cảm thụ nội bích gắt gao hấp thụ, hấp thụ cồn sau máu gia tốc lưu động, làm cho bên trong càng thêm lửa nóng.

“Thoải mái sao, thoải mái liền kêu lên.”

“A... Thoải mái... Thật lớn, chủ nhân cắm bên trong thật sâu...” Vương Tiện Lâm gắt gao quần quít lấy Lý Vân Thiên, cơ hồ cuồng loạn hô lên.

“Vậy liền chậm rãi cảm thụ đi.”

Lý Vân Thiên đỡ khóc đỡ cười rời khỏi cơ thể Vương Tiện Lâm.

Sau khi cao trào, Vương Tiện Lâm say khướt cư nhiên liền ngủ, khẽ khò khè, khi bị dính vào thật sâu còn có thể nhẹ nhàng kêu hai tiếng.

Không có hứng thú “gian thi”, Lý Vân Thiên liền rời khỏi đi tìm người khác.

Hắn nghĩ nghĩ, quyết định tới công ty nhìn một cái. Tuy rằng là lái xe riêng của tổng giám đốc, không có việc gì cũng có thể lượn vài vòng ở đó, xem có tiểu soái ca nào mới tới không.

Tới công ty, hắn đến thẳng phòng tổng giám đốc.

Bí thư ngoài gian phòng, là một cô bé hơn hai mươi tuổi bề ngoài thanh lệ. Lý Vân Thiên hoàn toàn không hứng thú với nữ nhân chỉ tùy tiện đánh tiếng chào, lại được cho biết tổng giám đốc đang nói chuyện với khách hàng quan trọng bên trong.

“Là ai?”

“Đại diện công ty hợp doanh Trung Pháp, một đôi soái ca Pháp a, là song bào thai.” Trên mặt bí thư nổi lên đỏ ửng, si mê nói.

Lý Vân Thiên dấy lên hứng thú. Ánh mắt ngưng tụ, thôi miên bí thư.

“Người sẽ không hoài nghi quyết định của ta, hơn nữa hoàn toàn làm theo chỉ thị của ta. Sau khi ta vào phòng tổng giám đốc, người bảo vệ cửa chặt chẽ, không cho bất luận kẻ nào vào, cho đến khi chúng ta rời khỏi đây.”

Hạ chỉ lệnh cho bí thư đang đại ra, Lý Vân Thiên cởi bỏ thôi miên cho nàng, đẩy cửa vào phòng tổng giám đốc.

“Ta chưa nói đây là hội đàm trọng yếu sao?” Thanh âm không vui của Tư Đồ Trường Phong truyền ra, sau đó y thấy được Lý Vân Thiên, vội vàng đứng lên.

Môi Tư Đồ Trường Phong mấp máy, Lý Vân Thiên nhìn ra đó là khẩu hình “Chủ nhân”.

“Là người quen của Tư Đồ tiên sinh sao?” Một thanh âm tuy có chút quái dị, nhưng tương đối mà nói đã thực tiêu chuẩn vang lên.

Lý Vân Thiên liếc qua, lập tức tán thưởng, đây là hai soái ca tóc vàng óng ánh, mắt màu lam nhạt, giống nhau như đúc, đường nét thâm thúy mũi cao thẳng, thấp phàn anh tuấn.

Lý Vân Thiên lại sử dụng năng lực thôi miên. Để bảo đảm, hắn thôi miên cả Tư Đồ Trường Phong.

Hắn đi đến ghế tổng giám đốc Tư Đồ Trường Phong đang ngồi, cho y đứng lên, chính mình ngồi xuống. Lý Vân Thiên trước nói với Tư Đồ Trường Phong: “Người sẽ không sinh ra hoài nghi gì với lời nói và việc làm của ta, vô luận ta làm thế nào, người cũng sẽ cảm thấy vô cùng bình thường, hơn nữa tuyệt đối sẽ không nói với những người khác.”

— vì phòng ngừa Tư Đồ Trường Phong tự mất thấy năng lực thôi miên của Lý Vân Thiên, sẽ sinh ra hoài nghi với việc mình như thế nào lại trở thành nô lệ, đây là cần thiết.

“Hiện tại tỉnh lại, quỳ gối khấu giao cho ta.”

Trước ghế tổng giám đốc là bàn công tác xa hoa, chỗ trống để tiện cho hai chân hoạt động có thể cho Tư Đồ Trường Phong chui cả người vào, y liền ở trong một không gian nhỏ hẹp, quỳ gối dưới chân Lý Vân Thiên, hầu hạ phân thân của hắn.

Sau đó Lý Vân Thiên bắt đầu đối phó với hai soái ca Pháp giống nhau như đúc.

“Các người tên là gì?”

“Anthony.”

“Victor.”

“Quan hệ giữa các người như thế nào?” Lý Vân Thiên tiếp tục hỏi.

Anthony đứng bên trái cho dù đang bị thôi miên cũng hơi hơi nhú mày, “Đệ đệ luôn tranh thể hiện mình, hắn nghĩ như vậy có thể kế thừa gia sản.”

Victor bên phải cũng cứng rắn nói: “Kể ngăn cản ta trở thành gia chủ.”

Người đại gia tộc a... Lý Vân Thiên nghe được đáp án ngoài dự kiến, nhẹ nhàng thở dài, sau đó sửa chữa tư tưởng của hai người.

“Anthony, người bởi vì Victor biểu hiện xuất sắc mà vui vẻ, ánh mắt người vẫn tập trung trên người hắn, cảm thấy hắn chính là một nửa của người, là người người yêu nhất. Người cho rằng Victor là vì tranh gia sản với người, bởi vậy mà thương tâm, nhưng vẫn ôm thái độ khoan dung đối đãi hắn.

Victor, tất cả cố gắng của người, đều là vì khiến cho ánh mắt Anthony hướng về người, tất cả thành tựu đạt được, tất cả phấn đấu, tất cả đều là vì tiếp cận gần hơn tới Anthony. Nhưng mà, không muốn để người khác biết người yêu thân ca ca của mình, ở trước mặt Anthony người luôn làm bộ như đã tâm bình khí an.”

Hắn trước đặt ra quan hệ giữa hai huynh đệ. Sau đó nói với hai người ——

“Nhưng mà, tuy rằng yêu đối phương sâu đậm, nhưng cùng là bên bị sáp nhập như các người mà nói, tuyệt đối không muốn tiến vào trong cơ thể người khác. Các người không có biện pháp sáp nhập cho nhau, chỉ có thể dùng miệng liếm duyệt phân thân cùng hậu huyệt đối phương. Các người tuy rằng yêu đối phương, nhưng không cách nào ức chế khát vọng bị sáp nhập trong nội tâm, khi ta xuất hiện trước mặt các người, hơn nữa ngỏ lời mời lên giường với các người, các người như tìm được cứu rỗi, cho dù ta nói có bao nhiêu quá phận, các người cũng tuyệt đối không có biện pháp cự tuyệt yêu cầu của ta.”

“Ta nói một hai ba, các người liền tỉnh lại, các người sẽ không nhớ rõ quá trình thôi miên, nhưng chỉ lệnh ta đặt ra sẽ in trong tiềm thức các người, chỉ đạo hành vi của các người.”

“Một, hai, ba!”

Ánh mắt đại gia của Anthony cùng Victor một lần nữa linh động lên. Bọn họ đầu tiên là nhìn thoáng qua nhau, tình cảm lưu động, thâm tình che giấu trong mắt bị Lý Vân Thiên thấy nhất thanh nhị sở.

31. Chương 31

“Người là?” Thâm tình nhìn đối phương hồi lâu, hai người cuối cùng cũng chú ý tới ghế tổng giám đốc trước mặt đã thay người.

“Tư Đồ tiên sinh đi đâu rồi?” Anthony kinh ngạc hỏi.

Bởi vì tầm mắt bị bàn công tác ngăn trở, song bào thai không thể nhìn thấy Tư Đồ Trường Phong quỳ gối dưới chân Lý Vân Thiên, mút vào côn thịt của hắn.

Lý Vân Thiên lộ ra mỉm cười, chỉ vào dưới thân, “Không phải ở trong này sao.”

Hắn dùng chân dẫm phân thân đã hưng phấn lên của Tư Đồ Trường Phong, nhẹ nhàng xoay người để song bào thai tò mò nhìn rõ ràng.

“Nga, lạy chúa tôi!” Hai người kinh hô.

Tổng giám đốc mặc âu phục sang quý đang thấp hèn quỳ gối trước người Lý Vân Thiên, lui lui tiến tiến, đầu lưỡi thỉnh thoảng vươn ra, liếm thân trụ cùng song cầu. Lúc nuốt vào hoàn toàn, vì phân thân Lý Vân Thiên quá lớn, má Tư Đồ Trường Phong hóp lại, loáng thoáng nhìn thấy hình dáng phân thân.

“Các người hảo, ta là Lý Vân Thiên. Tổng giám đốc là bạn giường của ta, phụ trách giải quyết một phần nhu cầu sinh lý của ta.” Lý Vân Thiên còn nghiêm túc tự giới thiệu.

Victor lắp bắp: “Bạn, bạn giường? Các người đều là nam nhân a.”

“Có vấn đề gì sao?” Lý Vân Thiên mỉm cười hỏi, đồng thời dè dặt Tư Đồ Trường Phong, dùng sức ấn, “Ta thích sáp người, hắn thích bị người sáp, cho nên chúng ta lên giường.”

“Không thành vấn đề...” Victor bình thường bị người trong gia tộc đánh giá tâm ngoan thủ lạt cư nhiên mặt đỏ, giống tiểu nam sinh ngây thơ ngượng ngập nói.

Anthony lại chú ý tới nội dung Lý Vân Thiên nói, “Lý, người thích... Sáp người?”

“Rất dễ hiểu không phải sao?” Lý Vân Thiên vỗ vỗ mặt Tư Đồ Trường Phong, để y hé miệng, rút ra. Hắn cởi bỏ dây lưng của tổng giám đốc, xả quần tây xa hoa, cả quần lót xuống đến đầu gối.

Tư Đồ Trường Phong mặt đỏ, ở trước mặt người không phải nô lệ của chủ nhân lộ ra hạ thân, khiến y cảm thấy nhục nhã. Nhưng y không dám làm trái chỉ dành tùy ý Lý Vân Thiên thực hiện.

“Nơi này của tổng giám đốc,” Lý Vân Thiên rút gậy mát xa vẫn chôn trong cơ thể Tư Đồ Trường Phong ra, “Thực thích bị sáp nhập a.”

Cảnh tượng chưa từng nghĩ đến phát sinh trước mắt song bào thai, hai người đồng thời nuốt một ngụm nước miếng.

Lý Vân Thiên chú ý tới, hai huynh đệ, ca ca Anthony tương đối ôn hòa, đệ đệ tương đối hoạt bát, tựa hồ cũng càng đơn thuần.

Tư Đồ Trường Phong từ từ nhắm hai mắt, trước mặt người ngoài bị đối đãi như thế làm cho y phá lệ miễn cảm.

“Hắn... Tư Đồ, khi hắn đi làm, trong thân thể vẫn cảm thứ này?” Anthony tựa hồ không dám tin hỏi.

“Đúng vậy, cái miệng nhỏ thực tham ăn nha.”

Mặt Victor đều đỏ lên.

“Có thích ta sáp nhập người hay không?” Lý Vân Thiên cười khê bên tai Tư Đồ Trường Phong hỏi.

Tư Đồ Trường Phong nhắm hai mắt lung tung gật gật đầu.

Lúc này song bào thai mới nhìn đến phân thân của Lý Vân Thiên.

Thật lớn... Bọn họ cảm thán, cho dù đặt ở người Châu Âu, cũng phi thường lớn.

Lý Vân Thiên để Tư Đồ Trường Phong loan hạ thất lưng, đối mông với hắn, tay chống trên bàn công tác.

“Chuyện kể tiếp, không phải cảnh người ngoài có thể xem.” Lý Vân Thiên lật mềm buộc chặt, bắt đầu đuổi hai huynh đệ ra ngoài, “Các người trước tới cách gian chờ một lát đi, ta cùng tổng giám đốc làm tình, chính là chuyện rất tư mật a.”

Anthony cùng Victor liếc nhau.

Song bào thai từ khi sinh ra đến giờ vẫn chưa từng tách ra cho dù trước khi Lý Vân Thiên thôi miên có cảm thù đối phương, nhưng vẫn có ăn ý tuyệt hảo.

“Nếu nói... Ta nguyện ý để người...” Anthony đầu tiên mở miệng, y tạm dừng trước lời thô tục mà giáo dục từ nhỏ cấm y nói.

Victor lại quả không được nhiều như vậy, y vội vàng xao động nói: “Ta nguyện ý để người thao, người có thể thêm ta không?”

Lý Vân Thiên làm ra biểu tình giật mình.

Nhìn thâm ái đệ đệ nói như vậy, Anthony biểu tình ảm đạm một chút, cũng nói ra: “Ta cũng có thể. Cùng đệ đệ, để người... thao.”

Lý Vân Thiên lúc này, sáp nhập vào trong cơ thể Tư Đồ Trường Phong đã bày sẵn tư thế.

Victor không biết làm sao nhìn bọn họ, tựa hồ không biết nói cái gì cho phải.

“Nếu các người làm tốt giác ngộ, vậy để cho ta xem xem, cởi sạch quần áo, tới đây liếm phân thân của tổng giám đốc... Đây chính là hành động tôn kính tiền bối của các người a.”

Lý Vân Thiên bắt lấy thất lưng Tư Đồ Trường Phong, nhanh chóng trừu sáp, nói.

Anthony liếm liếm làn môi cơ khát, tuy rằng nhìn như ôn hòa, y tựa hồ quyết đoán hơn đệ đệ sinh đôi. Y nâng tay lên, bắt đầu cởi nút áo khoác.

Victor nhìn ca ca, lại nhìn hai người trình diễn cảnh nóng bỏng trước mặt, cũng theo động tác của Anthony, cởi quần áo của mình.

Rất nhanh song bào thai liền trần trụi đứng trước mặt Lý Vân Thiên. Bọn họ liếc nhau, sau đó cùng đi tới.

Bởi vì tổng giám đốc lấy tay chống trên bàn công tác, hai huynh đệ muốn liếm phân thân y, chỉ có thể chui vào không gian nhỏ lúc trước Tư Đồ Trường Phong quỳ.

Phía trước không lâu, hai người còn vì Tư Đồ Trường Phong quỳ trên đất, như diễn viên trong phim tình dục, ở trong không gian dưới gầm bàn mút lấy dục vọng của người khác mà giật mình, mà hiện tại liền đến phiên bọn họ.

Thậm chí so với tổng giám đốc có vẻ càng thêm phóng dăng. Dù sao bọn họ là hai người, hơn nữa là song bào thai lớn lên giống nhau như đúc, ngẩng đầu một trái một phải cùng liếm phân thân của Tư Đồ Trường Phong, liền ngay cả tổng giám đốc quen bị sáp nhập, cũng vô pháp chống cự loại kích thích thị giác này, trước sau bị khoái cảm giáp công làm cho y rất cuộc chịu không được, hét to bắn ra.

Lý Vân Thiên sau khi Tư Đồ Trường Phong cao trào liền rút khỏi cơ thể y.

Lại nói, việc hần chưa cao trào liền lâm trận đổi người, hôm nay đã xảy ra mấy lần a, mặc kệ là sáng sớm Vương Lập Hải khẩu giao, hay Vương Tiệp Lâm đang làm liên ngữ, còn hiện tại...

Chất lỏng bạch sắc vẩy lên mặt song bào thai, bọn họ vì giật mình mà thần sắc có chút đại ra.

“Bị người bắn lên mặt, nếu các người chuẩn bị tâm lý thật tốt, hần cũng là việc thực bình thường đi?” Lý Vân Thiên cho Tư Đồ Trường Phong tiếp tục sáp gậy mát xa, đến sô pha cách đó không xa nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục nói với đôi song bào thai, “Muốn gia nhập với chúng ta, liền liếm sạch JING ‘YE trên mặt các người!”

Anthony quay đầu, nhìn bạch trọc trên mặt đệ đệ, bắt đầu vươn tay, ôm lấy đầu Victor, hé miệng, từ má bắt đầu liếm.

Nháy mắt bị liếm đến, Victor chấn động, y lúc này tựa hồ còn bị kích thích hơn vừa rồi chủ động khẩu giao cho người khác.

Đây chính là ca ca thân sinh của y, đang liếm duyệt JING ‘YE trên mặt y!

Y cũng phục hồi tinh thần, ôm cổ Anthony, cũng thân thân mật mật liếm lên.

Má, mũi, trán... khuôn mặt giống nhau lại khiến bọn họ chiếm được cảm thụ bất đồng. Cuối cùng là môi, Victor mong chờ liếm một chút lên môi Anthony, đầu lưỡi vừa chạm tới lại như bị chấn kinh lập tức thu về. Y chăm chú nhìn Anthony, muốn xem ca ca có phản ứng gì.

Anthony trợn to mắt, sau đó thấu qua, hôn lên môi Victor.

Huynh đệ hai người thỏa thích hôn môi, chia sẻ nước bọt... cùng JING ‘YE trong miệng.

Sau khi hai người tách ra, lại nhìn về phía Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên chỉ lẳng lặng đứng, từ trên cao nhìn xuống song bào thai vẫn quỳ trên đất.

“Nếu các người thích nhau như vậy, bây giờ còn định đồng thời bị ta thao sao?”

Hai người bọn họ do dự nhìn nhau.

“Ta không có ý ép buộc các người... Chỉ là tò mò, hỏi các người một chút, nếu các người ở bên nhau, tính để ai ở bên dưới?”

“Ta” ×2.

32. Chương 32

“Ai nha, hai người đều hi vọng ở vị trí bị sáp nhập, các người cũng không dễ làm.” Lý Vân Thiên nở nụ cười như vui sướng khi người gặp họa.

Anthony cùng Victor liếc nhau.

“Thân là huynh trưởng, là phải bảo vệ đệ đệ muội muội, Victor, người tới sáp ta đi.” Anthony mỉm cười mở miệng, y khí chất tao nhã mà ôn hòa, cực kỳ giống nam số hai nhân khí cực cao trong phim thần tượng.

“Sao có thể như vậy chứ? Làm đệ đệ, đương nhiên phải ở dưới huynh trưởng!” Victor cũng như khiêm nhượng mà tranh giành làm người phía dưới.

Lý Vân Thiên xem mà sung sướng, tuy rằng dùng thôi miên để quan hệ hai huynh đệ chuyển biến tốt đẹp, nhưng tranh đấu gay gắt vẫn là bản năng của bọn họ lý a.

“Các người đều muốn bị người sáp?” Lý Vân Thiên hỏi.

Song bào thai liếc nhau, cùng gật gật đầu.

“Không thể tiếp nhận việc mình sáp nhập vào cơ thể người khác sao?”

Bọn họ còn nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó, mặt đều tái đi.

Anthony lắc đầu chắc chắn như đinh đóng cột, “Chỉ tưởng tượng thôi đã khiến ta không thể chịu được, càng đừng nói đến thực sự làm vậy.”

“Như vậy, bị người ngoài hai huynh đệ sáp nhập thì sao?”

“Kia nhưng thật ra không có vấn đề.” Khuôn mặt anh tuấn của Victor xả ra một nụ cười đỉnh đạc, thâm thúy cùng với ngũ quan xuất chúng khiến y phi thường hấp dẫn, “Dù sao, ta hiện tại đã cõ hết quỳ gối trước mặt người không phải sao, Lý?”

Thân thể Lý Vân Thiên hơi nghiêng về phía sau, ghé tổng giám đốc rộng lớn mà xa hoa làm hấn thập phần tôn quý.

“Ta đã hiểu, đối với trạng huống của các người, ta có một đề nghị —— để ta đến sáp nhập hai huynh đệ các người, nếu cùng ta lên giường, bị côn thịt lúc trước còn cấm trong cơ thể huynh đệ thân sinh sáp nhập mình, cũng là một phương thức cảm thụ đối phương tốt lắm đi?”

Lý Vân Thiên đều thấy được ý tưởng nóng lòng muốn thử trong mắt hai người.

Dù sao cũng là người Pháp lãng mạn không khuôn phép a, cái nhìn về phương diện này cũng thực nhạt.

Ánh mắt Anthony tỏa sáng, cơ hồ là khấn cấp gật đầu, “Này thật sự là đề nghị tốt, Lý, chúng ta nên làm như thế nào? Hiện tại có thể sáp nhập chúng ta sao?”

Victor cũng hưng phấn, quay qua đầu hôn vành tai huynh trưởng, phụ họa lời y nói.

Lý Vân Thiên lắc đầu, “Nếu là móng chưa rửa sạch, ta sẽ không chạm vào.” Hấn chỉ vào hai huynh đệ loa thể, “Trước đó các người hoàn toàn không đoán trước được chuyện xảy ra hiện tại đi? Vậy không có khả năng súc ruột trước, nếu sáp nhập vào đụng tới thứ bẩn thỉu gì động bên trong, sẽ làm ta cảm thấy thực buồn nôn.”

Nhưng mà hai huynh đệ đã bị dục hỏa thiêu đốt tựa hồ không thể tiếp thu lời Lý Vân Thiên, bọn họ vẫn vội vàng nhìn Lý Vân Thiên.

“Như vậy, các người trước hết ném thử tư vị thứ đồ khác đi.”

Lý Vân Thiên lấy từ trong túi ra một cây phân thân giả hai đầu. Vốn là tính cho Viên Bằng Phi cùng Lục Á Sanh dùng, mặc kệ là ca vương hay ngự ngừn, hay bộ đội đặc chủng bị “thuần phục”, mà vẫn giữ lại thường thức bình thường, nếu bị móng đối móng đồng thời sáp nhập, cảnh tượng kia nhất định vô cùng đặc sắc.

“Hai người phân biệt chiếm hai đầu, bản thân bị sáp nhập đồng thời còn có thể cảm nhận được chuyển động của hậu huyết đối phương, mặc kệ là hút vào hay đẩy ra, đều có thể khiến đối phương cảm nhận được...” Lý Vân Thiên khẽ mỉm cười, “Tuy rằng không phải côn thịnh chân chính, cũng có thể tạm thời lấp đầy tiểu huyết cơ khát của các người a.”

Song bào thai quỳ trên mặt đất cơ hồ hai mắt tỏa sáng cầm lấy song đầu long, quả thực khẩn cấp muốn thả vào phía sau.

“Từ từ, các người lúc trước từng bị sáp nhập chưa?” Lý Vân Thiên hỏi.

Bọn họ lắc đầu.

“Vẫn là xử nam a, nếu không có chuẩn bị gì đã bị thứ thô to như vậy sáp nhập, tuyệt đối sẽ bị thương đi.” Lý Vân Thiên lầm bầm.

Sau đó hắn nói với hai người: “Làm khuếch trương trước đi, các người làm cho nhau, mặc kệ dùng đầu lưỡi, hay ngón tay, khuếch trương đến khi chứa được ba ngón tay mới thôi.”

Anthony cùng Victor từ dưới bàn chui ra, thân là ứng viên thứ nhất, thứ hai thừa kế tập đoàn tài chính lớn, lại tiếp nhận giáo dục tinh anh, bình thường cao cao tại thượng, người bên cạnh đều cung kính đối đãi bọn họ, hiện tại giống như hai con chó, bất luận là người trần trụi chui dưới bàn liếm hôn phân thân thuộc về người xa lạ, hay dưới ánh nhìn chăm chú của người khác mở lớn hai chân, đồng thời bị một cái phân thân giả sáp nhập, tất cả đều tiếp nhận, hơn nữa bởi vậy mà cảm thấy hưng phấn không thôi.

Bọn họ nằm dưới đất, lấy tư thế 69 khai thác cho đối phương, trong miệng hàm chứa phân thân đối phương, đầu lưỡi ra sức liếm, mà ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hậu huyết phần hồng của đối phương, ngón tay vội vàng sáp nhập, khuấy động, thậm chí dùng hai tay cố gắng bóp ra, muốn tận lực làm lỏng nó...

Lý Vân Thiên có chút không nói được gì, có cần khẩn cấp vậy không? Cảm giác hai người thực ti tiện a.

Lại không biết Lý Vân Thiên oan uổng bọn họ. Dựa theo hắn thiết lập, hai huynh đệ vẫn đang trong trạng thái “yêu người giấu trong lòng”, thường xuyên tương ái tương sát. Hôm nay thật vất vả biểu lộ cảm tình cho nhau, lại vì đều muốn bị sáp mà không có biện pháp có được nhau. Trong tình trạng này, chỉ cần Lý Vân Thiên cho bọn họ một phương thức có thể làm tình, bọn họ nhất định sẽ vui sướng tiếp nhận.

“Victor, người nâng mông ca ca người lên, để ta nhìn kỹ xem.” Lý Vân Thiên phân phó.

Soái ca tóc vàng nghe theo.

Lý Vân Thiên vỗ vỗ mông Anthony, cười nói, “Anthony, người cũng phối hợp một chút đi, xem đệ đệ người chiếu cố hậu huyết của người tốt lắm, miệng nhỏ phần hồng hấp ngón tay hắn, còn đang giữ lại. Người tách chân lớn ra, thế nào tiện như vậy, người thả lỏng một chút, có thể ta sẽ phá vỡ nguyên tắc bình thường, thưởng người cùng đệ đệ người a!”

Làn da Anthony thực trắng, hơn nữa cực kỳ dễ lưu lại dấu vết, Lý Vân Thiên chỉ vỗ hai cái, trên mông y liền nổi rõ ràng dấu bàn tay, Lý Vân Thiên nhìn liền phân phó Victor cũng cong mông lên.

Victor quay thân mình, song song quỳ với Anthony ghé vào trước người Lý Vân Thiên, nâng cao mông chờ Lý Vân Thiên vỗ.

Mà Anthony, lại nghe theo chỉ thị của Lý Vân Thiên, tách hai chân ra thật lớn, triển lãm tất cả bộ phận kín đáo cho Lý Vân Thiên xem, đồng thời lay lay mông, tựa hồ đang hấp dẫn hắn sáp nhập.

Hai người giống nhau như đúc, thân cao, bộ dạng, hình thể tất cả đều giống nhau, thậm chí khi cẩn thận quan sát, phát hiện hậu huyết hai người đều cùng hình dạng cùng nhan sắc! Duy nhất không giống chính là ấn tay trên mông Anthony, đồ rực khắc trên làn da tuyết trắng của y.

Anthony phóng đàng lay lay mông, mà Victor nâng cao mông đưa đến trước mắt Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên vươn tay chụp mông Victor, quả nhiên cũng rất dễ lưu lại dấu vết.

“Nhẹ như vậy đã biến hồng, các người rất dễ bị thương sao?” Lý Vân Thiên hỏi.

Victor giải thích: “Da chúng ta là loại chạm một chút liền biến hồng, nhưng khôi phục cũng đặc biệt nhanh, chỉ cần không xuất huyết, cách một tối vết tích sẽ mờ hết.”

Hàng tốt! Lý Vân Thiên âm thầm nói.

Hắn nhìn hai cái móng trước mặt, hai tay vươn ra, ngón tay đồng thời nhét vào trong hậu huyết song phương, thuần thực khuấy đảo, thăm dò, tìm kiếm điểm mẫn cảm, rất nhanh, hai soái ca tóc vàng mắt xanh đã bị ngón tay biến thành thỏ hồng học.

Bọn họ quay đầu, chờ mong nhìn Lý Vân Thiên.

“Còn không phải thời điểm, hai cái miệng nhỏ tham ăn này!” Lý Vân Thiên cười vỗ vỗ móng hai người, giọng điệu trong lời nói, như đang nói với hậu huyết của bọn họ.

Bị người đối đãi như sinh vật chỉ có hậu đình, là chuyện phi thường mới mẻ, không biết song bào thai là trời sinh khuyết thiếu cảm giác xấu hổ, hay hôm nay đã vò mẻ lại sứt, nghe được lời Lý Vân Thiên nói, bọn họ ngược lại càng thêm nhiệt tình dùng móng truy đuổi tay Lý Vân Thiên, chờ mong hắn chạm đến.

33. Chương 33

“Thích ta đối đãi các người như vậy?” Lý Vân Thiên hỏi, ngón tay hắn vẫn không ngừng trườn sấp trong hậu huyết hai người.

“A... Thích...” Victor thành thực gật đầu.

“Tốt lắm, ta thích hài tử thẳng thắn thành khẩn lại ti tiện.” Lý Vân Thiên còn dấu một câu chưa nói, chính là có thể ngược không cần nương tay.

Rất nhanh, hai tay Lý Vân Thiên đều có thể vói vào bốn ngón tay, huyết khẩu của bọn họ cũng hơi hơi phồng hồng, dưới tình huống không sử dụng dầu bôi trơn vẫn ánh lên thủy quang.

“Thật sự là thể chất dâm đẳng a. Cũng đúng, lần đầu tiên bị dị vật tiến vào có thể phản ứng tốt như vậy, khó trách nói thể nào cũng không nguyện ý đi sấp người a.”

“Tốt lắm. Khuếch trương vậy là được.”

Lý Vân Thiên cho hai người ngẩng đầu, liếm sạch sẽ ngón tay hắn, sau đó để Anthony khôi phục tư thế quỳ sấp.

“Mông cao thêm chút nữa, đầu dán lên sàn nhà.” Lý Vân Thiên phân phó.

Hắn còn nói với Victor quỳ gối một bên nhìn: “Nhìn kỹ đi, đầu tiên là ca ca bị sấp nhập, lập tức sẽ đến phiên người bị thứ này tiến vào trong cơ thể.”

Hắn nói xong, cũng không lấy dầu bôi trơn, trực tiếp dùng dịch ruột non phân bố trong cơ thể soái ca, chậm rãi đem một đầu phân thân giả chiều dài kinh người nhét vào.

Anthony nhẹ nhàng rên rỉ, cho dù biểu hiện bao nhiêu phóng đảng, y vẫn là lần đầu tiên bị vật thể như côn thịt tiến vào, chỗ sâu phía trong ngón tay vô pháp đựng tới cũng bị kéo căng không chút lưu tình, khiến khoe mắt y mang theo nước mắt nhẹ nhàng nức nở.

Victor lo lắng nhìn Anthony, cũng cúi đầu, mặt dán sàn nhà, trao Anthony nụ hôn mang theo vị dịch ruột non của chính họ.

“Ta tốt lắm... A!” Anthony nói với Victor, nước mắt y chậm rãi theo khoe mắt rơi xuống, “Chỉ là... A, quá sâu! Chỉ là quá cảm động...”

Thấy ca ca hoàn hảo, lực chú ý của Victor chuyển tới huyết khẩu bị phân thân giả thô to sấp nhập. Hậu huyết mới khuếch trương cho dù có thể chứa được bốn ngón tay, cũng làm cho nó bao lấy chế phẩm silicone

không chút khe hở, bộ vị bình thường có nếp uốn tinh mịn biến thành một hình tròn xinh đẹp, phân thân giả hai đầu chiều dài quá 40 cm hơn một nửa đều chôn trong cơ thể ca ca, bên ngoài lưu lại trụ thể giống như cái đuôi. Cho dù tràng đạo mập mạp rất nhỏ, cũng phần lộ bên ngoài cũng lay động rất rõ ràng.

“Hiện tại đến phiên đệ đệ.”

Lời Lý Vân Thiên nói làm Victor đang nhập thần phục hồi tinh thần lại.

“Ta phải làm thế nào?” Y nuốt một chút nước miếng.

“Chính mình vén PI ‘YAN, đỡ phần lộ ra ngoài mông ca ca ngươi, ngồi xuống đi.”

Anthony chủ động đỉnh đỉnh mông lên, cơ hồ làm phân thân giả đứng thẳng.

Victor sờ sờ huyết khẩu của Anthony, rồi cầm song đầu long mềm dẻo, tay kia thì cố gắng làm hậu huyết mình lớn một chút, chậm rãi làm cho phân thân giả nhắm ngay hậu huyết...

Sau khi tiến vào, hai người đồng thời rên rỉ một tiếng. Phần tiến vào Anthony đã sắp đến cực hạn, động tác ngồi xuống của Victor tránh không được làm cho vật thể trong cơ thể y càng đè ép vào phía trong, đỉnh đến chỗ sâu nhất khiến Anthony hô hấp dồn dập lên.

“Nghe một chút thanh âm của ca ca ngươi,” Lý Vân Thiên cười nói, “Bởi vì động tác của ngươi khiến hân có khoái cảm, không phải là giấc mộng của ngươi sao?”

Mắt Victor sáng rực lên.

Y nhìn thật sâu Lý Vân Thiên, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích, “Cảm ơn ngươi, Lý!”

Nói như vậy, Victor cũng không ngừng động tác ngồi xuống, đùi y buộc chặt, duy trì tư thế chậm rãi hạ xuống, phân thân giả bại lộ bên ngoài ngày càng ít, đến cuối cùng, Victor cùng Anthony mông đụng mông, thành công hợp lại!

Dưới thị giác của Lý Vân Thiên, giống như Victor đang ngồi trên mông Anthony. Hai huynh đệ đều rên rỉ, vì là song bào thai, đến tần suất thanh âm đều xấp xỉ không hơn.

Lý Vân Thiên đỡ Victor xuống khỏi người Anthony, cũng điều chỉnh Anthony nhếch mông lên song song với mặt đất, song bào thai quỳ đưa lưng về nhau, trong mông cùng cảm một phân thân màu da gắt gao gắn kết hai người.

Mà bởi vì tư thế thay đổi, song đầu long ở trong hậu huyết hai người trườ sấp vài cái, vật thể quá mức thô to làm hai người không có kinh nghiệm cơ hồ vô lực gục xuống đất.

“Vậy đã chịu không được sao?” Lý Vân Thiên nhạo báng bọn họ.

Hắn đi đến bên người Anthony, một tay nắm tóc y, một tay đè mông, cánh tay dùng sức trước sau lay động thân mình Anthony.

“A, không được! Quá, quá nhanh ...” Anthony kinh hô, song đầu long bị cố định trong cơ thể hai người, chỉ cần có một người động, song phương sẽ cùng cảm thấy khoái cảm.

Victor cũng không khá hơn bao nhiêu, hai tay y bởi vì khoái cảm đánh sâu mà cơ hồ vô lực chống đỡ sức nặng nửa thân trên, cả thân thể bởi vì bị đánh sâu vào mà lay động, giống như chiếc thuyền con phiêu diêu trong cơn bão táp.

“A... Ca, quá sâu... Không cần, đỉnh tới rồi...”

Sau đó, Lý Vân Thiên liền buông tay.

Hắn ngồi trở lại ghế tổng giám đốc, kêu Tư Đồ Trường Phong đã khôi phục sức lực, từ sofa tập trung tinh thần xem diễn đến.

“Dùng miệng đến hầu hạ ta đi.”

Quỳ bò lại đây, Tư Đồ Trường Phong ghé vào dưới chân Lý Vân Thiên lập tức hé miệng, ngậm lấy phân thân của Lý Vân Thiên.

“Cảm thấy thế nào?” Lý Vân Thiên vuốt đầu Tư Đồ Trường Phong hỏi.

Tư Đồ Trường Phong lưu luyến liếm liếm phân thân Lý Vân Thiên, nói: “Nếu chủ nhân vừa lòng, ta cũng sẽ vừa lòng.”

Thật sự là lời tâm tình động lòng người a, Lý Vân Thiên bị cảm động thực sâu, hần động thân một cái lại sáp vào trong miệng Tư Đồ Trường Phong, cảm thụ được ướm át cùng linh hoạt khác hẳn hậu huyệt.

“Người dù sao cũng là nô lệ đầu tiên của ta, mặc kệ ta về sau có nhận thêm ai, cũng sẽ không vứt bỏ người.” Lý Vân Thiên nói xong, đồng thời nhìn hai huynh đệ xài chung một phân thân giả, một hồi trước sau lay động một trận, một hồi tả hữu lắc lư, chơi quên trời đất a!

“Nói về tư liệu của bọn họ đi, sẽ ở lại đây lâu dài, hay chỉ lưu lại trong thời gian đàm phán?”

“Hắn là sẽ ở lại vài năm, bọn họ mang nhiệm vụ mở rộng thị trường tại Trung Quốc, thành lập chi nhánh công ty tại châu Á, trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không rời đi.” Tư Đồ Trường Phong nói.

“Đây chính là cơ hội tốt.” Lý Vân Thiên cười nói, nhìn song bào thai vẫn làm để bắt diệc nhạc hồ.

“Người da trắng tuy rằng thể lông rậm da thô, nhưng cũng không thể phủ định bọn họ tương đối cảm thao.” Lý Vân Thiên mang theo cười lạnh nói.

Anthony cùng Victor cơ hồ đồng thời đạt tới cao trào, bọn họ tê gào thét, phía trước phun ra chất lỏng màu trắng, sau đó tựa hồ bị khoái cảm mang đi rất nhiều thể lực, quỳ rạp trên đất thở hổn hển kịch liệt.

Lý Vân Thiên đi qua, vỗ vỗ hông hai người ý bảo bọn họ tách ra, lấy song đầu long ra, ném tới trước mặt bọn họ.

“Liếm sạch sẽ.”

Hắn mệnh lệnh.

Giải quyết dục vọng xong, hai người tựa hồ hơi chút bình tĩnh lại, Lý Vân Thiên thấy trên mặt Anthony xẹt qua thần sắc ảo não, tựa hồ thập phần hối hận về hành vi không biết liêm sỉ của bản thân.

“Dùng xong liền ném, không muốn nghe ta an bài? Nếu người cam tâm cả đời chỉ bị chế phẩm silicone lạnh băng sáp nhập, ta không còn lời nào để nói.” Hắn đánh đòn phủ đầu.

Victor quay đầu nhìn hai người.

“Ca, tuy rằng phân thân giả cho ta cảm giác không tồi, nhưng giả dù sao cũng là giả. Chúng ta rất khó gặp được người như Lý không phải sao?” Y nói xong, tiên phong cúi đầu, liếm thân cán dính dính.

Anthony thở dài.

“Ta nghĩ người đúng. Lý, ta toàn bộ nghe theo người an bài.”

34. Chương 34

Lý Vân Thiên nghe được lời bọn họ, lại có vẻ thiếu thiếu hứng thú.

Hắn khoát tay, “Hôm nay liền dừng ở đây, chúng ta phải về nhà.”

Anthony vội la lên: “Lý, người không thể như vậy!”

Lý Vân Thiên lạnh lùng nói: “Ta hẳn nên thế nào? Loại chuyện này đến phiên người tới giáo huấn ta sao? Nhìn rõ ràng tình hình hiện tại, là các người cầu ta, không có các người, ta nhiều lắm là thiếu thao hai cái hông, các người không có ta, thì tự mình chơi song đầu long thôi, đi thông thả không tiền!”

Victor nhẹ nhàng túm Anthony, trên gương mặt xinh đẹp của y lộ ra tươi cười gần như lấy lòng, “Lý, Anthony không có ý đó, hẳn chỉ nóng vội, người xem khi nào thì người có thể đến thượng chúng ta đây?”

“Đã tới thời gian tan tầm a.” Lý Vân Thiên nhìn đồng hồ, ý bảo Tư Đồ Trường Phong mặc quần áo.

“Ta phải về nhà, nếu các người nóng vội muốn bị ta thao, liền theo ta trở về. Nhớ kỹ, ở nhà ta, hết thấy mệnh lệnh của ta các người đều phải phục tùng, làm không được thì về Pháp mà chơi sextoy đi.”

Khi rời khỏi công ty, trên xe biến thành bốn người, ghế phó lái là Tư Đồ Trường Phong ngồi, phía sau là song bào thai.

Nhìn Lý Vân Thiên lái xe theo hướng không phải tới biệt thự của mình, trong mắt Tư Đồ Trường Phong lóe qua nghi vấn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi, không hỏi cái gì.

“Còn có hai người phải đón, là phụ thân và ca ca của Hải nô hôm qua tới, tên thì, một cái là Tửu nô, một cái là Thúc nô.”

Đáng nhắc tới là, công ty trang bị cho Tư Đồ Trường Phong chiếc xe đáng dài, lúc này mới làm cho Lý Vân Thiên tránh khỏi cảnh quần bách không biết cho nô lệ ngồi đâu.

Đi vào nhà họ Vương, vừa đẩy cửa ra, Lý Vân Thiên ngoài ý muốn nhìn đến Vương Kiến Quốc cư nhiên vẫn còn duy trì tư thế lúc trước Lý Vân Thiên bày cho y.

“Ta không phải đã cởi dây cho người rồi sao?”

Kiên mỹ giáo luyện cúi đầu, thì thào nói: “Ta muốn tự tập luyện một hồi, nếu ngày mai có thể kiên trì lâu hơn, chủ nhân nhất định sẽ vui vẻ đi?”

Y nói xong, lại ngẩng đầu chờ mong nhìn Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên cười rộ lên.

“Thái độ tốt, đáng cổ vũ.” Hắn đi qua dùng dao gọt hoa quả cắt dây trói Vương Kiến Quốc, nhẹ nhàng rút phân thân giả hình dạng dữ tợn, mang theo gai mềm trong hậu huyết y ra.

Vương Kiến Quốc tựa hồ đã có kinh nghiệm, y hoạt động tứ chi chết lặng với biên độ nhỏ, ánh mắt một khắc cũng không muốn rời khỏi Lý Vân Thiên.

“Chủ nhân?” Cửa truyền đến tiếng hô kinh hãi của Vương Tiệp Lâm.

“Cuối cùng cũng tỉnh?” Lý Vân Thiên tựa tiểu phi tiểu.

“A, này...” Vương Tiệp Lâm cúi đầu, làm được một nửa bỏ lại chủ nhân bản thân ngủ mất, cho dù là không chút hiểu biết về nghĩa vụ của nô lệ linh tinh, Vương Tiệp Lâm cũng biết bản thân cực kỳ không nên.

“Theo ta đi đi, đêm nay ở trong biệt thự, còn có vài người ta muốn các người nhận thức.”

Xe chạy vào trong sân, Lý Vân Thiên phát hiện cách vách, cũng chính là biệt thự của Lục Á Sanh truyền đến tiếng ồn ào.

Vương Lập Hải quang lỏa ngồi trên ghế dựa đặt giữa sân, thấy Lý Vân Thiên trở về vội vàng nghênh đón.

“Nơi đó xảy ra chuyện gì?” Lý Vân Thiên hỏi.

“Là Bằng Phi ca đưa công nhân tới trang hoàng tầng hầm, vì trả tiền cũng đủ nhiều, một lát có thể hoàn công a!” Vương Lập Hải cười tùm tùm nói, ánh mắt y lưu chuyển, nhìn ba và ca có chút mất tự nhiên đứng sau Lý Vân Thiên.

“Ba, ca, các người cũng tới rồi!” Vương Lập Hải vui vẻ tiếp đón, “Mau cởi quần áo ra đi, ở đây chủ nhân không cho phép mặc quần áo đâu!”

“Chủ nhân?” Anthony nghi hoặc nói.

“Không sai, ta có sở thích thì ngược, là làm chủ đạo trong trò chơi SM. Mang bọn người đến, cũng vì không muốn lừa gạt các người. Nếu không thể tiếp thu, thừa dịp hiện tại rời khỏi nơi này, sau này cũng không cần đến tìm ta. Chỉ cần không lộ chuyện nơi này ra ngoài, ta cũng sẽ không vì chuyện này mà tìm các người gây phiền toái. Nhưng một khi các người lưu lại —— sắp phát sinh cái gì tin rằng các người cũng rõ ràng.”

Lý Vân Thiên giọng điệu thần nhiên nói.

Đương nhiên vương bát chi khí như vậy, cũng là ý vào hấn thôi miên song bào thai, khiến bọn họ tuyệt đối không rời khỏi cơn thịnh của mình được.

Quả nhiên, điểm máu chốt dần bị người mạnh mẽ hạ xuống, song bào thai khẽ cắn môi, liền tiếp nhận.

Dù sao cũng đã lỏa thể trước mặt Lý Vân Thiên, còn đồng thời bị một cây phân thân giả sáp nhập, lắc mông thỉnh cầu bị sáp vào, không biết liên sỉ liếm thứ vừa trút từ trong cơ thể ra... Đã không còn tôn nghiêm gì, có dễ tiện hơn nữa cũng không phải vô pháp tiếp nhận.

“Nếu đáp ứng, liền cởi sạch quần áo, quỳ xuống.”

Quần áo từng kiện rơi xuống, thân thể thon dài hoàn mỹ như điêu khắc của người phương Tây, khi hai người giống nhau như đúc đồng thời thần phục dưới chân hấn, nội tâm Lý Vân Thiên cảm giác thành tựu không ngừng kéo lên.

Cổng lớn lại mở ra, là xe của Lục Á Sanh. Từ ngày bị Lý Vân Thiên thu làm nô lệ, Lục Á Sanh cũng cự tuyệt trợ lý đưa đón y, tự mình lái xe.

Y đỗ xe xong, nhìn thấy lại có thêm thật nhiều người mới, không khỏi ngẩn người. Sau đó thấy trong đám người không có bóng dáng đệ đệ y, phục hồi tinh thần lại, hỏi, “Chủ nhân, Bằng Phi ở đâu?”

Đúng lúc này, Viên Bằng Phi quần áo chỉnh tề bước nhanh đến, trên mặt y đỏ bừng mang theo chút mồ hôi.

“Chủ nhân, ta đã tiến bước đám công nhân, sau đó còn bày những đạo cụ này vào, tầng hầm đã sửa sang tốt, có thể sử dụng.” Y vui sướng nói.

“Làm tốt lắm.” Lý Vân Thiên tán dương nhìn Viên Bằng Phi, theo dự tính của hấn, tầng hầm phải mất vài ngày mới có thể hoàn công, không nghĩ tới bộ đội đặc chủng lại có thể súc tiến trong một ngày, đích xác là rất giỏi.

“Muốn làm người đầu tiên dùng thử sao?” Lý Vân Thiên nhìn Anthony cùng Victor.

Song bào thai so với người Châu Á càng thêm phóng khoáng không chút nhả nhố gật đầu, trong mắt tựa hồ còn mang theo chờ mong.

“Lại nói tiếp, ” Lý Vân Thiên nhìn nhóm người quanh mình, “Nơi này có ba đôi huynh đệ thân sinh a.”

Tương phản lớn nhất là ca vương Lục Á Sanh cùng bộ đội đặc chủng Viên Bằng Phi; sinh viên trường đại học kiêm nhân viên chuyển phát nhanh Vương Lập Hải cùng bartender Vương Tiệp Lâm; còn có song bào thai tóc vàng mắt xanh từ nước Pháp Anthony cùng Victor.

“Còn có phụ tử...” Hấn nhìn gia đình họ Vương bị bắt gọn.

“Tổng giám đốc là nô lệ ta thu phục sớm nhất, tất cả mọi người phải tôn kính hấn.”

“Đương nhiên, còn có một vị khách đặc thù...” Ánh mắt Lý Vân Thiên hướng về phòng tắm, nơi đó còn có một tên tiểu đầu bị trói.

“Trước tới phòng tắm, không chỉ Anthony cùng Victor cần tẩy sạch trong cơ thể, còn có một tiết mục vô cùng hứng thú muốn mọi người cùng nhau xem a.” Lý Vân Thiên nhẹ giọng cười.

Trong phòng tắm.

Viên Bằng Phi đánh giá Khương Uyển hai tay bị trói trên đùi, bởi vì nhìn thấy một đám người (hơn nữa đều là lỏa nam) tiến vào, mà không tự giác cuộn mình lại.

“Đây là... tiểu đầu ta bắt được đem qua?”

“Đúng vậy, ” Lý Vân Thiên cười nói, “Tiểu đầu tiên sinh sẽ biểu diễn cho chúng ta xem tiết mục suối phun nha, mọi người lui xa một chút.”

Lý Vân Thiên cởi bỏ khóa giữa mắt cá chân Khương Uyển cùng ống nước, để y đứng lên, còn rút tắc gang phía sau của y ——

Đầu tiên là phía sau, hậu huyết bị tắc giang thời gian dài tạm thời vô pháp khép kín, cổ nước tiểu bị rút vào lúc trước chậm rãi theo huyết khẩu chảy ra. Lúc sau là bị bản năng bài tiết mãnh liệt của Khương Uyển, bởi vì uống hết một đĩa nước đầy mà bàng quang căng đầy cùng tràng đạo chứa nước tiểu cả một ngày giống như vỡ đê phun ra tung toé!

Tiểu châu khuôn mặt thanh tú cùng thân thủ nhanh nhẹn, bị mệnh lệnh trước mặt một đám người xa lạ đồng thời trước sau bài tiết, mang cảm giác nhục nhã cùng sợ hãi tương lai, y òa khóc như một đứa trẻ.

Đối với nô lệ khác, Lý Vân Thiên cũng không làm gì sỉ nhục họ như vậy, hơn nữa vì bảo trì cuộc sống xã hội bình thường của họ, không thể nặng tay, ảnh hưởng đến công tác của nô lệ. Chỉ có Khương Uyển, là kẻ thuần thuần túy túy bị bài trừ khỏi xã hội, là hoàn toàn thuộc về hắn, có thể dùng bất kể thủ đoạn gì đối đãi cũng không cần băn khoăn.

“Cảm thấy thống khổ? Nhục nhã? Tuyệt vọng?” Lý Vân Thiên nhẹ giọng nói, mê hoặc nội tâm Khương Uyển.

“Có lẽ ngươi có thể lựa chọn thần phục ta, nằm dưới chân ta.”

Khương Uyển ánh mắt còn vương lệ ba ba nhìn Lý Vân Thiên, lại nhìn một đám người đứng sau hắn.

Cuối cùng mở miệng: “Chủ nhân...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-mien-su-dich-tinh-phuc-sinh-hoat>